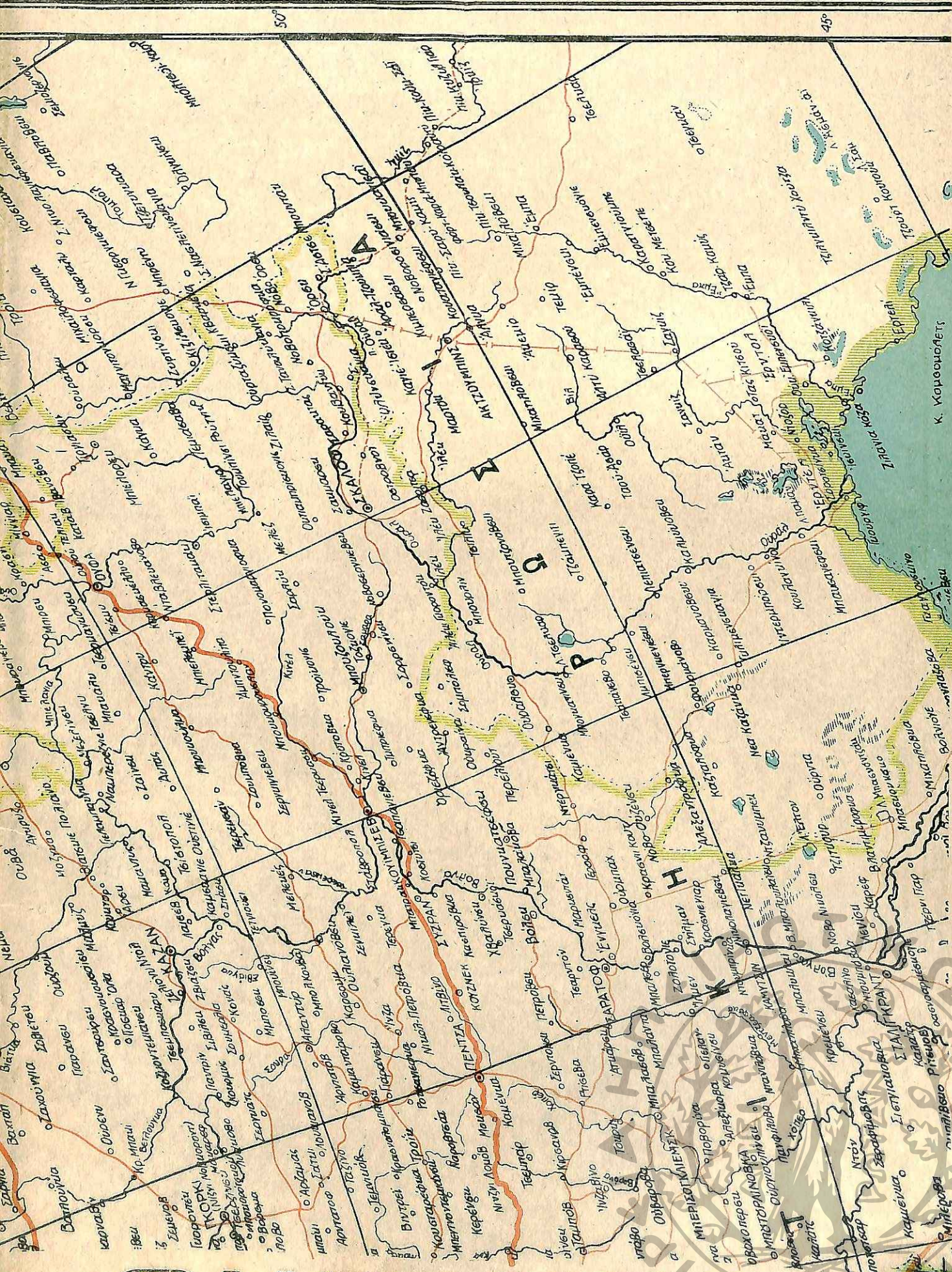






# ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΤΟ «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

(ΕΚΔΟΣΙΣ 1942)

Τὰ κέρδη (εἰς μετρητά):

|                      |         |           |
|----------------------|---------|-----------|
| 1ος Λαχνός . . . . . | Δραχμαὶ | 5.000.000 |
| 2ος » . . . . .      | »       | 3.000.000 |
| 3ος » . . . . .      | »       | 2.000.000 |
| 4ος » . . . . .      | »       | 1.000.000 |
| 6 Λαχνοὶ . . . . .   | »       | 2.100.000 |
| 14 » . . . . .       | »       | 700.000   |
| 126 » . . . . .      | »       | 1.260.000 |

Σύνολον κερδῶν: Δραχμαὶ 15.060.000

Τιμὴ γραμματίου: Δραχμαὶ 200

Οἱ τυχηροὶ τῶν πρώτων λαχνῶν

## ΤΟΥ «ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

τῆς κληρώσεως 15 Ἰανουαρίου 1942:

|                                                 |                 |
|-------------------------------------------------|-----------------|
| Κα Ἑλλη Καραβᾶ (Λευκωσίας 54) Ἀθῆναι            | Δραχ. 3.000.000 |
| Κος Γερ. Ἀνδρεᾶτος, κλητῆρ Ὑπ. Ἑθν. Ἀμύνης      | » 2.000.000     |
| Κος Ἑμμ. Ι. Ἑμμανουήλ (Ἀφροδίτης 34) Π. Φάληρον | » 1.000.000     |
| Κος Στεφ. Χάτζας (Ἀγ. Κων/νου 21α) Ἀθῆναι       | » 500.000       |

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

## ΤΟ «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

ἀπὸ τοὺς λαχειοπώλας, πρακτορεῖα λαχείων  
καὶ ἐφημεριδοπώλας

ΚΛΗΡΩΣΙΣ: 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1942

Ἰδρυτής  
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ  
Συνδρομαὶ: Ἔτησια Δραχ. 2000  
Ἐξάμηνος . 1000

Διευθυντής  
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ  
Γραφεῖα: Ὁδὸς Σανταρόζα 5  
Τηλέφωνον: 29 967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 207

ΑΘΗΝΑΙ 7 ΙΟΥΝΙΟΥ 1942

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 40

### ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Πῶρα ξανά τὴν πέννα μου,  
ἀγαπητοὶ μου φίλοι,  
νὰ γράψω γιὰ τὸν «Θησαυρὸν»  
τὴν τακτικὴν τοῦ ὕλη.  
Πλὴν ὅμως, διεπίστωσα  
ἀπὸ τοῦ ὅτι  
δὲν ἔχω πιά γιὰ γράψιμο  
τὴν ὁρεξί τὴν πρώτην.

Μὰ τί νὰ γράψωμε κι' ἐμεῖς  
σὲ κατὰ τέσσα χρόνια  
ποὺ τρέχουμε τὰ πόδια μας  
κι' ἡ σκεψὶς μας στὰ ψώνια;  
Ἡ φτώχεια ποῦ, ἡ γαστῆρ  
αὐτὴ τὴν ἐποχὴ  
μας ἔλαβε ν. γινώσκει  
καὶ . . . πνεύματι πτωχοί.

Ὁ νοδὸς μας ἐστὶν ἰσχυρὸς,  
τὸ πνεῦμα μας στερεῖται  
καὶ τῆς . . . κοιλίας τὸν χορδὴ  
τὸ πνεῦμα μας χορεύει.  
Κουρκοῦτι τρώει, βλέπετε,  
στὴν ἐποχὴν τῆς τοῦ  
καὶ τὸ μυαλό μας ἔπληξε  
καὶ γίνεκε κουρκοῦτι!

### ΑΠΟΥΣΙΑ ΔΙΕΘΝΗ

Τὸν πετεινὸν τὸν ἴδιον  
οἱ πάντες τὸν ἐνόησαν  
κι' ἀπὸ τοῦ ὅτι  
οἱ συμπολίται χόρτασαν.  
Τὴν ἐποχὴν ἐνόησαν  
πολλοὶ τῶν συνανθρώπων  
κι' ἐνόησαν τὸν Μᾶν τους  
μὲ τὸν δικὸν τους τρόπον.

Μὰ δὲν τὸν γιόρτασαν, φρονῶ,  
σὺν ἄλλοις μὲ φούρια  
τὸν πετεινὸν τὸν ἴδιον,  
ὡς ἔδει, γὰρ . . . γαῖον-ῦρι,  
γιατὶ καθὼς θὰ ἔρρετε  
κι' ὅπως γινώσκω: ὅλοι  
γι' ἀνέκτικα πωληθήκαμε  
στὸν Ἀθῆναι τὴν πόλιν.

### ΜΕΓΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ὁ γίνῃ δέσμευσις φιλοῦν  
— στὸν τύπον ἀνεγρόφῃ —  
καὶ τὰ μυοκάλια τὰ παλὰ  
θὰ φύγουν ἀπ' τὸ ράφι.

Ἄρα μεγάλον κίνδυνον  
ἐπίσης διατρέχουν  
κι' ἐκείνοι ποὺ ἀποκλειστικὸν  
ἐπάγγελμά των ἔχουν  
νὰ κυνηγῶν θηλυκά  
μικρὰ τε καὶ μεγάλα  
καὶ καταλήγουν τελικῶς,  
νὰ μένουσι . . . μπουκάλα!

### ΜΑΡΟΥΣΟ-ΒΥΛΛΑ

Στὰ μαρουλίγια ρίχτηκε  
ὁ κόσμος ὅλος ἥδη,  
ὡσπου νὰ φράξῃ ἡ ἐποχὴ  
νὰ βῇ τὸ κοινούσιο.  
Ἄλλὰ κι' αὐτὰ κατάντησαν  
ἀποσιτᾶται ἀγέδων,  
ἀν καὶ παραγόνται ἔρθενα  
καὶ βγαίνουσιν σωρήδων.

Καὶ τὰ μαρούλια δηλαδὴ  
ἀπ' ὅπου κυτάνε  
καὶ σὺν τὰ . . . μαρουλέφυλλα  
χιλιάρικα ζητᾶνε.

Δὲν συγκινεῖται δὲ ποτὲ  
μὲρς στ' ἄπαρα παιδιὰ  
γιατὶ καὶ τὰ μαρούλια, φεῖ!,  
δὲν ἔχουνε . . . καρδιά!

### ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ

Ἐσχάτως γενικὸ μενεῶ  
γίναν τὰ καλοκίθια,  
καὶ τ' ἀγοράζουν οἱ ρομιοὶ  
ἀπὸ παλὰ συνήθεια.

Μήπως σὲ κάδε λόγῳ μας  
ἔλοι δὲν λέρε, ἀπίθεια;  
— Ὡχ ἀδερφέ... Μωρ' τί μὲς λές;...  
Τρῆκσες;... Κολοκῦθια!

### ΒΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΚΟΙ

#### Καλοκαίρι

Πάει ὁ χειμῶνας, πέρασε, τὸ καλοκαίρι γύρισε  
κι' ἀπὸ χορτάσια καὶ σαπατὰ ὁ κόσμος ἐπλημμύρισε.  
Πρασίνισαν καὶ φούντωσαν οἱ κήποι καὶ τὰ ῥεματα,  
μὲ φύλλα καὶ ντυθήκαμε τὰ δέντρα καὶ οἱ βάτοι,  
μόνον ἐμεῖς . . . γδυνώμαστε, μὲς πέφτουν τὰ φορέματα  
καὶ δὲν θ' ἀφήσωμε, φρονῶ, κουβέρτα στὸ κρεβάτι.

Σὲ λίγο μόνον διάστημα ἐνδὸς ἡ δυὸ μηνῶν,  
τὰ χόρτα σκαλίσανε κι' ἡ φύσις ὀρτίζει,  
ἐνῶ, φεῖ!, μὲ τὴν ἑλλειψὶν πολλῶν βιταμινῶν,  
οἱ ἄνδρες λένε πῶς γι' αὐτοὺς ἡ φύσις ἡσυχάζει!

Τὰ ζῶα βόσκουν ἄνετα κι' ἀμέριμνα γυρίζουν,  
ἡ τρέχουν γιὰ νὰ παραβῶν, τούτεστιν κάνουν «τράμπα»,  
κι' ὅλα τὰ . . . δίποδα γραμμὴ τὰ ζῶα μακαρίζουν,  
γιατ' εἶν' τὰ μόνα σήμερα ποὺ τῶνε χόρτα . . . τζάμπα!

Οἱ ζέστες σπῆγγουν ὀλονὲν τὸν τελευταῖον μῆνα  
καὶ καθ' ὁμίλου οἱ ἄστοι — δεκάδες κάθε μέρα —  
ἐγκαταλείπουν τὴν εὐρύ, ἀφίνουν τὴν Ἀθῆνα  
καὶ πάνε ν' ἀναπνεύσουν τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Μὲ τὴν ὁδὸν τῶν ἀθῶν τὴν ὁδὸν τῶν περνᾶν  
κι' ὅπὸ τὸν ἱσκιὸν τὸν πυκνὸν τῶν φουντωτῶν τῶν δέντρων,  
μὲ τὸ γλυκὸ καλὸ δῶμα, γιὰ μιὰ στιγμὴν ἔρχονται  
τὴν . . . καρακάξες τὴν νιτξὲς τῶν βραδυῶν μας κέντρων.

Ἄλλοι πολῖται προτιμοῦν, γιὰ λίγη ξενονομία,  
τὰ μέρη τὰ παράλια, τὴν ἀκροθαλασσίαν.  
Τὸν μπάτη ν' ἀπολαύσουν, σὴν ἄμμο νὰ βοτάρουν  
καὶ κάπου - κάπου, φυσικὰ, τὰ ψάρια νὰ . . . κορτάρουν!  
Μὲ λίγα λόγια σπάζουνε ματαίως τὰ ποδάκια  
γιὰ νὰ ἐφαρμόσουν οὕτω πῶς τὸ: φάτε μάτια ψάρια . . .

Μπαίν - μίξτ ν' ἀρχίσουν πρόκειται αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα  
καὶ θ' ἀρβάζουν οἱ πιστοὶ στὴ Βούλα, στὴ Γλυφάδα...  
Γιὰ νὰ . . . μαυρίσῃ ἕκαστος θὰ κἀν πῶς καὶ τί  
γιὰ νάβῃ μὲ τὴν ἐποχὴ τὸ χρώμα του... ἄσπερ!

Εἰς τὰ μπαίν - μίξτ ἐνδέχεται νὰ πᾶν κι' οἱ Καραγκούνες,  
ποὺ θὰ φορᾶνε τὰ μαγιὸ ἐπάνω ἀπ' τὴν... σιγκούνες.  
Μὰ δὲν θὰ βάξουνε νερό στὰ κάλην του τὰ θεῖα,  
τί τὸ νὰ βάλλουνε νερό τὸ θεωροῦν νοθεῖα!

Πάει ὁ χειμῶνας, ἔφυγε, μὲς ἔρρεσαν ὕδρια,  
καὶ ξαναβρίσκει ὁ στομαχὸς τὴν πρώτην λειτουργίαν.  
Ἐπὶ πλῆθος, πανταχοῦ, τροφίμων γιὰ τὴν ὥρα  
καὶ μὲ παράπονο θὰ πῇ ὁποῖος πεθαίνει τώρα:  
«Γιὰ δὲς καὶ ποὺ διάλεξε ὁ Χάρης νὰ μὲ πάρῃ  
τώρα ποὺ δίνουμε ψωμὶ καὶ βγάξῃ ἡ γῆ . . . χορτάρι!»

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

### Τὰ ξεκαρδιστικὰ τῆς Χοντρῆς



Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ: — Γυναίκα πρέπει νὰ χωρίσωμε.

Η ΧΟΝΤΡΗ: Γιατί;

Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ: — Γιατὶ ὁ γιατρός μου ἀπηγόρευσε τὰ κρέατα καὶ τὰ λίπη...

### ΦΡΟΥΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Πολὸν μεγάλον ὄφωμον  
ἐπῆρξε τὰ μήλα  
καὶ μόνον ποὺ τὰ σκέπτεσαι  
σὲ πιάνει ἀνατριχίλα.

Ἐνα μιλᾶκι νὰ νὰ φᾶς  
στὸν Ἀθῆναι τὴν πόλιν  
νῆχης ἀφεικτῶς ἄπαιτε  
γεμάτο πορτοφόλι.

Κι' ἂν ζούσαν οἱ πρωτόπλαστοι  
στὰ χροῖα μας αὐτὰ,  
ποὺ θέλεις νῆχης γιὰ «φίλα»  
δὲν κάσσε μ' ἑσπᾶ,  
τὸ μῆλο θὰ τ' ἀπέφηναν  
— ποὺ τόσο χρῆμα δέλει —  
κι' ἂντι τοῦ μῆλου δέλωμε  
ἢ εὖ καὶ τὸ . . . παστέλι!

### ΞΕΝΟΜΑΝΙΑ

Πολλὲς κυρίες τοῦ συροῦ  
καὶ λαίμαργες στὸν ἔρωτα,  
ποὺ θ' ἔλουν προπολεμικὰ  
φιλικὰ θεματὰ . . . κι' ἀνέρωτα,  
καμμιᾶν ἱκανοποίησιν  
στοὺς ἄνδρες τῶν δὲν βρίσκουν,  
γιατὶ τὴν λίγη δύναμιν  
δὲν τὴν καταναλίσκουν.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀκριβῶς,  
μὰ καὶ γιὰ . . . ποικιλία,  
τὸς βλάχους τῶνα προτιμοῦν  
ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν.  
Κι' οἱ βλάχοι δρέπουν τοὺς καρπούς  
τοῦ κάθε ποδογούρου,  
γιατ' εἶναι προπολεμικὴς  
μερίδας τοῦ βουτύρου.

Πλὴν ὅμως, μετὰ πάροδον  
ὀλίγων ἡμερῶν,  
ἡ καὶ μετὰ παρόλευσιν  
ἀπλῶς μόνον ὄσων,  
ἐγκαταλείπονται κι' αὐτοὶ  
γυμνοὶ καὶ μαδημένοι  
καὶ στὸ χωρὶν γυρίζουν  
... ἀποβουτυρωμένοι!

### ΒΛΑΧΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Περιοδεῖον πρό τινος,  
— ποὺ δυὸ μηνῶν ἀγέδων —  
περνώντας ἀπ' τὰ Τριαντά,  
τυχαίως καθ' ὅδον  
συνήντησα ἕναν τσέλιγγα,  
ἡ μάλλον καραγκούνην,  
ποὺ δὲν ἐγνώρισε ποτὲ  
τὸ τί θὰ πῇ σκαποῦνι.

Φοροῦσε κάπα μάλλινη,  
τὰ βλάχικα τοῦ ρούχα,  
ποικιλίσαντι ζέσασιν  
καὶ φουντωτῇ τασσοῦχα.  
Κοιτούσε στὸνα χεῖρ τοῦ  
μὲ φούντα κομπολόι  
καὶ στ' ἄλλο χεῖρ, τὸ δεξί,  
φοροῦσε καὶ ρολόϊ!

Ἐκεῖ ποὺ βάδιζε, λοιπόν,  
μπροστὰ μου σταπατᾶ,  
μοῦ δείχνει τὸ ρολόϊ τοῦ  
καὶ βλάχικα ρωτᾶ:

— Δὲ μ' ἴδες, εἰς λιεβιντόπιδο,  
σὺν τί ὥρα νάβῃ τώρα;  
— Τί μὲ ρωτᾶς, τοῦ ἀπαντῶ,  
εἰς ὅσον ἔχεις ὥρα;  
— Ἐχὼ ρολόϊ, μωρὲ πιδί μ',  
— μοῦ λέει μ' ὅλο τὸ πάσο —  
ἀλλὰ δὲν ἔξω' οὐ καψιρὸς  
μαθὲς νὰ τὸ διαβάσω!

— Εἶναι δικό σου; τὸν ρωτῶ.  
— Πιστεύεις τῆς συμβίας;  
— Θάβῃ ρολόϊ, εἰς βίαν,  
μεγάλῃς ἀκριβείας.

Κι' ὁ βλάχος τότε νύστασε  
καὶ μοῦρε νάτα - σκέτα:  
— Ἀμπα! Φτηνὸ τ' ἐγώρκασα,  
τρακόσια ὀρῆμα φέτα!

### ΤΟΝΩΤΙΚΑ

Ὁ δόξουν τόνους, ἔμαθα,  
στὸν Ἀθῆναι τὴν πόλιν  
καὶ μὲ τοὺς τόνους ἀσφαλῶς  
θὰ... τονώθουνε ὅλοι!



# Η ΜΗΤΕΡΑ

Η κόμησησα ντέ Μορανού βγήκε από το σπίτι της χρονομένη. "Επεί-  
ρας απ' την πλατεία της 'Ομονοίας  
ας και τη γέφυρα και μπήκε στο  
προάστειο Σαλιν Ζερμαίν. Καθώς  
προχωρούσε, άσφαλα, στάθηκε κι  
έβγαλε μία φωνή. "Ενα παιδί που  
περπατούσε στο πλάι ενός γέφυρου  
όπρητέ με λιβρέτα, έτρεξε επάνω  
της και την άγκάλιασε εφελονίζον-  
τας: "Μαμά!" "Ο ύπνηρτης έχαι-  
ρέθηκε από μακριά με έσβρας και  
μπήκε σ' ένα μέγαρο εκεί μπρο-  
στά.

Η κόμησησα ήταν χωρισμένη από  
τόν κόμητα ντέ Μορανού, στον ό-  
ποιό το διαζύγιο είχε παραχωρή-  
σει τόν μοναχογιό τους τόν Ζωρζ.  
Κάθε πέντε το μήνος, η μητέρα,  
σύμφωνα με την άποψή του δικα-  
στήριου, επήγαυε κι' επαιρνε τόν  
Ζωρζ στίς έννιάς. Περνούσε όλη τη  
μέρα μαζί του και το βράδυ τόν  
επήγαυε πάλι σπίτι του. "Ο ύπνη-  
ρήτης επέραινε στην πόρτα και  
παρελάμβανε τόν μικρό "Όχιτό μη-  
νες τώρα γινόνταν αυτή η δουλειά.

Η κόμησησα μπήκε με το παιδί  
σ' ένα άμαξι για μη χασή ούτε  
λεπτό από τις δώδεκα ώρες που  
θλάουσε, το έσουμβούλε, έξέταζε  
νά δη πώς πάει στα μαθήματα του  
και το ρωτούσε κάθε λίγο: "Είσαι  
καλά; Μ' αγαπάς; Πεινάς; "Το  
παιδί, τάζε χασέι από τα χάνια  
και μόλις μιλούσε. "Όταν ύστερα  
από το φαγητό το ρώτησε πού θέ-  
λει να πάει να περπατήσουν, ο μι-  
κρός έπρωτίμους την πλατεία για  
νά ιδή τα μαγαζιά.

— Πολύ καλά, είπε εκείνη και  
εξεκίνησαν.

Ο Ζωρζ τις εφέφουε κάθε λί-  
γο για να χαζέψει μπροστά στις  
βιτρίνες. "Εκείνη τόν παρακολου-  
θούσε πάντοτε με το βλέμμα της.  
Βλέποντας σέ μία στιγμή ένα ζευ-  
γος νεονύμφων, πού έβγαυε από  
την εκκλησία της "Ανίας, Κλοτίλ-  
δης, έπιασε σέ ρευβισμό, θυμήθηκε  
τόν δικό της γάμο τήν ώρα πού  
έβγαυε από την ίδια εκκλησία,  
περικυκλωμένη απ' τόν καλύντε-  
ρο κόσμο του Παρισιού. "Ο σύ-  
ζυγός της, περήφανος και χλωμός,  
έμοιαζε χερσάφιος δειξιά και άρι-  
στερά. "Υστερα θυμήθηκε τη γέν-  
νησι του Ζωρζ, πού λίγο έλειπε  
νά πεθάνει και τέλος το άσυχαρό-  
το σφάλμα της, το θυμό του συζύ-  
γου της και το πολυκροτο διαζύ-  
γιο τους.

Σήμερα κατήντησε να βλέπει το  
παιδί της μία φορά το μήνα!  
"Όταν συνήλαθε, εκύτταξε να ιδή  
το παιδί της άναμεσα στον κόσμο.  
"Άσφαλα, άκούστηκε μέσα στον  
θόρυβο μία διαπεραστική παιδική  
φωνή:

— Μαμά!  
Τό αίμα της επάγωσε. "Εγύρισε  
νά ιδή, μ' άν δέν είνε τίποτε. "Ο κό-  
μος έτρεχε πρós το μέρος απ' ό-  
που άκούστηκε η φωνή. Τότε είνε  
τρείς άνθρώπους πού βαστούσαν  
ένα παιδί άς δέκα χρονών με τό-  
μό άνάστημα του Ζωρζ και ντυ-  
μένο σάν εκείνον. Τό κεφάλι του,  
τά χέρια του και τά παπούτσια του  
ήσαν κόκκινα, κι' ένας άστυ-  
νομικός περπατούσε σ' ένα κρα-  
τύντας ένα καπέλο σάν εκείνο  
του παιδιού της.

Τότε κατάλαβε πώς κάποιος ά-  
τόκιντο το είχε χτυπήσει και άρ-  
χισε νά ξερονίζη: "Είμαι η μητέ-  
ρά του! Είμαι η μητέρα του!...  
"Όταν τη ρώτησαν σ' ό φαρμα-  
κείο πού κάθεται, άπάντησε:

— Πλατεία Σαλιν Ζερμαίν 199  
"Εστειλον κι' έχτήσαν ένα φο-  
ρείο απ' τόν σταθμό τόν Πρώτων  
Βοηθειών και μετέφεραν το τραχύ  
παιδί άμέσως στή διεύθυνση πού  
είχε άσ' όλη τη μητέρα του. Δέν θά  
ζούσε παρά μερικά ώρες.

Όταν η νέννημη συνοδεία επέ-  
ρασε το κατάλοιπο του μεγάρου Μο-  
ρανού, η κόμησησα έμεινε έξω από  
το έπισημόριο. Τρομερή άγωνία την  
έπαισε καθώς συλλογίζονταν πώς ό  
άνδρας της της έπιστετεύθηκε ένα  
τό έγύρισε μισοπεθωμένο. Τί θάλεγε  
σκότως; Τί θάκανε; Θέλην έ-  
σκότως; Μά θά είχε όικνο, θά πα-

— "Αλλού τις υπαγοποντιές σου!  
Οι Άλρες είνε δικές μου!  
— Τότε θά μ' αναγκάσης νά πάω  
στον Καδή! Άπείλησε ό "Εβραίος.  
— Και γιατί όχι; Τό δίκιο είνε  
με τό μέρος μου και δέν φοβούμαι  
τόν Καδή!  
— "Ωραία! Πάμε, λοιπόν!  
— Πάμε, είπε ό Χότζας. "Αλλά  
έγώ δέν πάω με τά πόδια. Θά φέ-  
ρής τό μούλαρί σου.  
— Σού τό φέρνω.  
"Ο "Εβραίος έφερε τό μούλαρί  
του. Τότε ό Χότζας είπε:  
— Θά φέρής και μία γούνα νά  
φορέσω, γιατί κρυώνω.  
"Ο "Εβραίος έφερε και μία γούνα.  
Τήν έφόρεσε ό Χότζας και σέ λίγο  
βρέθηκαν μπροστά στον Καδή. Σ'  
αυτόν ό "Εβραίος είπε την ιστορία  
μέ τις 999 Άλρες.  
— Τί λές έσύ, Χότζα; ρώτησε  
τότε ό Καδής.  
— Αυτός ό άνθρωπος είνε τρελ-  
λός, Καδή μου, είπε ό Χότζας. "Εγώ  
ζήτησα από τό Θεό χίλιες Άλρες κι'  
έκείνος, πού άκούσε την παράκλησί  
μου, μούστειλε 999. "Ο μεγαλοδύνα-  
μος πού κράτησε τη μία, θά είχε  
τό λόγο του. "Ετούτος ό κατεργά-  
ρης, όμως, παρακολούθησε αυτή  
την ιστορία κι' ήρθε και μού είπε  
πώς τάχα αυτός έφριξε τις Άλρες  
από την καπνοδόχο και θέλει τώρα  
νά μού τις πάρη. "Και έξέρεις τί κα-  
τεργάρησε είνε, Καδή μου; Δέν τό-  
χω (ήποτα νά ηή πώς κι' η γούνα  
πού φορώ και τό μούλαρί πού μ' έ-  
φερε είνε δικά του!

— "Αμ και μήπως δέν είνε δικά  
μου; εφώνασε ό "Εβραίος.  
Τότε ό Καδής εθύμωσε, άγρίεψε  
και είπε στον "Εβραίο:  
— Φύγε απ' τά μάτια μου, κατερ-  
γάρι! Λωποδότη! Δέκα μέρες φυ-  
λακή!

Κι' ενά οι κλητήρες κατέβαζαν  
τόν "Εβραίο σ' ό μπουντρούμι, ό Χό-  
τζας, φορώντας τη γούνα και καρβα-  
λίκουοντας τό μούλαρί, τού φώναζε:  
— "Αν θέλεις τώρα, ξανακάλε ά-  
στεία μαζί μου!

— Τί λές, βρε παλιοσαράφη!  
εφώνασε ό Χότζας. "Εγώ ζήτησα  
τις Άλρες από τό Θεό και μού τις  
έστειλε. "Εσύ γιατί θά μούβριχγες  
τόσες Άλρες;  
— Μά δέν σου είπα πώς τώκανα  
γιά άστέιο;

# Ιστορίες Χότζα

## Τό δώρο του Θεού

Ο Χότζας είχε μεγάλη επιθυμία  
νά γίνη πλούσιος. Και γι'  
αυτό, την ώρα της προσευχής  
του, έσέληνε τά χέρια του  
και παρακαλούσε τό Θεό:  
— Θεέ μου! Στείλε μου χίλιες Άλ-  
ρες, πού τις χρειάζομαι. "Αν είνε  
999 δέν τις θέλω. Θά στίς δώσω όπω-  
ς Αυτή την παράκληση την άκουσε  
κατά τύχη ένας "Εβραίος, πού κα-  
θόταν απέναντι, και θέλησε, για νά  
γελήσει, νά ακορώσει μία φάσα  
στον Χότζα. "Εβαλε, λοιπόν, 999 Άλ-  
ρες σ' ένα σακκούλι, ανέβηκε κρυ-  
φά στην ταρατσα του Χότζα και  
τώραξε από την καπνοδόχο του,  
λέγοντας:

— Για νά ιδούμε! "Αληθινά λέει  
πώς δέν θέλει 999;

— "Ο Χότζας είδε τη σακκούλα νά  
πέφτει από την καπνοδόχο, κι' εθι-  
χάρηθηκε τό Θεό πού εισηκούσε  
την προσευχή του:

— Δόξα νάχης, Θεέ μου!, είπε.  
Μ' άκούσες και μού στέλνεις ό,τι  
σού ζητήσα.

— "Επειτα, πήρε τη σακκούλα, την  
άνοιξε κι' άρχισε νά μετρά. Τίς  
έβγαλε 999. Τίς ξαναμέτρησε, τίς  
βρήκε πάλι 999.

— Αί, δέν πειράζει, είπε τότε,  
άπειθυμόνυμος και πάλι σ' ό Θεό.  
"Όπως μούστειλες τίς 999 Άλρες, θά  
μού στειλής και τη μία πού λεί-  
πει... "Αλλά κι' άν δέν τη στεί-  
λεις, δέν είνε λόγος!...

— "Ο "Εβραίος πού παρακολουθούσε  
από τό παράθυρό του, άκούσε τά  
λόγια του Χότζα. Φοβήθηκε, λοιπόν,  
στά σοβαρά γιά τά χρήματά του  
κι' έτρεξε άμέσως σ' ό σπίτι του  
Νασρεντίν.

— Χότζα, τού είπε. Πρίν από λίγο  
πήρες μία σακκούλα από την κα-  
πνοδόχο, πού είχε μέσα 999 Άλρες.  
— Ναι, είπε ό Χότζας. Τίς πήρα.  
— Αυτές τις Άλρες δέν τις έφριξε  
ό Θεός. "Εγώ τις έφριξα, έτσι για  
νά σου κάνω ένα άστέιο.

— Τί λές, βρε παλιοσαράφη!  
εφώνασε ό Χότζας. "Εγώ ζήτησα  
τις Άλρες από τό Θεό και μού τις  
έστειλε. "Εσύ γιατί θά μούβριχγες  
τόσες Άλρες;  
— Μά δέν σου είπα πώς τώκανα  
γιά άστέιο;

ραβενούσαν. Άν έβλεπε τόν άν-  
δρα της νά βγή έξω μ' ένα μα-  
χαίρι σ' ό χέρι ή μ' ένα περι-  
στροφό! "Ηταν άποφασισμένη νά  
τρέξη μπροστά του και νά προτεί-  
νη τά στήθη της.

— "Εστάθηκε σ' ό πεζοδρόμιο όπου  
ένόχτωσε με τά μάτια καρφωμένα  
στά φωτισμένα παράθυρα τό σπι-  
τιού. "Η ώρα επερνούσε χωρίς νά  
κουνηθί απ' τη θέσι της. Μόνο  
συλλογίζονταν πώς νά ξαναϊδή τό  
παιδί της πρoτό ξεψυχήσης.

— "Επειδή άρχισε νά κρυώνη, εφώ-  
ναξε έναν σωρό από έβώλες 500  
φράγκα για νά την άφήση νά με-  
νη μέσα σ' ένα άμάξι του άλη, τη νό-  
χτα. "Εμεινε τρείς ώρες. Τά μεσά-  
νυχτα είδε νά μπαίνει ένας παπάς  
σ' ό σπίτι.

— Λοιπόν, πεθαίνει!... , είπε.

Τέλος, απεράσισε νά μπη σ' ό  
σπίτι, έστω κι' άν θά την έδιωχνε  
ό άνδρας της με τις κλαυσιές. "Ε-  
χτύπησε τό κουδούνι τρέμοντας,  
μπήκε σ' ό καμαράκι της θυραόρου,  
ή όποια την ένγνώρισε άμέσως, άν  
και ή λύπη και ή άγωνία την ελ-  
χον γράφει. Είπε επιτακτικά:

— "Ανέβα νά δής τί κάνει και έλα  
νά μού πής. Σέ περιμένω έδω.

— "Υστερα από λίγα λεπτά, ή θυ-  
ραόρος έγύρισε.

— Λοιπόν; τη ρώτησε, μ' άγωνία  
— "Ανί ν' άπάντηση, ή θυραόρος  
ψιθύρισε:

— Είνε πέντε λεπτά της ώρας  
πού έτέλειωσε... "Ο κόμης σάς δί-  
νει την άδεια ν' άγρυπνήσετε κον-  
τά σ' ό νεκρό παιδί σας.

— "Εκείνη άρχισε νά κλαίη.  
— Τώρα πού πεθάνε, είπε, μού  
δίνει την άδεια...  
Κι' άμέσως έφυγε ψιθύρίζοντας:

— "Όχι, τό πόθος κι' άν άνέβω;  
Κι' έχω όλη μέρα σ' ό σκεπτική  
νόχτα...  
ΚΛΑΥΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

## Ο χαμένος γάϊδρος

Κάποτε, παρουσιάσθηκε σ' όν Χό-  
τζα ένας χωρικός και τού πα-  
ραπόνθησε πώς έχασε τόν  
γάϊδρό του. Και τόν παρα-  
κάλεσε νά μιλήση σ' ό τζαμί και νά  
συστήση σ' εκείνον πού τόν έκλεψε  
νά τόν επιστρέψη σ' όν κύριο του.  
"Ο Χότζας τό ύποσχέθηκε. Και την  
ώρα της προσευχής, πού ήσαν μα-  
ζεμένοι όλοι οι πιστοί σ' ό τζαμί,  
είπε:

— "Όποιος από σάς δέν ήπτε ποτέ  
σ' ό ζωή του κρσί, ούζο, ή άλλα  
πιάτα, όποιος δέν έκανε μεθυσία  
και γλέντια με γυναίκες, όποιος  
δέν έπαιζε χαρτιά και ζάρια, όποιος  
είνε τόσο φρόνιμος, ώστε δέν πήρε  
μέρος ποτέ σέ διασκώδασι, νά προ-  
χρήση γιά νά τόν ιδώ.

— "Οι πιστοί μου, λοιπόν, έμειναν  
σκεπτικοί. Γιατί συλλογίζονταν πώς  
έκάνε, άπ' όλα όσα είπε ό Χότζας,  
κάτι, άπ' όλα όσα ένας προχώρησε  
έκείνος. Μονάχα κάποιος καί είνε  
με θάρρος πού περηφάνεια και είπε:  
— Χότζα! "Απ' όσα είπες έγώ δέν  
έχω κάνει τίποτα. Ούτε μέθυσω,  
ούτε γλέντησα, ούτε παίζω!

— Τότε ό Χότζας έύρισε σ' εκείνον  
πού είχε χάσει τό γάϊδαρό του και  
είπε:

— Νά! Αυτός είνε! Πάρτον! Γιατί  
καλότρου γάϊδαρο δέν θάρρης, όσο  
κι' άν ψάξής!

Ποιόν έπίστευε

Ενας γείτονας του Χότζα ήγες  
και τόν παρακάλεσε νά τού  
δανεισθ γιά μία μέρα τόν  
γάϊδαρό του.  
— Θά σ' όν έβινα πολύ εύχαρί-  
στος, άπάντησε ό Χότζας. Άλλά τόν  
έχω στείλει από τό πρoί σ' ό περι-  
βάλλ.

— "Ο γείτονας έκανε νά φύγη. Μά,  
έκείνη τη στιγμή, κατά διαβολικήν  
συνωπώση, άκούστηκε ό γάϊδαρος  
νά γκαρίζη από τόν σταύλο. Τότε  
ό γείτονας είπε σ' όν Χότζα:

— "Εσύ μού είπες πώς έστειλες  
τόν γάϊδαρό σου σ' ό περιβάλλ, κι'  
αυτός γκαρίζε από τό σταύλο!

— "Ω! καλμένε! Πολύ παράξε-  
νος άνθρώπος είσαι!, άπάντησε  
ό Χότζας. Τώρα τόν γάϊδαρό θά πι-  
στέψης, ή έμεινε;

Οι κλέφτες

Δύο κλέφτες, μπήκαν μία νύχτα  
σ' ό σπίτι του Χότζα για νά  
κλέψουν. "Η γυναίκα του Χό-  
τζα τούς ήρθε είδησι και τόν  
εξέπληνσε:

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

\* "Επάθατε καμιά μικρή πληγή;  
Μήν την πλένετε μ' ό,τι δήποτε νερό.  
Ούτε νά την μολύνετε με πλυσιμια.  
Βάμμα Ιωδίου, τό ταχύτερον, κι' άν έξ-  
ακολουθή νά μυώνη, σφίξτε τόν επίδε-  
σμο. Τίποτε άλλο άπολύτως.

\* Τά μικρά παιδιά συνήθως προσβάλ-  
λονται από κούνηση.

Μόλις ένα παιδί προσβληθή, καλώς θά  
κάνη ή μαμά του νά τό άπομονώση σέ  
μιαν ήλιη κάμαρα και έπί τριάντα ήμέ-  
ρες νά μήν τό άφήση νά βγή.

\* Μή λησιμονήτε ό,τι τό καλύτερο και  
πιο ύγιεινό ποτό είνε τό καθαρό νερό και  
ιδίως τό βρασμένο. "Η μπιφά δέν είνε  
άσχημη. Και τό κρασί; Πίνετε και κρα-  
σί, αλλά όχι μέτρο μέτρο. "Ο κίνδυνος  
του κρασιού δέν άρξίζει παρά με την  
καταχρήση.

\* Τά τρία τέταρτα των δυσπεπτικών  
πενήντων τό στομάχι του, αλλά πού καλώς άκούη νά φρονιζή γιά τά νεύρα του.

\* "Αν καίτε με κανένα εφές, μήν πλένετε  
τόν κίνδυνο νά πάθετε ό,τι θά έπαθόντε  
άν έκαίνοντε με τό μέρος καθαρά και μήν τό πλένετε, παρά με ισχυρόν διάλυμα  
ανιλίνου.

\* Συνήθως τίς ν' άνεβαίνουν πολύ σιγά  
τις σκάλες σας. "Η νανία πού έχουν  
καρδιακό. Κουράζει την καρδιά και την κάνει νά χτυπά δυνατά!

\* Μή φοβάσθε τό νερό, τά λουίσματα, μή  
βαρυνόσθε τις πλύσεις. Τό δέρμα έχει  
αναρίθμητους μικροσκοπικούς, άρνητες πόρους,  
από τούς όποιους μπορεί νά  
μυώνη τά μικρόβια σ' όν οργανισμό. Νεότερα  
πείραματα έφραγαν την έπιστήμη  
σ' ό σημείο νά φοβάται ό,τι πολλές φορές  
και τά μικρόβια της φθίσεως μπαίνουν  
σ' ό σώμα από τούς πόρους. "Ιδιαίτερως  
μελέτες άπεκάλυψαν καί τό μυόνιστό  
ό,τι γυναικες λούονται πιο σπάνια από  
τούς άνδρες.

\* "Αν τό παιδί σας έχει χονδρές άμυγδαλές,  
αφαιρέσέ τις τόν άμέσως. Θά  
κάνετε ό,τι τό σώμα του γερό και την  
διανοητική του κατάσταση πάρα πολύ  
καλή.

\* Μήν άναπνέετε με τό στόμα. "Αναπνέετε  
με τη μύτη. "Η μύτη είνε προσι-  
ομένη για νά φιλτράρη τόν αέρα, γιά ν'  
αφαιρή τήν οσμήν πού έχει, νά τήν κινή  
πιο θερμή, γιά νά κατεψή ψυχρός  
αέρας πού πνέονταν και νά μεταβλή  
την ύγρασία. "Αναπνέετε, λοιπόν, με  
την μύτη γιά νά σώσετε ό,τι θέλετε.

— Χότζα! Κλέφτες σ' ό σπίτι μας!  
— Μή φοβάσαι, γυναίκα, άπλή-  
τησε δυνατά ό Χότζας. "Αν βρούν  
τίποτα νά κλέψουν, τούς δίνω τό  
δικαίωμα νά με βάλουν νά χορεύω  
με τό κεφάλι κάτω!

Οι κλέφτες άκούσαν τά λόγια,  
έπεισθηκαν πώς δέν υπήρχε νά κλέ-  
ψουν τίποτα και τώβαλαν σ' ό πό-  
δια.

Τιμή εύκαιρίας

Ήταν εκεί στην πλατεία της 'Ομονοίας  
ένας κύριος καλοντυμένος και κρατούσε  
στά χέ-  
ρια του ένα σκυλάκι.  
— Σκύλος έδω!  
Τόν πούλούσε. Οι πεοίργοι, φυσικά, δέν  
έλειπαν. Κύκλος είχε σχηματισθί δόλγυρα  
από τόν άνδρα που και οι έρωτήσεις έπεφταν  
βροχή:  
— Είμαι ράτσα;  
— Πόσο τόν πούλας;  
— Τί τρώει;  
— Είμαι κυνηγετικό;  
"Ο κάτοχος του σκύλου ήταν προειρισμένος  
με άφθονη ύπομονη και δέν έαυρούταν νά  
δινή πληροφoρίες.

— Είμαι σκύλος λαμπρότατος, κύριοι. Τόν  
έχω από έντεσλάς μικράκι πού έπινε γάλα.  
Μά δυστυχώς σήμερα δέν έχω νά δέν τάζω  
και έπειδή εύτε έγώ έχω νά φάω διά τούτο  
αναγκάζομαι νά τόν πούλησω. "Όσοι  
αγαπούν και γνορίζουν από σκύλο ήμπορούν  
νά τόν έξε-  
τάσουν.

— Έχει ψώρα;  
— "Ψώρα ήμπορεί νά έχετε σεις, κύριε,  
και άπομακρυνόσθε, παρακαλώ, μή  
κολλήσετε τόν  
σκύλο μου...  
— Έχει καί τό άπατεωνικό ό κύριος. "Ηταν  
και έρπυιός. "Εκανε και τόν μελαγχολικό,  
έλεγε όμως και άστεία.

Οι πεοίργοι, είπαμε, ήσαν πολλοί. "Αλλά  
άγοράζοντες δέν ευρίσκονταν κανέναν. "Ερ'  
ό και ε. άνθρώπος εφώνασε:  
— Σκύλος έδω!

— "Ενν ταύτα, συνέβαιναν είνε την 'Ομόνοια,  
είνε τόν Ιστορίκον άκείνον πύργον της  
πυργο-  
δέσποινας του Βούβουλα έγινόνταν συζητήσεις  
σοβαράτα. "Ηταν έκαλωμένη ήμερινά ή μα-  
ντά. Σουσού από τήν πολυπληθή και ή Πανα-  
γιατική έκοβε βόλτες σ' ό δωματίο με τό χέ-  
ρια πίσω και τό ύρος νευρικών.

— Νά φωνιάση κυνικά.  
— Πρός τετρακοσίας;  
— Τέσσε-έχουν.

— Τό κρίνω καμινόν. Μολονότι τά λεπτά  
δέν έχουν σήμερον άξία και γιά μένα, άλλωστε,  
δέν είχαν ποτέ, έν τούτοις τετρακοσίας.  
Διά κυνικά άδύνατον νά πληρώσω. Και μέλιστα  
άγορασμένα σ' όν Μπύβουλα. "Αν τούλάχιστον  
τά έφωνιάζαμε από τό Κολωνάκι!...

— "Εξο φρενών ήταν ό Παναγιωτάκης. Γιατί  
δέν μπορούσε αυτός ό άδίστατος λαϊκός τύ-  
πος νά καταλάβη τούτο τό στοιχείδιος. "Όχι  
άλλο είνε τά κυνικά πού άγοράζει κανείς σ' ό  
Κολωνάκι και άλλο τά κυνικά πού άγοράζονται  
σ' όν Μπύβουλα.

— Είμαι άριστοκρατικός;  
— Είμαι άνέστητος;  
— Μά τότε;  
— Παναγιωτάκης, μ' έκνευρίζεις. "Επί τέλους  
άφρασε με νά φωνίσω έγώ και μήν άναμινύ-  
σαι. Είς τά κατστήματα μπακαλικής και μανα-  
βικής του Κολωνακίου βράζει κανείς πάντοτε  
πράγματα έκλεκτά. Και κυνικά άκόμη νά είνε  
και άγγινάρες και άρακάς και τά παρόμοια,  
και πού προσέβριζοντάς διά καλόν κόσμον, είνε  
ποιήττες διαφορετικής. "Αφράσε με, θά φω-  
νίσω έγώ.

— Επήγαυε νά σιάση ό Παναγιωτάκης. Νά  
σηκωθή τώρα νά πάη από τόν Βούβουλα σ' ό  
Κολωνάκι για νά φωνιάση κυνικά! Και πότε θά  
γυρνόσες; Και πότε θά ψήνονταν τό φαί; "Αλλά  
ή Σουσού έβραίωνε ό,τι θά γυρίσει άμέσως.

— Δόσε μου λεπτά.  
— Πέρε χίλιες.  
— Δόσε μου φωνίσω από τό Κολωνάκι  
και νά μού δίνης χιλιάδες; "Από άνέχα-  
θεν δέν είχε άξία, πόσο μάλλον τώρα! Αυτό  
πού μένει νά μήν έχω γεμάτη την τσάντα μου  
χιλιάρες!

Και χιλιάριμα μόν δέν είχε ό Παναγιωτά-  
κης νά γεμίση την τσάντα της Σουσού. Είχε  
φας τρία χιλιάριμα έλα- έλα. Τίς θά έδωσε.

— Πάρτα.  
— Μόν έγω;  
— Δέν έχω άλλα. Πάρτα κι' ό Θεός κι' ή  
φυχή σου. Μπάς και μού φωνιάσης άριστοκρα-  
τικά κυνικά και τά πληρώσης ως άριστοκρατικά  
καθήκοντα. Σ' ό έλα έλα λεφτά δέν έχω, φώ-  
βος όσο μπορείς καλύτερα και περισσότερα. Γό  
βράδυ δέν έχει φαγητό και περισσότερα. Γό  
έπηρε τά τρία χιλιάριμα ή Σουσού, ντύ-



## Τιμή εύκαιρίας

Ήταν εκεί στην πλατεία της 'Ομονοίας  
ένας κύριος καλοντυμένος και κρατούσε  
στά χέ-  
ρια του ένα σκυλάκι.  
— Σκύλος έδω!  
Τόν πούλούσε. Οι πεοίργοι, φυσικά, δέν  
έλειπαν. Κύκλος είχε σχηματισθί δόλγυρα  
από τόν άνδρα που και οι έρωτήσεις έπεφταν  
βροχή:  
— Είμαι ράτσα;  
— Πόσο τόν πούλας;  
— Τί τρώει;  
— Είμαι κυνηγετικό;  
"Ο κάτοχος του σκύλου ήταν προειρισμένος  
με άφθονη ύπομονη και δέν έαυρούταν νά  
δινή πληροφoρίες.

— Είμαι σκύλος λαμπρότατος, κύριοι. Τόν  
έχω από έντεσλάς μικράκι πού έπινε γάλα.  
Μά δυστυχώς σήμερα δέν έχω νά δέν τάζω  
και έπειδή εύτε έγώ έχω νά φάω διά τούτο  
αναγκάζομαι νά τόν πούλησω. "Όσοι  
αγαπούν και γνορίζουν από σκύλο ήμπορούν  
νά τόν έξε-  
τάσουν.

— Έχει ψώρα;  
— "Ψώρα ήμπορεί νά έχετε σεις, κύριε,  
και άπομακρυνόσθε, παρακαλώ, μή  
κολλήσετε τόν  
σκύλο μου...  
— Έχει καί τό άπατεωνικό ό κύριος. "Ηταν  
και έρπυιός. "Εκανε και τόν μελαγχολικό,  
έλεγε όμως και άστεία.

Οι πεοίργοι, είπαμε, ήσαν πολλοί. "Αλλά  
άγοράζοντες δέν ευρίσκονταν κανέναν. "Ερ'  
ό και ε. άνθρώπος εφώνασε:  
— Σκύλος έδω!

— "Ενν ταύτα, συνέβαιναν είνε την 'Ομόνοια,  
είνε τόν Ιστορίκον άκείνον πύργον της  
πυργο-  
δέσποινας του Βούβουλα έγινόνταν συζητήσεις  
σοβαράτα. "Ηταν έκαλωμένη ήμερινά ή μα-  
ντά. Σουσού από τήν πολυπληθή και ή Πανα-  
γιατική έκοβε βόλτες σ' ό δωματίο με τό χέ-  
ρια πίσω και τό ύρος νευρικών.

— Νά φωνιάση κυνικά.  
— Πρός τετρακοσίας;  
— Τέσσε-έχουν.

— Τό κρίνω καμινόν. Μολονότι τά λεπτά  
δέν έχουν σήμερον άξία και γιά μένα, άλλωστε,  
δέν είχαν ποτέ, έν τούτοις τετρακοσίας.  
Διά κυνικά άδύνατον νά πληρώσω. Και μέλιστα  
άγορασμένα σ' όν Μπύβουλα. "Αν τούλάχιστον  
τά έφωνιάζαμε από τό Κολωνάκι!...

— "Εξο φρενών ήταν ό Παναγιωτάκης. Γιατί  
δέν μπορούσε αυτός ό άδίστατος λαϊκός τύ-  
πος νά καταλάβη τούτο τό στοιχείδιος. "Όχι  
άλλο είνε τά κυνικά πού άγοράζει κανείς σ' ό  
Κολωνάκι και άλλο τά κυνικά πού άγοράζονται  
σ' όν Μπύβουλα.

— Είμαι άριστοκρατικός;  
— Είμαι άνέστητος;  
— Μά τότε;  
— Παναγιωτάκης, μ' έκνευρίζεις. "Επί τέλους  
άφρασε με νά φωνίσω έγώ και μήν άναμινύ-  
σαι. Είς τά κατστήματα μπακαλικής και μανα-  
βικής του Κολωνακίου βράζει κανείς πάντοτε  
πράγματα έκλεκτά. Και κυνικά άκόμη νά είνε  
και άγγινάρες και άρακάς και τά παρόμοια,  
και πού προσέβριζοντάς διά καλόν κόσμον, είνε  
ποιήττες διαφορετικής. "Αφράσε με, θά φω-  
νίσω έγώ.

— Επήγαυε νά σιάση ό Παναγιωτάκης. Νά  
σηκωθή τώρα νά πάη από τόν Βούβουλα σ' ό  
Κολωνάκι για νά φωνιάση κυνικά! Και πότε θά  
γυρνόσες; Και πότε θά ψήνονταν τό φαί; "Αλλά  
ή Σουσού έβραίωνε ό,τι θά γυρίσει άμέσως.

— Δόσε μου λεπτά.  
— Πέρε χίλιες.  
— Δόσε μου φωνίσω από τό Κολωνάκι  
και νά μού δίνης χιλιάδες; "Από άνέχα-  
θεν δέν είχε άξία, πόσο μάλλον τώρα! Αυτό  
πού μένει νά μήν έχω γεμάτη την τσάντα μου  
χιλιάρες!

Και χιλιάριμα μόν δέν είχε ό Παναγιωτά-  
κης νά γεμίση την τσάντα της Σουσού. Είχε  
φας τρία χιλιάριμα έλα- έλα. Τίς θά έδωσε.

— Πάρτα.  
— Μόν έγω;  
— Δέν έχω άλλα. Πάρτα κι' ό Θεός κι' ή  
φυχή σου. Μπάς και μού





## ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

**ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ** — Δύο αδελφές, η Μάρθα και η Ρένα, μένουν όρφανές, άστεγες και απροστάτευτες έπειτα από τους φοβερούς σεισμούς της Κορίνθου. Η Μάρθα, σάν μεγαλύτερη και πιο συνετή, άμειρώνει τη ζωή της στην επίβλεψη της Ρένας. Καταφέρνουν να φιλοξενηθούν από μια μακρούλη συγγενή τους, τη θεία Μέλπω, που τις άγαπά σά μητέρα και ενδιαφέρεται για τó μέλλον τους. Η παιθολογική άγνητη της μεγαλύτερης προς τη μικρότερη αδελφή γίνεται αιτία να ποιοτή άλλεπάλληλες θυσίες. Η Μάρθα, να διακόψει τις σπουδές της, να χάσει μια καλή τύχη γάμου και να κλειστή από στενό έλεγχο περιβάλλον, όπου πνέει η νεότητά της, εργαζομένη κληνιά για να σπουδάσει η Ρένα. Τότε, η Μάρθα ξαναβρίσκει έναν δυνατό υποστηρίχτη, τόν Θεό. Τότε, ένα πιο μέγα μέλλον, Άθηναι, πού εινε τοποθετημένος στην Κορίνθο ως δημόσιος δάσκαλος. Πάν άνομιανώνεται, αλλά η μικρότερη αδελφή της, η Ρένα, με τόν Σωφρόν, τόν άδελφό της, άρχίζει να δουλεύει και κατακτάει τακτικά τόν πλούτο της αδελφής αυτής. Η Μάρθα θυσιάζει άλλη μιά φορά τó μέλλον της σά ο βασις της άδελφής άγνητης. Κι η Ρένα με τόν Θεό εγκαινιάζει σταντη Άθήνα, όπου διαγωνν μια πού αντάραστη και κοσμική ζωή, αντίστα τους τόν Μελτώ, που έχει κλειστή πτή Κορίνθο, συνισσού με τόν πόνο της και την έγκαι λειψή της. Ο Θεός Ταντάς, λίγον καιρό μετά τó γάμο του, πνέει με άποστολή στην Οδύγηρα, όπου παραινεί τη διαμονή του, ανήγοντας άπολυτη έλευσιν στην γυναικα του να δώσει, διακατεχόμενος με τις κοινές της παρτές. Έτσι ξεκινά ο τηλεγράφημα άνιχνάει τη Μάρθα να τρέξει στην Άθήνα, κοντά στην άγαρμητή της αδελφού. Εκείνη, καταλήπει, άκνηστη η Ρένα να της κοιολογήσει μια παραγωγή και σκευδαλωση περιπέτειας της με κάποιον νεαρό έρωσιό της τόν Τέλη Ναυτίλη. Είχαν άραφήση οι δυο τους τωλλά κι ένα βιασύν είχαν γλιτώσει μαζί στή Γλυφίδα. Στά γυναικά τους, τις πνέει, όως, με τη μοισσική-αία τόν Τέλη, συμβίβει ένα φοβερό δυστύχημα, μετά τó όποιο σκωτώνεται ο νεαρός έρωσιός της, η Ρένα μετατρέπεται με ένα νοσηροκομείο ασυλκήν, τó πτώμα του στυ σπύτι τού αδελφού του. Μόλις έρωσιό της έκει άνηγναι η Ρένα — κτερίβησαν οι νοσηροκόμοι κι άνοιξαν την πόρτα τού ασυλκήντου. Κτενή-στέ, τους είπα...

70 — Οι νοσηροκόμοι έχτoπρσαν τó κουδούνι τού σπύτιου τού Στρατή Νατρίδη άνυπόπτη, συνέχισε τη διήγηση της η Ρένα στην καταλήπει τη Μάρθα. Τότε έγω, ένω άυτό άσχολoύδην τó πώς να κατεβάσω τόν σκωτωμένο, κατάρθωσα κι έξαφανιστηκα πίσω από τó ασυλκήντο μιά στιγμή, και στήν ώρα της ταραχής και της ασσθημάρας, την ώρα που μετά στό σπύτι, με τα νυχτικά τους, πετάστηκαν στό δρόμο άναμυαλλισά, άρχισαν να λoύδναι τι υμβαίναν, έγω άπληστη να τρέχω σάν κουνιγμένη στόν έρημο δρόμο. Τó σπύτι τού Νατρίδη εινε πoκoνητό, στό Θεο-σίο. Κανέναν δέν περνούσε εκείνη την ώρα από τó δρόμο. Πήρα τά στενα, στήν τύχη. Όλο κι άλλαζα δρόμους. Δέν έβρω κι έγω πού βρέθηκα. Πήρα πεζή τόν δρόμο για τó σπύτι μου. Άπό τó Θεοσίο στην Κυψέλη, πεζή! Μόνο και μόνο για να μην κoνω έντοπoύ, για να μη μπορέσουν ποτέ ν' άνακαλώσουν τά ίχνη μου.

— Πώς έγύρισα έδω, μπορείς να φαντασθής. Η όμπρερία μου, όχι αυτή, μια άλλη, που την έβγαλα έπιτήδες έπειτα για να μην τυχόν και φλουρήσω, η εκύπιασε σασσι-σμένη. Έγώ, κι ούτε ήσαν δυνατόν να παραμυθώ. Πώς τάχα κάποιος κυρία της συντροφιάς μας άρρώσθηκε, και την έπήγαμε στό σπύτι της, κι άρρώσθηκε. Έπειτα, ήσαν δυνατόν την άλλη μέρα, δινοντάς της μιά γερή άποζημιώση.

— Τό άπόγευμα αυτής της ημέρας, ήρθαν από την συντροφιά μου και μού άνήγγειλαν τó φοβερό δυστύχημα. Μου διηγήθηκαν λεπτομερώς τι είχε συμβεί. Και πώς η κυρία που ήταν μαζί τού έξαφανισθηκε. Κανέναν δέν με όπιοπευθηκε έμενα. Μάρθα, κι ούτε ήσαν δυνατόν να με όπιοπευθώ, γιατί πάντα έφυλαγόμεστε...

— Σταμάτησε πάλι η Ρένα Φαινόνταν να όποφέρη πολύ. Και σά λίγο ξανάρχισε:

— Σε λίγες ημέρες, άρρώσθηκες. Έκει πού έγύριζα στό σπύτι, έπεσα. Άπέδωσα την άδιαθεσία μου στην ταραχή που είχα περάσει. Έμενα σά λίγες ημέρες πάλι, όριμπε σκούνησα άρχισαν να με άνησά στό μυαλό μου αυτό, Μάρθα. Πώς δύας, θά έμενα έγκυος δέν ήθελα να πιστέω. Πώς ο Θεός με τιωσά σκω έλαστροφικά στόν έαυτό μου. Και πώς έλεω ότι δέν έζίζω τ νι-ήθελα να σκαυτώ. Μά μ' έδ' αυτά, είχε σκωτώθ ό Τέλης, δέν πιστεύω να ξαναπληναίνα μαζί τόν ποτέ. Όχι, δέν θά ένοστήθαι, τó έρω. Μόλις έρώγαμε πού τó κέντρο, ένωισα κιόλας τύψεις. Άποστρά-

— Δέν μπορεί κανένας να σέ καταλάβη. Τόση άγάπη πού είχες για τόν Θεό, τί εινε; Πώς έβουσε; Πώς την εξέχασες; Πήπως φταίει κι' αυτός;

— Δέν πιστεύω να φταίη αυτός. Ήταν πάντα τρυφερός κι' ευγενικός μαζί μου. Ίσως όμως η ζήλεια του να με πεισμώνανε. Ίσως να μ' άρεσε να μού άνουν κόρτα μ' νάχα από πείσμα. Ίσως, δέν έξέρω, νάπρεπε να έπιμείνη να πάω μαζί τού στό ταξίδι τού στην Οδύγηρα.

— Πές μου, Ρένα! Δέν τόν άγαπάς πιά καθόλου τόν Θεό; Άν ζούσε ό Τέλης θά ήθελες να χωρίσης με τόν Θεό και να γίνης γυναικα τού Τέλη;

— Όχι! άποκρίθηκε η Ρένα άδίστακτα... Όταν μού τó έπρότεινε αυτό ό Τέλης, έγω έσκέφθηκα πολύ... Και μέσα μου άμολογήσα πώς δέν μ' άρεσε αυτή η λύσις. Δέν θέλω να χωρίσω από τόν Θεό.

— Βέβαια, τώρα, δέν θέλες, είπε η Μάρθα με πικρία. Άλλά αν ζούσε ό Τέλης;

— Ούτε τότε. Όχι. Δέν ήθελα.

— Τότε, γιατί πήγες μαζί του; ψιθύρισε η Μάρθα με άσπληρη άπεισία.

— Μάρθα, έκαμε η Ρένα ταπεινά. Δέν με καταλαβαίνεις, τó έξέρω. Μά, τώρα, πές μου τί να κάω. Αυτό μονάχα θέλω να μού πής.

— Τι μπορώ κι' έγω να πώ; Έκαμε βαρύθυμα η κοπέλλα.

— Ένωιωσε άφάνταστη κοούσα. Καταλάβαινε πώς είχε κοουρήσει πιά να πλνή πίκρες στή ζωή της. Αυτή ήταν μιά από τις μεγαλύτερες πίκρες που είχε δοκιμάσει. Η ιδέα πώς η Ρένα της, η Ρένα, τó χρεωνό άγνό παιδί, είχε κατανόησει να γίνη μητέρα νούου παιδιού, είχε φθάσει στό σημείο ν' άποστήση τόν άνδρα της με άλλον άνδρα, χωρίς καν νάχη την δικαιοσύνη μιάς τρελλής άγάπης, της σταματούσε τó μυαλό.

— Μά η Ρένα την έκότταζε με μάτια πελώρια, έκτευστικά.

— Μάρθα! Μη μού άποκρίνεσαι έτσι. Δέν καταλαβαίνεις πώς άν δέν έξερης τί να με συμβουλέψης, δέν μ' ό μένει τίποτε άλλο παρά να σκαυτώθ;

— Όι τινος της Ρένας έξόπνησε μέσα στην ψυχή της μεγάλης μιά έξασημένη γυναικα. Μιά σκουριά, μία χορδή λές και ζωτάνουμε, και μίλησε σιγά, άχνά. Η Ρένα είχε πάλι την άνάγκη της, γινόνταν πάλι έκείνη της άδύνατης, άδελφού, που στή παιδικιά της χρόνια άφύχαν και έχωνε τó δάδ-έανθο κεφάλι της στην άγκαλιά της μεγάλης.

— Μά όνι μαλακία, ένω τά μάτια της έβoύλκoυσαν έπιασε τó χεράκι της με κρηστή, τó παχούλο, άλλολευκο, ήδονικό, γέρι, που φαινόταν πλoύμένο για στωλίδι, κι' όχι για δουλειά, και έλεγε με φωνή βαθεία:

— Ρένα! Μέσα μου η λογική μου σέ καταδικάζει. Δέν βoύλω κανένα άλλο έλαστροφικό παρά τά νεύτα σου. Αυτό μού λέει η λογική μου. Άλλά, η καρδιά μου μιλεί άλλη γλώσσα, Ρένα, τó έξέρεις. Τη γλώσσα σπουδής πάντα να μιλή για σένα. Σε συγχωρεί, εινε έτσιωη να καινή κάθε θυσία για να σέ σώση.

— Όχι, όχι. Δέν θέλω να καινή πιά άλλη θυσία για μένα! την έκοψε η Ρένα Προτιμώ να σκωτώθ, παρά να δεχθώ πιά άλλη θυσία. Μόνο τη στωλιδή σου και τη βοήθεια σου θέλω, Μάρθα.

— Στάσου να λoύμε, έκανε η Μάρθα σοβαρα.

— Μά άφάνταστη προσπάθεια είχε κιοτρωθεί πάλι να βρή τη γαλήνη της και την ψυχική της ίσορροπία.

— Στάσου να σκεφθώ με ψυχρά και λογικά τώρα. Τι μπορεί να γίνη.

### Στρατηγικά σχέδια.

— Πές μου πρώτα πρώτα, Ρένα. Πότε πρόκειται νάρθθ ό Θεός;

— Θέν έξέρω, δέν πρόκειται νάρθθ τώρα κεντά Κονονικά τoύλάχιστον δέν πρόκειται νάρθθ.

— Άηλαθή; — Άηλαθή, ίσως μείνη κι' άλλον ένα χρόνο στην Οδύγηρα. Η άποστολή του εινε για δυο χρόνια. Άηλαθ' έως τόν Άπριλιο τού άλλου έτους, όχι αυτόν που μας έρχεται.

— Έσο, ποτε άκριβώς περιμένεις τó παιδί;

— Τό Μάτιο.

— Ό άνδρας σου πότε έφυγε; Ύ. άρχγει καμιά πιθανότης να πασαδεχθώ πώς ειναι δικό τού τó παιδί;

— Άπολύτως άδύνατον. Αυτός έ-

φυγε τόν Άπρίλιο. Τό παιδί του, άν έμενα έγκυος άκριβώς πριν φύγη, έπρεπε να γενήθθ τó άργότερο τώρα, σέ κανένα μήνα, ός τόν Άνoυσαίο. Δέν μπορεί να γεννηθθ τó Μάτιο. Εινε άλόκληροι τέσσερις μήνες διαφορά.

— Εινε πολύ δύσκολο λοιπόν να κρυφτή τó πράγμα.

— Όποτε παραδέχεσαι κι' έσύ πως είμαι χομένη;

— Στάσου, στάσου να σκεφθώ, Ρένα! Τό μυαλό μου γυρίζει. Μου φαίνεται πώς έχει ξεκοουρήσει η σκέψις μου, Στάσου, να σκεφθώ με από την άρχη... Ό άνδρας σσι κανονικά έπρεπε να πληροφορηθθ πρώτος ότι πρόκειται να γίνης μητέρα, άν τó παιδί ήταν δικό του.

— Τό παιδί λές θά γεννηθθ τέσσερις μήνες άργότερα από ό,τι πρέπει. Λοιπόν, ό Θεός πρέπει να μάρθ άρ'ότερα τó περιστατικό.

— Η να μ' ό μήν καθόλου. Νά μην τó μάθθ καθόλου, Μάρθα!

— Αυτό θά ήταν τó καλύτερο, έκανε η Μάρθα συλλογισμένη. Εινε δυνατόν όμως να κρυφθής; Πρέπει να χαθής από τόν κόσμο.

— Έσκέπηκα για μιά στιγμή νάρθθ στην Κορίνθο. Νά πώ ότι είμαι έγκυος. Κανέναν δέν θά παραβέωθης.

— Άλλά σίγουρα, κάπως θά τó μάθθ κι' ό Θεός. Αυτό δέν γινεται. Στην Άθήνα μπορείς να κρυφθής καλύτερα. Άκούσε λοιπόν τί μπορεί να γίνη. Μά βάζι πώς δέν πρόκειται νάρθθ ό Θεός.

— Μά μείνη κάπως πιά με κρη έδωθ' αυτό τó σπύτι, όσα δέν φαίνεται η έ' κομ' σών σου. Έπειτα, ν' άλλαξής σπύτι. Νά πάμε σέ καμιά άπομεινη γειτονιά, άρατο κατοικημένη. Πολύ μακριά, αλλά πάντα στην Άθήνα. Έκει να πιάσωμε ένα σπιτικό καθαρό, και να μείνης κλεισμένη μέσα. Νά μη βλέπει κανένας. Έγώ να φροντίζω για όλα τά έξωτικα. Και να μην πιάω κοουβέντα με καμιά γειτόνισσα. Νά μην έξερουν ούτε ποίος είμαστε, ούτε από πού ήρθαμε, ούτε τί κάνουμε. Άς πάω να ν' άνευρασθην ές, άς σκεφθών ό,τι θέλουν... Έκει να έλευθωρθς σέ, με τη βοήθεια της κυρά Σμαράς.

— Και να μείνης, να συνέλθης. Μόλις μπορείς, μόλις σαρωντήσης, να στείλωμε τó παιδί στή θεια Μέλπω. Νά τó άναλάβη αυτή. Και ν' άλλαξωμε σπύτι πάλι. Νά πάμε πάλι άνω. Στες σέ καινοούργια γειτονιά. Έγώ, τί λές...

— Άν δέν έοδη έξαφικά ό Θεός, εινε καλό τó σκεχίδι σου, έλεγε η Ρένα. Μά υπάρχουν τόσο κινένοι! Μπορεί νάρθθ ό Θεός. Μπορεί κανέναν γνωστό να με άνακαλώση...

— Αυτό θά φροντισώμε να τó άποφύνομε.

— Μπορεί όμως η τύχη να τά έρη. Νά πώ... Έπειτα, πώς λές ότι θά τ' άναλάβη η θεια Μέλπω τó παιδί; Αλήθεια, μ' άν χωρίσει...

— Όσο γι' αυτό, μ' άν νοιάζει. Θά τó κάνει γιά μένα!

— Μά μ' έπ' αυτή, γρηά γυναικα; Θά τó φορτωθής έσύ τó παιδί; Πώς θά τó παρουσιάση στην Κορίνθο; Τι θά πής...

— Θά βρωμε καμιά ίστορία. Θά πούμε πώς εινε κάποιος όρφανός... Άς έρθη η ώρα τού έλθθ και κατ' έ' έφ' έρωσε. Κι' έπ' έλθθ, δέν έχομε να δώσωμε λόγο σέ κανέναν έμεις έκει, στην Κορίνθο!

— Κι' έσύ θά μείνης μαζί μου, Μάρθα;

— Πρέπει να μείνω μ' έσύ, έγω, Ρένα, δέν τó καταλαβαίνεις; Όσο βαστεί η έγκυμοσύνη σου, χρειάζεται βοήθεια... Έπειτα, όταν γεννηθθ τó παιδί, και τó στείλωμε στην Κορίνθο, πρέπει πάλι να μείνω κοντά σου, όσπου νάρθθ ό άνδρας σου.

— Γιατί, Μάρθα, θά κινής τόση θυρία;

— Δέν τó καταλαβαίνεις πώς άν είμαι μαζί σου, ό Θεός θ' ανώση μεγαλύτερη άσφάλεια; Ποιό δέν θά βάλη κακό στό νοού του, όταν λθθ ότι είμαι μαζί σου.

— Αυτό εινε άλήθεια! έφώνηζε η Ρένα κοκκινίζοντας. Πάντα έφράζεται για σέ α, Μάρθα, με θαυμάσιο, με σεβασμό άράνταστο.

— Τό έξέρω, την έκοψε η Μάρθα πικρά. Οι άνδρες θυσιάζουν κι' σέβονται τις γυναίκες πού δέν μπορούν ν' άγαπήσουν. Άλλά αυτό εινε άλλο ζήτημα, Ρένα. Κι' έγω έχω την έντύπoσι ότι ό Θεός θά θεωρήθ έγγυητή της φρονιμάδας σου την παρουσία μου κοντά σου. Γι' αυτό θά μείνω. Άν και η καρδιά μου ματώνει, Ρένα, με την ιδέα πώς θ' άφήσω μόνη τη θεια Μέλ-

πω, και μάλιστα με τó βάρος τού παιδιού.

— Έγω λεπτά, έχω όσα θέλεις, έλεγε η Ρένα μ' έξαφι. Θά πληρώσω να πάρη μιά καλή νταντά να μην κοουρήσθ. Θά της πληρώσω και δεύτερη όμπρετρια.

— Αυτό πρέπει να τó κάμης, Ρένα. Μά έχεις άλήθεια τόσα χρήματα να διαθέσης κρυφά από τόν άνδρα σου;

— Σ' αυτό τó ζήτημα εινε τέλειος ό Θεός. Μου δίνει όσα θέλω. Κι' έγω γέρω μισό τώρα.

— Ά, άμυαλό κορίτσι! άναστή-ναζε ή Μάρθα. Έχεις όλα τά έρωδια για να είσαι εύτυχισμένη, και πήγες να φορτωθής τόση έννοια, τόση άγνοια, έτσι!

— Η Ρένα έγειρε τó κεφάλι της στό μαζιλιά της, κι' άρχισε να κλαλή τώρα σιγά, ήσυχα. Η συνουμία της με την άδελφή της της είχε κάνει καλό. Δέν έβλεπε τώρα τó μέλλον τόσο άπαισιό. Η σοβαρή γαλήνη της Μάρθας της έσυνέμωνε κι' αούτηνης τά εχεορβαλωμένα νεύρα.

— Έτσι έμεινε η Μάρθα στην Άθήνα. Πήγε δηλαδή κι' έξήγησε τά πράγματα στην θεια Μέλπω, στην Κορίνθο. Η γερώντισσα πήγε να μείνη νεκρή από τη λύπη και τó θυμό. Σιγά-σιγά όμως τó συνήθεσε.

— Η Μάρθα βρήκε μιά καλή κοπέλλα να την όπηρετεί και κατάρθωμε με φύγη κατά τόν Μάρτιο. Ήταν πιά η τελευταία ώρα, γιατί η Ρένα φαινόταν ότι δέν μπορούσε να κρυφθ.

— Ένοικιασαν τó άραιό της σπιτικό, στην Κυψέλη, και ένοικίασαν ένα άλλο κομμά, κατακλιούργη σπύτι στό Ψυχικό. Μέρης έγύριζε η Μάρθα για τó βρή όπωσ τó ήθελε. Χαρομένο και κόμποδο, αλλά και μοναχικό. Στό μέρος έκινε, τά σπύτια ήσαν πολύ άραια. Αυτό ήταν χιαιμένο σ' ένα οψωματικό, και τριγυρισμένο από δένδρα, από τώ-κρυβαν από τó δρόμο. Ήταν άκριβας αυτό πού χρειάζoταν. Είχε κήπο μεγάλο με δένδρα και λουλούδια. Τρία δωματία άλόφωτα, κατάλληλα να δεχθώνης την πρώτη πνοή μιάς καινοούργιας ζωούλας.

— Στό σπύτι αυτό έπέραςε η Ρένα κλεισμένη σάν φυλακισμένη τούς τελευταίους μήνες της έγκυμοσύνης της. Η Μάρθα ένέλεσε όλο τó νοικοκυριό, γιατί τó έθεωρούσαν άπαράλητο να μείνουν χωρίς όπηρετρια. Η Μάρθα έπρεξε και για τις έξωτερικές έργασίες. Έβγαινε όμως από τó σπύτι με τó κεφάλι κάτω, με τά μάτια χαμηλωμένα, και κτ'όρθωσε δυο μήνες να μην έχη ούτε χαϊρετισμό με τούς μακρυνούς γείτονες.

— Στό θέμο έγραψαν ότι η Ρένα άδωνάτις έξαφικά πολύ, και κατασπύτησε στόν φρόνιμο ν' άλλαξουν σπύτι, να πάνε στην έσοχη. Η Μάρθα τοβύραψε ότι θά μείνη άρεκτόν καιρό στήν Άθήνα, να βοηθήση την άδελφή της. Έφρόντισαν τó γράμμα αυτό να μην τó έμπευθώ άνησυχίες. Κι' όταν έλθβαν την άπάντησι ότι καλά έκαναν, ήσυχασαν.

— Έτσι έπέρασαν οι χειμωνιάτικοι μήνες, κι' ήρθε ό Μάιος. Στό Ψυχικό ό κήποι άνθισαν, ό άέρας έγέμισε μεθυστικές ευωδίες. Οι πεταλούδες άνοιξαν τά πτερά τους στόν ήλιο, και τά ζουζούνια έξυπνησαν από τόν χειμωνιάτικο λήθαργο. Όλη η πλάσι άναστήθηκε.

— Όλοι οι χυμοί έκούλιναν έστoί στα κλώνια, γεμάτοι από καινούργια ζωή.

— Μέσα στόν όργασμό αυτόν της πλάσης, μιάν άστροφωτισμένη νύχτα, ένωισες η Ρένα τις άδυνες, κι' έπρεξε η Μάρθα κι' έτηλεφώνησε, όπως είχαν συμφωνήσει, στην κυρά-Σμαρά.

— Ένα παιδίκι γεννιέται.

— Πονώ! Πονώ!

— Τό παιδικιόκο προσωπάκι της Ρένας είχε παραμορφωθθ από τόν πόνο. Έδάγκωνε τά καθαρά σεντόνια, και τά νύχια της ήσαν μελανισμένα από τó σπύτι. Τό όμορφο, όλόλευκο, παχούλο τó όμορφο τραντάζoταν από τόν άγώνα. Έπερνούσε τις πιο μωρτερικές άνες πού μπορεί να περάση μιά γυναικα. Γινόταν μητέρα. Μ' όλο τó μαρτύριο όμως, η φωνή της άκούονταν πάλι, σαν πνιγμένος θρήνος. Δέν πρέπει ν' άκούσθ η εφώνη. Δέν έπρεπε να πάρη έλθoσι κανένας πώς μέσα σ' αυτό τó μικρό σπιτικό γεννιόταν μιά νέα ζωή. Γι' αυτό η Μάρθα, η άδελφή της, κι' η κυρά-Σμαρά, η μαμή, της έ-

βαζαν τó σεντόνι στό στόμα κάθε φορά από ό πόνο της έφερνε κανένα πιο δυνατό βογγητό στά χείλη. Τό δικαίωμα πoύδουν άλλες γυναίκες στή δύσκολη αυτή στιγμή, να κλάψουν, να ξεφωνίσουν, αυτή, με τó άμάρτημά της τó είχε στερηθ.

— Έλα, και λίγο ακόμη!

— Άκούγε σάν σέ έριαιτικό δνείρο τά λόγια της μαμής, κι' έβλεπε τó σκελετωμένο γερνιτικό της πρόσωπο γερμένο επάνω της.

— Η ματιά της Ρένας, άλαφιασμένη, θoλή από τó μαρτύριο, ζητούσε τη χλωμή μορφή της Μάρθας, τó άγνό, άελεπισμένο χαμόγελό της για να πάρη βάρος. Η Μάρθα στέκόταν σέ μιά γυναικα κι' έτρεμε σόκoρημ. Τό μυαλό της είχε σταματήσει. Τίποτε δέν μπορούσε να σκεφθθ αυτή τη στιγμή. Μονάχα την άγωνία της άδελφής της. Έργαίνε η καρδιά της καθώς έβλεπε τη μικρή, σαν κουλουριάζεται, βουβή, σάν πληγωμένο ζώο, κι' ένωιωσε πώς άν ήταν δυνατόν να πάρη αυτή τούς πόνους για να γλυτώση η Ρένα, θά τώκανε με χαρά. Μά δέν μπορούσε να γίνη.

— Η ζωή έχει νόμους άδυσώπητους. Η Ρένα έπληρώσε τó μαρτύριο της την τρέλλα μιάς στιγμής. Η μάλλον άρχισε να πληρώνη. Γιατί, όσο κι' άν ήταν θαλωμένη η σκέψις της Μάρθας, καταλαβαίνε πώς αυτό ήταν μονάχα η άρχη. Σέ μιά στιγμή, έλεε τά μάτια της κυρά-Σμαράς να κερφώνονται τρομαγμένα επάνω της.

— Τι τρέχει; ρώτησε η Μάρθα σιγά.

— Δύσκολα τά πράγματα, άποκρίθηκε η γυναικα.

— Η Μάρθα έκέρωσε.

— Νά-φωνάξωμε γιατρό; ψιθύρισε η μαμή.

— Η Ρένα άποκρίθηκε, ένω ό έλλες ένωιόταν πώς δέν είχε άκούσει:

— Όχι! Όχι! Για τó Θεό, όχι! Κάνε ό,τι μπορείς, κυρά-Σμαρά, κι' άν εινε να πεθάνω, άς πεθάνω στά χέρια σου.

— Ό Θεός βοηθός! έλεε τότε η κυρά-Σμαρά.

— Τό καλοκαίριό χέρι της πήρε τρέμοντας κάποιο σιδερένιο εργαλείο. Τρίαντα χρόνια έκανε αυτό τó έπάγγελμό. Τρίαντα χρόνια άκούγε βογγητά, εφωνήτα, παράστεκε τις γυναίκες στην άγωνία της. Τρίαντα χρόνια έπαινε αυτή πρώτη στή χέρια της την καινούργια ζωούλα. Μά πολύ λίγες φορές σ' αυτά τά χρόνια έχεμεταχειρισθθ έργαλεία. Όταν έβρισκε τά σκούρα, έλεγε πάντα, σταθερά, ήρεμα:

— Φωνάξτε γιατρό!

— Μόνο στίς λίγες φορές πού η γέννησις τού παιδιού ήταν έγκλημα, άναγκάσθηκε να κατασπύτη με τέτοιες δυσκολίες. Τώκανε πάντα τρεμουλαστική, νοιάδωντας κρύον ιδρώτα να τρέχθ στό πρόσωπό της.

— Η Ρένα ούρλιαζε πνιχτά. Έπί τέλους, κάποτε, μιά άδύνατη μωροειδίαιτη φωνούλα άκούστηκε.

— Αυτό ήταν! ψιθύρισε η Σμαρά.

— Η Μάρθα έκτύταξε γύρω της.

— Η Ρένα, κλωμή σάν φάντασμα, καθόταν άκίνητη, λές κι' ήταν παρ'άλυτη.

— Κτύταξε έσύ τó παιδί λιγάκι, έλεγε η κυρά-Σμαρά σκούνησε άκούμη με καρδιοχτύπι επάνω στή Ρένα.

— Έπιασε η Μάρθα στά χέρια της τó μικροσκοπικό πλάσματάκι, και δάκρυα καυτά της έβόλωσαν τά μάτια. Κορίτσι! Για κακή του τύχη ήταν κορίτσι!

— Σούχος με, Θεέ μου! ψιθύρισε η Μάρθα. Βλαστήτω.

— Έπέρασαν πολλά λεπτά της ώρας, πού έφάνηκαν σιάνoς στή Μάρθα. Έπί τέλους, κάποτε, η κυρά-Σμαρά άπομακρυνήθηκε από τη Ρένα.

— Έτοιμη! έλεπε.

— Και πήρε αυτή τó παιδί στά χέρια της να τó σιγυρήση.

— Η Μάρθα πήγε κοντά στό κρεβάτι της Ρένας. Η λεγώ έστήλασε τά μάτια της, πού ήσαν μεγάλα και μελανισμένα άκούη από την άγωνα, στά μάτια της έδωλεψής της.

— Ένας βαθός άναστεναγμός έξωγε από τά χείλη της, κι' η μικρή έγύρισε από τó μέρος τού τοίχου τó πρόσωπό της με μιά κίνησι άπειλπισίας. Η Μάρθα άπλωσε τó χέρι της και έχάτιψε άπαλά τά μαλλιά της μικρής της άδελφής. Τά μαλλιά αυτά ήσαν χρυσά και έμάζευαν πάντα τις άχτίδες τού ήλιου. Μά τώρα ήσαν μουσκεμένα από τόν ιδρώτα, και κολλημένα.

— Ρένα, έλεγε η Μάρθα σιγά. Κοιμήσου τώρα. Μη συλλογίζεσαι τί-



## ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΙΔΙΟΣΥΓΚΡΑΣΙΑ

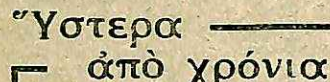
35ον. - "Όταν ό σύζυγος δέν καταλαβαίνει...

Κύριε, είμαι είκοσι ενός χρόνων. Είμαι πανδύμενη 18 μήνες τώρα κι' έχω ένα χαριτωμένο αγοράκι πέντε μηνών. "Ο άνδρας μου, πού τόν έπληρα από πείσμα έκεστα από μιάν αίσθηματική άπογοήτευσι, εινε νηχρός, σκυθρωπός, κλεισμένος στόν έαυτό του. Κατέβηλα τεράστιες προσπάθειες να μ' έμ' συγκοινωνία διαρκώς οι δυο χαριτίδες μας, όμως δέν...

πορού πιά. Τό περιβάλλον όπου ζω εινε έντελος διαφορετικό από έκεινο, όπου έπέρασα τά νεύτα μου. "Μηουν στό Ώδειο, σέ περιβάλλον καλλιτεχνών. Είμαι μιά κοπέλλα μέσα πολύ αισθηματική, τó έξέρω, τί πόνο δέμας να κάω όστε τά δάκρυα να μην έλoυγναι στά μάτια μου, όταν άκούω μιά όραία συμφωνία ή έναν γλυκό λόγο;

Καλλιτέχνις





— Ἀλήθεια;  
— Δὲν ἔχω πιά τὸ δικαίωμα νὰ  
πιά τοὺς ψεύματα, εἶπε ἀπ᾽ ἡ Μα-  
ρίνα, θὰ ἦσουν ἡ τελευταία γυναικί-  
α τοῦ κόσμου... Σοὺ χρωστᾷ τὴ ζωή  
μου. Καμιοὶ φάρα, ἔχω τὴν ψειρὸς  
ποῦ θέχομαι ἀπὸ σένα ρημάτων... Θὰ  
ἔθελα νὰ ἤμουν σκλάβια σου, δο-  
ξά σου, γιὰ νὰ πληρώσω τὴν τόση  
ποῦ καλωσύνη, Τζοβάννι!..

Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν σὺν δια-  
μάντινα ἐκείνῃ τῇ στιγμή, καὶ μέσας  
— αὐτὰ ἐμάνευσε ὁ Τζοβάννι ἔναντι  
ἐκείνῃ τῷ κόσμῳ μετανοίας καὶ λα-  
τρείας.

Δὲν ἔπλαν πιά τίποτε. Ὁ ὄρηξ  
στραταῖζε τῶρα μὴ συμφωνοῖ  
ποῦ Μηττοβέν. Ὁ θεῖος ἤχοι τοῦ  
μεγάλου μουσουργοῦ ἐδονούσαν  
τῆς ψυχῆς μὲ ἀπειρη φρυφρότητα  
τὸ ἀντίτις ἐτέλειωσε μέσας σὲ μίαν  
θηροσκετικὴ σιγὴ.

— Θυμιάσαι; ψιθύρισε ὁ Τζοβάννι.  
Τὸ ἔχαν ἀκοῦσαι καὶ ἄλλοτε, πλὴν  
ἐμῆς τῆς περασμένης εὐτυχίας.

Ἐκείνῃ δὲν ἀπήντησε. Ἐνοιῶσε  
ἔνανι μεγάλῳ πόθῳ νὰ πάρῃ ἐκείνον  
τὸν ἀνδρικό χερί πού ἦταν τόσο  
καυτὸ στὸ δικό της, καὶ τὸς ἔπαι-  
νε τὸ φίλησι θρησκειτικᾶ... Αὐτὸ  
τοῦ ἐνεύκειν χερί τῆς εἶχε δώσει  
ἐκείνη σὲ δόξα ἀγάπης καὶ καλωσύ-  
νης!.

Δὲν ἐτόλμων οὕτε νὰ τὸ ἀκού-  
μνησι λυγρὰ, ἐνὼ ἦταν τόσο καυ-  
τᾶ... Πόσο μακρυνή ἦταν ἡ ἐποχή  
ἐκείνῃ ποὺ ἐβρίσκει σκυλοὺ καὶ γλυ-  
κεῖαν ἀγάπῃ σ' αὐτὴ τὴ θερμὴ ἀγ-  
καλιά...

Μὲ φρίκη ἐσάφηνε πῶς σὲ λυγ-  
ρὰ τὸν ἀποχωριζόταν... Τῶρα μὴ  
ἔλεγε, ἔβλεπε ποσό μεγάλη ἦταν ἡ  
θλίψις τῆς, ἡ ἀγάπη τῆς, ποὺ εἶχε  
ζωντανέμει θερμότερη καὶ βαθύ-  
τερη ἀπὸ ἄλλοτε, μεγαλύτερη ἀπὸ  
κάθε ἄλλη φορά.

Γιὰ μίαν στιγμή δυνάμεις εἶχε  
ἀνέσει ὅλη τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, τὴν  
ἀγάπη τῆς, τὸν ἄνδρα αὐτὸν, ποὺ  
τρία χρόνια τῶρα, ἀπὸ τὴ στιγμή  
ποὺ τὸν εἶχε χωριστῇ, τὸν ἔκλεινε  
ὅπως κλαῖνε ἔναντι ἀγαπημένο νεκροῦ.

\*\*\*

Βῆκαν μαζὶ ἀπὸ τὴν αἰθούσα, ἐ-  
πὶ ἄλλοτε, σινοπλοῖ, μὲ μίαν συγ-

Τὸ κουνοῦπι —

θανάτου ποτέ...  
**Ἐξέστη:** Ὄχι! Εἶς! ἔκνευριστι...  
 κός καὶ ὁρὴν ζέστη!  
**Ἐξέστη:** (συνεχίζει ἀπότομος) Ἐξέ-  
 ἔου εἶσαι κακία! Μεο' στή ψυχῇ  
 ποῦ, πού θάρπει ἐνὰ φαλλογῇ,  
 καλωσύνη, κυριαρχεῖ ἕνα μοχλοπρῶ-  
 νευρία, πού ὅποτε βγαίνει στήν  
 πνεύμα ἀσκημίζει τὴν ὁμορφιά  
 σου, ἐκάνει ἀποκουρστική...  
**Ἐξέστη:** (ὁ βιβλὶ ἀνεκνείριστη) Ὁ-  
 ριστε τώρα, πού θὰ μὲ βρῖσης γιὰ τὸ  
 κουνοῦτο!  
**Ἐξέστη:** Πρότον, δὲ σε βρῖζω...  
 Σοὺ κἄνω ἐνὰ μικρὴ μάθημα.  
 Δοῦ γιὰ τὸ κουνοῦτο! Αὐτὸ ἵσταν-  
 τοσε μικρὸ κ' ὀσμήνα, πού δὲν  
 ὑπορεῖ ν' χρησιμεύσῃ οὔτε γιὰ ἐ-  
 πιχειρήμα... Ἐξω βγαίνει διωγὸς ἀπὸ  
 τὸ πού το σὺμπειράσω μου γιὰ σένα.  
**Ἐξέστη:** Βαθεῖα κρομένη μῆσα σου  
 λίγη κακία. Κι' οὐτὸ δὲν εἶνε κατὶ  
 πού συμβαδίζει μὲ τὴν ὁμορφιά σου  
 πιστέψε με...  
**Ἐξέστη:** Ὁχι δὲ! Ὡστε εἰμαρ-  
 κακία; Μῆγαρα οἱ...  
**Ἐξέστη:** Ὁχι καὶ μῆγαρα οἱ.  
 Προχέωτες πολὺ... Ἐχεις διωγὸς λί-  
 γη ὑποκατανοῶσα κακία... Νὰ  
 τώρα βῆκε σ' ἐδὸς σὺν ἐπιφάνειαν  
 ἐν κτύπῳ μὲ δυὸ μάτια πού μοῖζ-  
 νῶνται μ' ἀνάμνημα κάρβουνα, πού  
 ἀν' ἀπορροῖς, θὰ μ' ἔκτανε μὲ  
 μπουκί...  
**Ἐξέστη:** Ἡσύχως ἰδὲν τὸν γεασί...  
**Ἐξέστη:** Μὴν ἀστεύεισθε! Τὸ  
 μεγαλότορον προσὸν μίς γυναικί,  
 πού μὲναι πάντα, τὸ πῶ τρυφερό,  
 τὸ πῶ ἀβρό, τὸ πῶ δαντελένιο  
 δημιουργήμα τῆς φύσεως, περισσό-  
 το κ' ἀπ' τὸ λουδοῦδι, εἶνε ἡ  
 καλωσύνη. Αὐτὴ ἡ μεγάλη ἰδιότης,  
 πού ἐξαρτῶται ἀκόμη καὶ τὴν ἀ-  
 σκήμα, δὲν εἶνε κρῖμα ν' ἀπουσία-  
 ζεῖται κάπου- κάπου ἀπ' τὴν ὁμορφιά;  
 Ἡ κακία, πού ἐκδηλώνεται ἐτε μὲ  
 ζήλεια, εἶτε μὲ πείσμα, εἶνε κατὶ  
 πού δικαιοῦ θάνε νὰ μὴ χωρῇ σὲ  
 μιὰ μικρολόγα εὐδαισθητὴ καρδίαν,

κίνησις πού τούς έκανε και τούς δούσε να τρέχουν.

Στην έξοδο, η Μαρία έκανε μία μεγάλη προσπάθεια γιά να του πη: — Σ' άφηνω, Τζοβάννι.

— Ποδ πάς; ρώτησε έκείνος. Βλέπεις ότι βρέχει πολύ... Έχω εδώ τού το αουτίκιτό μου. Βάλεις να σε πάω στο ξενοδοχείο σου;

Μέσα στο αουτίκιτό έμειναν λυγρή ώρα σιωπηλοί. — Έπειτα, ο Τζοβάννι δίσταψε τή σιγή:

— Μαρία! Γιατί σιωπάζεις;

— Γιατί!... Θυμάμαι τόσα πράγματα... Και τώρα είμαι άκόμη μαζί σου. Σε λίγο θα μ' αφήσουν...

Ποιος ξέρει ποτέ θα σε ξαναδώ... Ποιος ξέρει... Ίσως δεν έχεις μόνος σου... είτε μ' Ένα είδος φόβου.

— Όχι, είπε έκείνος. Έχω συντροφιά.

— Ποια είναι; ρώτησε εκείνη μέ μία άνηπ πού έτρεπε.

— Η γατούδα μας ή Λαίδη.

— Ω!...

Με όση χαρά πήρε την άνδρα της, Χαρίς να ξέρει κ' εκείνη πως, τόν τράβηξε από το λαμόκι και τόν έσφιξε στην αγκαλιά της, μέ πάθος.

— Τζοβάννι μου! Άγάπη μου!

Έκείνος έλεισε τα μάτια. «Όλη εκείνη ή παλιά μέθη πλημμυρίζε τού σώμα του και τήν ψυχή του. Τά χείλη τους συναντήθηκαν σ' Ένα φίλ που ήταν γεμάτο πόθος και άναμνήσεις, τρυφερότητα, μετάνοια και συγγνώμη... Όταν έφθασαν μπροστά στην τέραωτη πόρτα τού μεγάλου ξενοδοχείου, ο Τζοβάννι είπε στη Μαρία:

— Έτοιμάσε τίς θολιές σου... Άπόψε φεύγουν, μέ το τραϊνό τού δώδεκα, γιά το σπίτι μας στην έξοχή!

MARIO LAMPERTI

◆◆◆

**ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ**

**Σκέψεις μεθυσμένου**

— Περιέργο πράγμα! «Όταν διψάω δεν τού παίρνει κανείς χαμπάρι κ' όταν πτώ ύλος ο κόσμος τού βλέπει!

ασμένει μόνο για τον έρωτα και για τη σπορά. Μέσ' στην καρδιά της γυναίκας, που κανονικά πρέπει να βρίσκεται έγκραστημένα όλα τα ευγενικά συναισθήματα, η καρδιά είναι ξένη και παρυσιακή. Η αγάπη για τον σύζυγο, η τρυφερότητα για το παιδί, η συμπόνια για τον φτωχό και τον δυστυχισμένο, είναι ψυχικές εκδηλώσεις που δίπλα στο εξωτερικό προνόμιο της όμορφιάς, κάνουν τη γυναίκα τέλειο κι ασύγκριτο πλάσμα της δημιουργίας. Δυστυχώς, πολύ λίγες γυναίκες έχουν αντίληψη αυτή της μεγάλης, την απάντηξη ολόθειας. Ξέρω γυναίκες, που, ενώ έχουν όλα τα προσόντα για ν' αρέσουν, απορρίπτουν. Τι βλέπεις όμορφη, γοητευτική τσιωκή, κι όμως απ' τη μύτη σου είν' έτοιμο να στάξει το δηλητήριο, στο όρος τους υπάρχει η αντικατάληξη κακία ενός φοβερού γενετοκορισμού. Κι' όμως, δεν έλυνε καν το έκτακτο κι της γενετοκόρης, η ζωή τους έχει χαρίσει σπάταλα τον έρωτα για να τους ισοπεδώσει τις ψυχικές ανωμαλίες. Είναι πλούσιες, αξένιστοι κι με άλλα λέει ετυμολογίες. Ένω άλλες, άλλο που η ζωή τους έχει χαρίσει πολύ λίγα, ούτε όμορφα καλὰ καλὰ, καταφέρνουν μ' ένα μεγάλο επίθεμα καλώςθης στην ψυχή, να' αρέσουν περισσότερο έντυπτοι, και να' αρέσουν περισσότερο στον άντρα. Μοιάζουν σαν τους δειλούς ανελέηδες, που, ενώ δεν διαδίσουν της υγείας, να πουμ, την άφρον έρωσίνη, ακορίπτουν μυστικά το άρωμα τους κρυμμένα πίσω απ' τα φύλλα — γιατί έχ' τον σωμα, έω ή περήφανη υγεία δεν έχει. και το άρωμα τους είν' ή καλοδύνη...

Έξισην (είσονται): Μου λέει, δηλαδή αναίσθητα, ότι μπορεί να' άπασιση με μία καλή άσκημοσύνη; Κάνετο!

Έκντος: Θά το κάνω, αν ξανακόλλω τις κουνοει...

Έξισην: Είσαι άπρωτάτης τους.

Έκντος (σολυρά): Είσαι ά δικός σου. Πάω να προστάτεσω την όμορφιά σου απ' την κακία, που την ασκημίζει... (Έξισην σωπαίνει έκληκτη κι άναπολητή).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ  
ΤΗΝ ΩΡΑ  
τῆς ἐπιστροφῆς  
ὑπὸ ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ὙΠὸ ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Τὸ τραῖνον εἶχε ἀφήσει τὰ τελευ-  
τάτα σπῆστις τῆς ἑσπέρης κι' ἔτρε-  
πε σφυρίζοντας θρηνημικά, καί  
φέρει ἕνα ἀνθρώπου ἀπορτίστο  
στὸν προρισμό. Ὁ Γιάργος,  
καθ' αὐτὸν κοινὴ σ' ἀπαυθιρῶ,  
οὐ ἔνα δ' ἀμέριμα β' θεοσώτῃ,  
ρακολοθοῦσας ἀφηνειοῦσαν τὰ δει-  
ρά του πρὸς ἑφευγὰν ὡς τρελλὰ. Ἐ-  
μὴ σπῆστι, ἐκύτταζε τὴ βαλίστα  
τοῦ πρὸς τὸν εἶχε τοποθετήσει στὸ  
ἀπάντητο δίχτυ. Ἐκεῖ μέσα, σ' αὐ-  
τὴ τὴ βαλίστα, ἦταν τὰ ροῦχα του,  
τὰ βιβλία του, ἕνα διπλωμα ὡς μί-  
κρῃς μὲ ἄριστο, ἕνα μὴ ἀείσει τοῦ  
διηγητοῦ. Μόλις ἐκείνης τῆς ἡμέ-  
ρας τὴν εἶχε παρῇ. Καὶ ὥρα πρὸς  
τὴν τελευτῶν τῆς σπουδῆς τοῦ Γιάρ-  
γος ἐνύριξε στὴν ἐπαρχία διὰ  
τὸν ἐπιμέριον μὴ ζωὴν, γινώσκῃ  
ἐκ τῶν προτέρων: Θάπαυε τὴν θεία  
τοῦ πατέρα του, ποῦ ἦταν ὁ καλὸς  
τερος δικηγόρος τῆς περιφέρειας.  
Θάπαυε τὸ γραφεῖο του, τὴν πελα-  
τεία του καὶ τὰ ἑξακολουθοῦσε ἑ-  
κείνος, τῆς δουλειᾶς του. Κι' ἀκόμη  
θάπαυε καὶ τὴν Στάλια γυναικί.  
Ἦταν μὴ τρίτῃ ἐξεδέλθῃ του, μὴ  
ἀπλῇ καὶ ἄμορφῃ κοπέλῃ, ποῦ  
τὴν εἶχαν ὀραβοφανίσαι μαζί του  
ἀρκετὰ χρόνια πρὶν. Ἀπὸ τὸν καιρὸ  
ποῦ ἦταν παιδί. Οἱ δυὸ οἰκο-  
γένειες τὰ εἶχαν μιλῆσαι καὶ εἶ-  
χαν ἀποφασίσαι νὰ ἐνώσουν τὰ  
καὶ αὐτὰ τοὺς, σχεδιάζοντας ἑστὶ  
αὐτὸ ποῦ ὀνομάζεται συνηθῶς:  
Ἕνας καλὸς γάμος. Καὶ τὰ παιδιὰ  
δὲν εἶχαν κανένα λόγο νὰ φέρουν  
ἀντίορα.

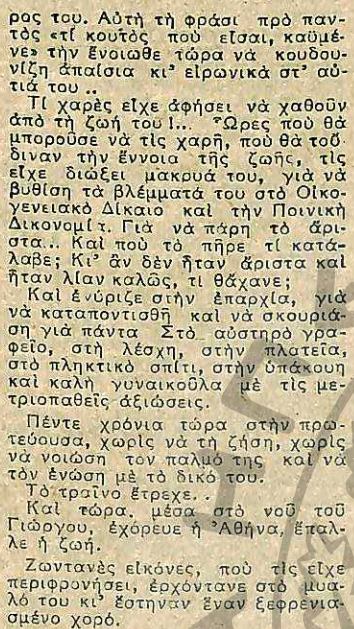
Ὁ Γιάργος ἀναψε ἕνα τσιγάρο.  
Καὶ μέσα στὶς τολυπὲς τοῦ καπνὸς  
ἐβλάπτε τὴν ζωὴν τοῦ ἐπιμέριου.  
Ἐβλάπε τὸ αὐστρὸν γραφεῖο τοῦ  
πατέρα του, τὸν ἐπαρχιακὸ δικα-  
στήριον, τοὺς γυναικίους πελάτες, τὸ  
σπίτι του μὲ τὰν καλὸν ἀντὶορ.

ναντήθηκαν στο δρόμο, τὸν παρε-  
κάλεσε νὰ τὴν συνοδεύσῃ. Τὴν συ-  
νώδευσεν ὡς τὴν πόρτα τοῦ δωμα-  
τίου της. Κι' ὅτ' ἐν ἔκλειψεν τὸν ἐ-  
προκάλεσε, σὺ δωμάτιό της γιὰ νὰ  
νὰ τοῦ προσφέρῃ ἕνα λικέρ, ἐπρο-  
σίσαισθε πὺς ἦταν ἀπ' ἀχολμήνε-  
νος μὲ μιὰ σοβερὴ δουλειά, κι' ἀρ-  
νήθηκε. Τὴ δακτυλογράφω κάποιου  
δικηγόρου· γραφεῖον — μιγνέ-  
ξαιρετικὴ μελαγχροινὴ κοπέλλα —  
ποὺ τοῦ εἶπε κάποτε πὺς δὲν εἶχε  
συτροφία γιὰ νὰ πηγαίνῃ στοὺς σινε-  
μα καὶ δὲν τῆς ἀτήντησε καθό-  
λου. Τοὺς φίλους τοῦ πού εἶχαν  
ἔρθει ἑσπρνικά, στοὺ δωματίου του  
μὲ ντόμινα, κάποια ἀποκρησάτικα  
βροδία, γιὰ νὰ τὸν πάρουν μαζί  
νὰ πάνε σ' ἕνα χορὸ κι' ἀρνήθηκε.  
Θυμώταν, μέγα σ' αὐτὴ τὴ συντρο-  
φία, μιὰ κολουτρίνα μὲ μεταξοτὸ  
ντόμινο, πὺς τὸν τραβοῦσε ἀπ' τὸ  
χέρι. Ἀπὸ τῆς τρώπης τῆς μάσκας,  
δὺδ κάταμυαρά μάτια πετοῦσαν  
φλογες καὶ δὺδ κατακόκκινα σαρ-  
κόκη χεῖλ' γεμάτα ὀσπρχέμεις.  
τὸν καλοῦσαν νὰ τ' ἀκολουθήσῃ.  
Ἐκείνους δὲν τ' ἀκολουθεῖς ὅστε  
τὴ στιγμή πὺς ἐκδόλλαν στοὺ μά-  
γουλο του, ἀφ' ὄντας τὰ ἴχνη τοῦ  
μὲ τὸ κραγνίδν.

Τὴ κορυτὸς ποὺ εἶσαι καθμέμει,  
τοῦ εἶπαν.

Καὶ τ' ἄφρηνε νὰ φύγουν, μ' ὅλη  
τὴν ἐπιμονὴν τοὺς.

Καὶ πόσα, πόσα ἄλλα θυμώταν,  
ποῦ, θαμμένα, τόσον καιρὸ μέσα  
τοῦ ὀπισσυνιδιπτοῦ του, ἔβγαιναν  
τώρα μαζεμένα γιὰ νὰ παίξουν  
μαζί του καὶ νὰ γέλασουν εἰς βά-



IZOYNA —  
ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

κοντά στο ιερό ποτάμι που τρέχει στους πρόποδες του θούλιου Γιάμα, ένας μικρός βοσκός, ο Τσίκη, που φύλαγε χρυσόψαρα, έπαιξε τη φλογέρα του ένα πρωί που ο ουρανός ήταν σκεπασμένος με σύννεφα.

Στὴν Ἰαπωνία τρέφουμε με πολλή φροντίδα τὰ χρυσόψαρα μέσα στὰ ιερά ποτάμια. Ὀλοκλήρα δὲ κοπάδια οδηγεῖ ὁ φύλακας μετὰ τὸν ἥχο τῆς φλογέρας του. Τὰ βράδια, τὰ ψάρια τρέχουν στὶς φωλιές τους, χιτισμένες ἀπὸ πορσελάνη, σὺν ἀκούσαν τὸ γνωστὸ σκόπο τῆς φλογέρας ποὺ τοὺς παίζει ὁ μικρὸς βοσκός. Ἡ καλὴ τὸ βοσκὸ ἦταν χτισμένη στὴν ἀχθὴ τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ ἰνδικὰ καλάμια. Ἐπάνω στὴ στέγη τῆς καλῆς ἐφύτρωναν γαλαζίνια κρίνοι, καὶ γύρω- γύρω εἴχανε κάνει δάσος ὁ καμειλὲς καὶ τὰ νιασιέμια.

Ἐκεῖ, στὸν ἱερὸ ποταμὸ, ἐπῆγαινε κι' ἡ μικρὴ βασιλοπούλα Ἰζούνα, κερῶ τοῦ ζουικητῆ, μόλις ἐντεκα χρόνων. Τὸ χρώμα τῆς ἦταν δαδίνο μετὰ τοῦ λευτοῦ, τὰ χεῖλιά τῆς κοραλλένια καὶ τὰ μάτια τῆς καστανά. Τὸ μεταξὺ φορεματάκι τῆς ἦταν κεντημένο μετὰ διάφορα φανταστικὰ πουλιὰ.

Καθόταν στὴν ἀχθὴ, ἐβράζε

πελαργοί, καθισμένοι στο ένα πόδι και με το κεράλι χωμένο κάτω από τα φτερά τους.

Μακρὰς, ἐπάνω στο Φούζι-Γιάμα, οι νιοὶ τοῦ Βουδδά ἐλάμπανε στίς ἀγίδες τοῦ φεγγαριοῦ. Ἡ Ἰζούνα πλησίασε στὸ ποτάμι· καὶ στὸν καθρέφτη τοῦ νεροῦ εἶδε τὸ φεγγαροῦλhma τῶν ἀστέρων.

Στὴν ἀρχή, τὰ μάτια τῆς δὲν διέκριναν παρὰ σχήματα χωρὶς μορφή. Ἔπειτα ὁὗως εἶδε μέσα στὸ νερὸ βουδά, πολίτες καὶ παλάτια. Ἀξάρνα, ἡ σκηνὴ ἀλλοῦς. Ἡ βασιλοπούλα βλεπεῖ τώρα μέσα στὸ νερὸ ἕναν μεγάλu νουὸ ἀπὸ ἀσμήν, μέσα στὸν ὁποῖο βρίσκεται ἕνας μεγάλος Βουδδάς. Γύρω τοῦ καίει λίβανι καὶ παρθένες παίζουν διάφορα δρυάνα.

Στὴ σκάλα τοῦ ναοῦ ἡ Ἰζούνα εἶδε τὸν Τοϊκή πού ἐπαίξει τὴ φλογέρα του, ἐνῶ ἡ μητέρα του τῆς ἔδινε νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ ποτήρι πού πίνουν οἱ ἀρροβανισμένοι.

Ἡ βασιλοπούλα ἔσκυψε νὰ πιῇ κι ἔπινε στὸ ποτάμι. Τὸ φεγγάρι σκοτίστηκε γιὰ μιὰ στιγμή κι ἔπειτα πάλι ἠῶχυσε στὰ γαλάζια νερά. Οὗτος ἔπινε ἡ Ἰζούνα γιὰ νὰ μᾶθὲ τὸ μυστήριό τους.

Ἕνας πελαργὸς ἐπέταξε μὲ λυπημένη φωνὴ καὶ τίποτε ἄλλο...

Τὴν ἄλλη μέρα, εἶδε μὲ μεγάλu τοῦ λυπῆ οἱ Τοϊκή πῶς δὲν ἤρθε ἡ βασιλοπούλα, πού κάθε μέρα τὴν ἐπερίμενε.

Τὸ βράδυ δύο φάνηκε τὸ φεγγάρι, ὁ βοσκὸς κᾶθηκε κοντὰ στὴν ὄχθη κι ἄρχισε νὰ παίζει ἕναν λυγρὸ πτερό σκοπὸ, πού θανάτωνε τὴ λυπη τοῦ γιὰ τὴν ἀχαριστία τῆς Ἰζούνας.

Ἐνῶ ἐπαίξει, ἡ λάμπη τοῦ φεγγαριοῦ σκοτίστηκε κι ἕνα σχῆμα ἀόριστο σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ποτάμι, καθὼς οἱ ἀντοὶ στίς πεδιάδες τίς φθινοπωρινῆς ὥχτες.

Σὲ λίγο ὅμως, τὸ ἀόριστο σχῆμα φάνηκε πῶς ἦταν ἡ βασιλοπούλα ἀσπρ-ἀσπρη, μέσα στὸ σκοτάδι.

Τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν γελαστό. Κρατοῦσε στὸ ἕνα χερί τὸν ἀσπρολῶτο, πού μόνο τὸ πνεῦμα, ὅταν ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα μπορεῖ νὰ βρῇ, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐσκόπωνε τὸ ποτήρι πού πίνουν οἱ ἀρροβανισμένοι.

Τὸ φῶρέμά τῆς καὶ τὸ νερὸ ἐφαίνονταν τὸ ἴδιο καὶ δὲν ἤξερε ἀντὶ τοῦ νεροῦ ἢ τοῦ φῶρεμα ἦταν ἐκεῖνον πού ἔβρισκε στὴν ὄχθη. Ὁ Τοϊκή ἐπαίξει πάντα καὶ ἡ Ἰζούνα τὸν συνοδεῖει στὸ τραγοῦδι.

Τὴν αὐγὴ, οἱ Τοϊκή ἐπαψε νὰ παίζει καὶ ἡ Ἰζούνα ἐξαφανίστηκε. Τὸ βρόδυ πάλι ἡ βασιλοπούλα ἤρθε, κι αὐτὸ ἔγινε πολλές ὥχτες, ὥς πού μιὰ νύχτα παρουσιάζτηκε ὠριώτερη ἀπὸ ἄλλους, μέσα σ' ἕνα λευκὸ σύννεφο, ἀντὶ τὸ φῶρέμα τῆς νύχης.

Ὁ βοσκὸς ἐπαίξει ἕναν σκοπὸ νυφικὸ κι ὅταν γλυκοχάραξε ἡ αὐγὴ στὴν κορυφὴ τοῦ Φούζι-Γιάμα κι ἔκρυψε τὸ φεγγάρι, τότε ἔπινε στὸ ποτάμι. Τὸ φῶρέμα τῆς βασιλοπούλας κλειστικὲ ἐπάνω ἀπὸ τὸν Τοϊκή, πού κοιμήθηκε αἰῶνια στὰ μυστηριώδη νερά τοῦ ποταμοῦ.

Ἀντὶ τὴν ἡμέρα ἐκέλην κανεὶς δὲν φυλάει τὰ χρυσόφανα, ἀλλὰ σ' ἕνα ἀνθισμένο δένδρον στὸ Φούζι-Γιάμα. Δυὸ ὁμορφα πουλκίκα τραγουδοῦν τὰ τραγοῦδι τῆς βασιλοπούλας ὁλὶς γλυκοχάραξε ἡ αὐγὴ, τὸ ἔρωτικό τραγοῦδι τῆς Ἰζούνας καὶ τοῦ Τοϊκή.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΤΟ ΚΑΠΡΙ

ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ἐπαλήθευσις

Ὁ σὺ ζῶς υἱος· Ὅταν κανεὶς κλέβῃ ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ πρᾶγμα μετανοεὶ ἀργότερα.

Ἡ σὺ ἀρὶς υἱος· Θυμᾶσαι δταν ἤμας ἀρροβανισμένοι, μοῦ ἔκλεβες τὸ σὰν φιλά...

Ὁ σὺ ζῶς υἱος· Δὲ λέω, μὰ δ' αὖτις εἶπες πρὸς ἐμὰς προηγούμενας,

Κεიმῆλιον Ι

— Τὶ ὄρατό μυστοποιῶν! Δὲ μοῖ το χαρίζεις!

— Ἀδύνατον. Εἴπα...

με το οποίο ο πεθερός μου έδενε  
την πεθερά μου.



ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

ΤΟ ΑΛΕΞΙΠΩΤΟ

παλαιά. "Ανάγεται στην εποχή του Λεονάρδου Ντά Βιντσι, του σοφού μηχανικού και διασημού καλλιτέχνη της "Αναγεννήσεως, ο οποίος κατέγινε πολύ με την αεροπλοΐα και άφησε στα χειρόγραφα του ένα σχέδιο «εξαιρετικού».

Στο παλαιό εικονογραφημένο σύγγραμμα «Μελέτη των έργων του Λεονάρδου Ντά Βιντσι», αναφέρεται πράγματι ότι ο μεγάλος εκείνος καλλιτέχνης είχε μελετήσει τον τρόπο καθ' όν θα ήταν δυνατόν να πετάξει κανείς υπέρ το έσχατος, χρησιμοποιώντας φτερά δριμύων διαστάσεων και ότι είχαν εφευρέσει το αλεξιπτωτό, το οποίο περιγράφει ως εξής:

"Εάν ένας άνθρωπος έχη μία τετράγωνη τένα, κάθε πλευρά της οποίας να έχη μήκος δώδεκα δαγυτών, μπορεί να ριχτεί από οποιοδήποτε ύψος χωρίς να διατρέχη έστω και τον παραμικρό κίνδυνο να πάθι τίποτε". Στο περί μηχανών σύγγραμμα του Φόουστ Βεράντζιο, το οποίο ενδεσδόθη στην Βενετία το 1617, ο συγγραφέας περιγράφει ως εξής το υπό του Λεονάρδου Ντά Βιντσι επινοηθέν αλεξιπτωτό:

"Με ένα τετράγωνο πανί, τεταμένο με τέσσερα ίσα ξύλα, στις τέσσερις γωνίες του οποίου έχουν προσδεθεί τέσσερα σχοινιά, ένας άνθρωπος μπορεί να ριχτεί από οιοδήποτε ύψος χωρίς να διατρέχη τον παραμικρότερο κίνδυνο, και αυτό διότι έστω και εάν δεν πνέη άνεμος η στιγμήν εκείνη, ή πτώσις θα προκαλέση άνεμον ο οποίος θα συγκρατήσει το πανί και θα κινή τον άνθρωπο να πέσι σιγά-σιγά.

Είπε αδύνατον να περιγραφηί σαφέστερα ή άρχη του αλεξιπτώτου και δικαίως άπορούμε πώς επί μακράν σειράν έτών δεν έγινε καμμία δοκιμή της μεθόδου αυτής.

Η νέα δοκιμή του 1733

Δύο δολοφίηους αϊώνες άργότερα, και λίγους μήνες μετά το Ιστορικό πείραμα των αδελφών Μογκολιέρ στο "Αννονά, επεχειρήθη ή δοκιμή του αλεξιπτώτου.

"Η δοκιμή αυτή έγινε από έναν κάτοικο του Μονπελλιέ, τον Σεβαστιανό Λενορμάν, όστις έρριψθη από την ταράτσα του άστεροσκοπείου του Μονπελλιέ, κρατώντας στα χέρια του δυο όμπρέλλες, των οποίων οι άκτινες είχαν μήκος τριάντα πόδων.

Μετά την έπιτυχία της πρώτης αυτής δοκιμής, ο Λενορμάν κατεσκεάσε ένα κοινικό αλεξιπτωτό και τον Μάρτιο του 1874 έρριψθη από το ύψος του Πύργου του Μονπελλιέ προς μεγάλην κατάπληξιν του πλήθους, το όποιον είχε συγκεντρωθή για να παρακολουθήση το πρωτοφανές θέαμα.

"Η σκέψις περί χρησιμοποίησεως του αλεξιπτώτου ως μέσου καταβάσεως από το αερόστατο, όρελίζεται στον Γάλλο Μπλανσάρ, ο οποίος κατά διαφόρους πτήσεις του με αερόστατο, έφριψε επανειλημμένως με αλεξιπτωτό σκύλους, γάτες, και πρόβατα. Όταν όμως άργότερα, το 1793, ο ίδιος ο Μπλανσάρ επεχειρήσε να κατέλθη με αλεξιπτωτό, έπεσε με όρημν στο έδαφος και έσπασε το πόδι του.

Το αλεξιπτωτό του Γκαρνερνέν

Πρώτος που επέτυχε κανονικήν κάθοδον από αερόστατο υπήρξεν ο Γκαρνερνέν, ο οποίος κατήλθε το 1892 με αλεξιπτωτό από ύψους 2.000 μέτρων. Το αλεξιπτωτό του είχε σχήμα θόλου, στην κορυφή του οποίου υπήρχε όπη διαμέτρου 25 έκταστών. Διάφορα σχοινιά που ξεκινούσαν από την περιφέρεια του θόλου κατέληγαν σε κάλαθον μέσα στον όποιον καθόταν ο αεροναύτης.

Μαθητής του φυσικού Σαρλ, ο Ιάκωβος Γκαρνερνέν έσκέφθηκε πρώτος να γεμίση το αερόστατο με άέριον. Ο Γκαρνερνέν έλχεν άποσπώθη από νεανικής ηλικίας τις επαναστατικές ιδέες. Σταλείς ως έπιτροπος στις στρατιές του Βορρά, συνελήφθη αιχμάλωτος κατά την μάχη ή όποιά έδόθηκε στο Μορσιέν.

"Εμεινε πολλά χρόνια αιχμάλωτος των Αυστριακών, οι όποιοι τον έσυραν από φυλακή σε φυλακή. Τότε έσκέφθηκε να κατασκευάση ένα αλεξιπτωτό, χωρίς στο όποιο και κατωρθώσε να δραπέτευσθ.

Μόλις επέτυχε την έλευθερία του ο Γκαρνερνέν έπραγματοποίησε το σχέδιο που έμελετόυσε από καιρό στην φυλακή. Έτελειοποίησε λοιπόν το αλεξιπτωτό του και το έδοκιμασε για πρώτη φορά την 22αν Όκτωβρίου του 1797.

"Η πρώτη αυτή πτώσις έστέφθη υπό έπιτυχίας και παίρνοντας θάρρος ο Γκαρνερνέν επανέλαβε τα πειράματά του στη Γαλλία, στο Βέλγιο και στην Άγγλια.

Τα θύματα της έφευρέσεως

Οι τροποποιήσεις που έγιναν κατόπιν στο αλεξιπτωτό δεν υπήρξαν όλες εόυχτες. Την 27ην Σεπτεμβρίου του 1836, έφρονέθη ο Κόκιγκ ενώ έκανε δοκιμήν ενός αλεξιπτώτου με άνεστραμένον κώνο "έπισχη έπο- νευθό ή Φραγκίσκος Λετύρ ενώ έδοκιμαζε ένα αλεξιπτωτό εφοδιασμένο με δυο πτέρυγες, τις όποιες ήθελε να χρησιμοποίηση ως πηδάλιον. Το 1874, τέλος, έφρονέθη ή Γκρόφ ενώ έδοκιμαζε ένα αλεξιπτωτό ίδικής του έφευρέσεως.

"Εν τούτοις, νέες δοκιμές που έγιναν με αλεξιπτωτά τύπου Γκαρνερνέν, επέτυχον. Την πρώτη δοκιμή την έκαμε ή Έλιζα Γκαρνερνέν, άνεμιά του έφευρέτου και ή κυρία Μπλανσάρ. Το 1840 επέτυχαν επίσης οι δοκιμές που έκαναν ο Γκοντάρ και ο Πονατεβέν. "Εκτοτε, το πρόβλημα του αλεξιπτώτου δύναται να θεωρηθ ή ως έν μέρει λελυμένον.

Και ο πόλεμος...

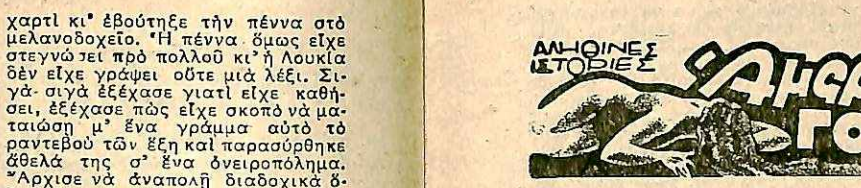
Μέχρι του πολέμου 1914 — 18, ή χρησιμοποίησις του αλεξιπτώτου παρέμεινε ως μία έξαιρετική έπίδειξις. Κατά την διάρκεια του πολέμου αυτού ήταν εφοδιασμένοι με αλεξιπτωτά ή από αερόστατα παρατηρηταί, οι όποιοι έόόζοντο μ' αυτό όταν το αερόστατο έπυρπολείτο. Κατά τα καταδύοντα ή εφοδιάζοντα με αλεξιπτωτά οι πιλότοι των Γερμανικών στην αεροπορία άεροπλάνων. Σήμερα ή χρησιμοποίησις του είναι γενική στυχήματα και άποτελεί το μόνο μέσον σωτηρίας σε περιπτώσι δυ-  
Σ' όλες τις χώρες, το προσωπικό της στρατιωτικής αεροπορίας εκπαι-  
έτών ή καθόδος με αλεξιπτωτό γίνεται σε εύρητάτην κλίμακα.  
"Η πρώτη πρακτική έφαρμογή του αλεξιπτώτου ως έπιθετικού όπλου έγινε κατά τον "Ιταλοαλβανιστικόν πόλεμον. Το πρόβλημα που άπασα-  
στην άρχή κατεβλήθη προσπαθίαν να εφοδιασθούν τα στρατεύματα με  
καθυνημένα κρέατα, τις περισσότερες φορές όμως τα κρέατα αυτά έφθα-  
νον, τότε έπέζηθη διεξόδοις με τα αλεξιπτωτά. "Ολόκληρα βόδια και  
άλλα ζώα έρρίφθησαν από αερόπλανά και με αλεξιπτωτά έβάντο από  
νωπο κρέας.  
Αυτός όμως δεν ήταν παρά ο πρώτος πολεμικός ρόλος του αλεξιπτώ-  
του. Οι άνανγνώσταί μας γνωρίζουν καλά πόσον εύρύτατα και άποτελε-  
μεγάλης μάχης.

Δυο φίλες

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΣΚΕΤΣ

—Τόν αγαπάς!  
—Όχι.  
—Πενιμένω.  
—Κάνεις λάθος.  
—Όλες σου οι εκδηλώσεις αυτό δείχνουν. Μπορεί να μην το καταλαβαίνης, μπορεί να μη θέλεις να το δημολογήσης... "Οστόσο, είμαι βέβαιος, πως δεν κάνω λάθος.  
—Εσώπασε για λίγο κι' έπειτα ελ-  
πε, με ύψος μεγαγχολικό, στη φίλη της:

—"Αν ήξερες πόσο εόυχης θα ήμουν αν ήταν αλήθεια αυτό που λές... Φοβάμαι τόσο για σένα...  
—Γιατί να φοβάσαι; Σ' διαβε-  
βαιώ πως δεν υπάρχει κανένας λό-  
γος...  
—Εστώ... "Ας παραδεχούμε πως δεν τόν αγαπάς ακόμη... "Ολα όμως μαρτυρούν πως για εκεί πās. Νά τόν αγαπήσης. "Απ' αυτό θέλω να σ'ε προφυλάξω. "Ο κίνδυνος αυ-  
τός γυμνείται στην άρχή. Τώρα, όσο είν ακόμη καιρός, δεν πρέπει ν' άφήσης τόν έαυτό σου να παρα-  
συρθ ή σ' ένα αίσθημα από το ό-  
ποιον θα βγής ζημιωμένη. Θά πο-  
νέω, όα ύποφρης... Τούλάχι-  
στον, να ήξερα ότι θα συνέβαινε  
αυτό. Μά θά είχες για αντίσταθμι-  
σμα και λίγες χαρές. Ούτε κι' αυτό  
μπορεί να συμβή...  
—Σου έσναλω, ότι όλες σου οι  
άνησυχίες είνε άδικαιολόγητες στην  
πραγματικότητα. Δεν υπάρχει κα-  
νένας φόβος, ούτε και να τόν αγα-  
πήσω μελλοντικά.  
—Πώς μπορείς να το προεξοφλή-  
σης αυτό, έσύ, μία φύσις με τόσο  
αίσθηματικόν χαρακτήρα και τόσο  
τροφεή ψυχή; Τι είνε άλλωστε έ-  
κείνο που σε τράβ' κοντά του, άν  
όχι μία άγνη που γεννιέται;  
—"Απλώς μου άρέσει! Μά, άπ' το  
συναίσθημα αυτό ως την άγνη, υπάρχει μεγάλη απόστασις...  
—Μερικά βηματικά μόνον.  
—Κι' έτσι να είνε, δεν θά τά  
κάμω ποτέ!  
—Τό εύχονται. Είνε ένας τύπος  
τόσο ένοιατής. Τού λείπει τόσο  
πολύ ή έσωτερική ευγένεια κι' έπο-  
μένως κι' ή Ικανότης να αισθανθ ή  
καμμία συγκίνησις.  
—Τόν άδικείς, μου φαίνεται,  
πολύ.  
—Σάν να πειράχτηκες. Γιατί;  
—"Απλώς έκαμα μία παρατηρήσι.  
Δεν νομίζω πως βρίσκεται στο έπι-  
πεδο που τόν κατεβάσεις.  
—Τόν έξω πριν από σένα.  
—Δεν έχει σημασία αυτό. Μπορεί  
άλλοιώς να τόν βλέπω έγώ κι' άλ-  
λοις έσύ  
—"Ακριβώς αυτό θέλω να πώ. "Η  
φαντασία σου όραιοποιεί όρισμένα  
πραγμάτια...  
Τό κουδούνισμα του τηλεφώνου  
διέκοψε ή στιχομυθία αυτή. "Η  
Λουκία έτρεξε κι' έσήκωσε με νευ-  
ρικότητα το άκουστικό. Κι' έ-  
πειτα άκούστηκε να λή: "Ναι,  
ναί... το άπόγευμα, στις έξη...  
Συμφωνοί... Όα σ'ε περιμένω... "Ε-  
κλεισε κατόπιν το τηλέφωνο και  
προσπαθώντας να πάρη έκφρασι  
αδιαφορίας, ξαναγύρισε κοντά στη  
φίλη της.  
"Εκείνη την έρώτησε:  
—"Αν δεν είμαι αδιάκριτη, ήταν  
έκείνος;  
—Όχι.  
—Γιατί μου λές ψέματα; Άφοϋ  
ήταν έκείνος!  
—Μέ άναγκάζεις... Πάρεψηγής  
την κάθε μου κίνησι γύρω άπ' αυτό  
το ζήτημα. Κι' έτσι, με κάνεις να  
σού λέω άθελά μου ψέματα.  
—"Οστόσο, περισσότερο σε πα-  
ρεγγώ όταν προσποιείσαι, παρά αν  
είσαι ειλικρινής... Με συχαρείς  
δεν ό σουράζω, μά σ' αγαπά και  
δεν θάθελα να σ'ε δω μπλεγμένη σε  
μιά άτυχη περιπέτεια. "Αξίζει  
από και καλύτερο.  
"Η Κάτια σηκόθηκε. "Εφόρσε το  
ζακετάκι της κι' έπειτα έφίλησε με  
στοργή τη φίλη της:  
—"Ωρβούρ, Λουκία. Όα τά ξα-  
ναπομεί σε λίγες μέρες.  
—"Ωρβούρ, Κάτια. Πότε θά σ'ε  
ιδώ;  
—Μά... "Ισως κι' άριο...  
Σάν έμεινε μονάχη της, ή Λουκία  
στάθηκε για λίγο σκεπτική μπρο-  
στά στην έξοδοντα, όπου είχε συ-  
νοδεύσει τη φίλη της. "Επειτα σάν  
να πήρε ξαφνικά κάποιαν άπόφασι,  
ξαναγύρισε μέσα στο δωμάτιό της  
κι' έκάζθη στο γραφείο της. "Ε-  
πήρε άπ' το «σουμάν» μία κόλλα



Προτού γνωρίσει την αγάπη

Το κινη περιβάλλον

Αυτά τα μυστικά κρυφομιλήμα-  
τα πίσω από τις πόρτες, έ-  
κείνα τα κλεφτά σφίγματα  
των χειρών, τα πινιμένα γέ-  
λια, πόσο την έκνευρίζουν ή μι-  
κρή Κάτια!...

Μά τι θέλει, έπιτέλους, αυτή ή  
γυναίκα μέσα στο σπίτι τους; Λέει  
πως είν «θεία» της και έρχεται να  
τους βλέπει για να τους κρατά συν-  
τροφία. Κι' άκομη, για να παρηγο-  
ρη τον καθέμον τον πατέρα της  
που έμεινε έδω κι' έναν χρόνο χί-  
ρος...  
Μά ή μικρή Κάτια καταλαβαίνει  
πολύ περισσότερα άπ' όσα δεν θέ-  
λουν να της άρτίουν να ένοιηση.  
"Η «θεία Βιργινία» είνε ή αλή-  
θεια πως της φέρεται σαν δεύτερη  
μάνα. Την φροντίζει σ' όλες της  
τις ανάγκες — καινούργια φορεμά-  
τα, παπούτσια, την βοηθά στο  
νοικοκυμώ, την βγαζει περίπατο,  
πγαίνουν μαζί στον κινηματογρά-  
φο — την περιποιείται σαν κόρη  
της.  
Μά, γιατί δεν άφίνει τόν πατέρα  
της ήσυχο;  
"Η μήπως ο πατέρας φταίει γι'  
αυτό; Μήπως έκείνος δεν άφνει  
αυτήν ήσυχη; Είνε δυνατόν όμως  
αυτό; "Ενα χρόνο μετά τόν θάνατο  
της καμμένης της μητέρας; Άναλο-  
γίζεται ή μικρή Κάτια χωρίς να  
μπορεί να βρή μία διεξόδο στην ά-  
πορία της.  
Και όρες-όρες μισεί τόσο αυτή  
τη γυναίκα...

Κάτω από την αυγυγική στέγη

Ο Παύλος Νταλής, γνωστός βιο-  
μήχανος, είχε παρατηρήσει  
από καιρό αυτόν τον σιωπη-  
λόν «Έλεγχω» που άσκούσε ή  
κόρη του στις σχέσεις του με την  
«θεία Βιργινία». "Ηταν όμως άρκε-  
τά γνωστής και άνηθικός για να  
μην έχη τύψεις γι' αυτό... "Α, δα  
κι' δα! Αυτό έλειπε τώρα! Νά  
τόν έλέγχω έκείνον το μυθίο, ή  
κόρη του, που μόλις χτες έβγίκε  
από το σχολείο και δεν ήξερε από  
τη ζωή άλλο έκτός από τα άνόητα  
δνείρα ενός κοριτσιού.  
Τύπος φιλήδονος, έπιρρηπής σε  
μιάν έκλυτη ζωή, αυτόν που ό-  
δήγησε στο τάφο από μαρμαρό τη  
γυναίκα που δεν μπορούσε να  
συγκρατήση τις διεστραμμένες  
ασις του.  
Και, μετά τόν θάνατο της μακα-  
ρίτισσας, δεν έόιστασε να φιλοξ-  
νηση στο σπίτι του κάτω από την  
εία Ιερή αυγυγική παστάδα, τόν  
άνομον έρωτά του.  
Αυτό ήταν ένα μεγάλο πλήγμα  
για την άθωα Κάτια, που, μέσα  
στην παιδική φαντασία της, ή στά-  
σις του πατέρα της έπαυρε τις  
διαστάσεις ενός άνοστον έγκλημα-  
τος κατά της Ιεράς μνήμης της μα-  
καρίτισσας μητέρας της...

Ευθύνη και αίσθησεν

Στις άρχές άνδεδράσε ουστημα-  
τικά. Δεν δέχονταν τα όδρα  
της «θείας Βιργινίας» — που  
στην πραγματικότητα δεν της  
ήταν τίποτε —, άρνιόταν να βγαί-  
νη μαζί της, της μιλούσε με μίσος  
και άποστρόφι.  
Μία μέρα, μάλιστα έτόλμησε να  
πή το πατέρα της:  
—Μαμά! Δεν την χωνεύω διό-  
λου αυτή τη θεία-Βιργινία!  
—Μά γιατί, παιδί μου; Τήν ρώ-  
τησε αυτός ήμερα.  
—Νά... Ξέρω κι' έγώ... Νομίζω  
πως θέλει να μάς κάνει να έχά-  
σω με τους τρόπους της ή συ-  
χαρμένη τη μαμά, για ν' αγαπή-  
σωμε αυτή...  
—Μά είνε τόσο καλή, παιδί μου...  
—Γιά σένα, ίσως, μαμά... Τό  
βλέπω...



Το παραστράτημα

Από την ημέρα εκείνη, άλλαξε  
το σπίτι του Παύλου Νταλή.  
"Η Κάτια είχε γίνει ή καλό-  
τερη φίλη ένάδα της «θείας Βιρ-  
γινίας». Και άγύραση στις πιο  
τρελλές διασκεδάσεις τους.  
—Είδες που σούδλεγα έ'ω! της  
έλεγε ένθουσιασμένος ο πατέρας  
της, άνυπόπτος για το επάθμημα  
και την αλτία της αλλαγής της κό-  
ρης του.  
—Ναι, πατέρα. Δεν το φανταζό-  
μουν ποτέ ότι μπορούσε νάνε τόσο  
καλή.  
"Ο κ. Χαρνάς, ο γόνος της Γλυ-  
φάδας, δεν έλειπε, έννοείται, από  
την παρέα τους. "Η θεία Βιργινία,  
που έβλεπε την συμπαθεία της Κα-  
τίας προς αυτόν, έννοούμε με κά-  
θε τρόπο τις σχέσεις του.  
Μά ο Χαρνάς — όπως συμβαίνει  
πάντα στο τέλος — άρχισε με τόν  
καιρό ν' άποφύνην τη μικρή Κατί-  
να. Και, για ν' άπαλλαγ ή από κά-  
θε εύθυνη που έγγνώριζε ότι πάν-  
τοτε έφερε — έφρόντισε με τρόπο  
να την «πασάρι» σιγά-σιγά σ' άλ-  
λον φίλο του...  
"Ο τελευταίος ήταν ένας σεμνός  
και ήθικός νέος, ο κ. Δώρης Κου-  
ρής, μηχανικός σ' ένα εργοστάσιο  
Έριουργίας, που συνδέθηκε χωρίς  
δυσκολία με την θεία Νταλή. "Αλ-  
λωστε, σ' αυτό τόν διευκόλυνε ή  
θερμή ίδιουργία της Κατίας, που  
ανάζητούσε τώρα νέες τρελλές  
περιπέτειες.  
"Εννοείται, ότι ο Χαρνάς δεν ά-  
πεκάλυψε τίποτε από το μυστικό  
του στο νεαρό μηχανικό. Διευκόλυ-  
νε άπλως την γνωριμία τους, χα-  
ρίς να τόν αντιληφθή κανείς από  
τους δύο νέους.

Η φαντασία εξάπτεται

Σε μία φιλική έκδρομή, που έ-  
καμαν μία Κυριακή στη Γλυ-  
φάδα, ή θεία-Βιργινία — που  
είχε καλλιέργησις στο μεταξή  
σιγά-σιγά στην «άνημη» της μία  
κρυφή προδιάθεσι ερωτικού — της  
συνέστρεψε έναν νεαρό κύριο της  
παρέας τους Κομψός, χαριτωμένος,  
με ευγενικόις έπιπλοστούς τρόπους  
ο κ. Σ. Χαρνάς, έκαμε άμέσως έν-  
τύπως στην Κάτια.  
Και, όταν έκείνος, ύστερα από  
ένα τρελλό φαγοπότι που έπληκο-  
λύθησε, της έπρότεινε έναν ρα-  
μαντικό περίπατο στην ακρογια-  
λία, εκείνη έδέχθηκε την πρότασι  
του με άνυπόκριτη χαρά...  
Πόσες και πόσες φορές, μέσα στα  
τρελλά κοριτσιάτικα δνείρα της δεν  
είχε ποθήσει μία τέτοιαν εύτυχ-  
ομένη στιγμήν που όα της έγγνώριζε  
και αυτής την εύδοκμονία της ερω-  
τικής μέθης!...  
"Η έξημμένη φαντασία της, οί-  
στηρηλημένη από το παράδειγμα  
που είχε καθημερινώς ζωντανό  
μπροστά της, της άπέβαλε εκείνη  
την μεθυστικήν ήμερα κάθε αιδώ!  
Και παραδόθηκε χωρίς τύψεις  
στον νοητευμένον πρίγκηπα τού πα-  
ραμυθίου της φαντασίας της, χα-  
ρουμενη μάλιστα που έγγνώριζε επί  
τέλους ότι ως τότε της έκρυβαν  
οι άλλοι και το κρατούσαν άπο-  
κλειστικό προνόμιο τους...

Μικρό, τρυφερό μπουμπουκι, μα-  
δημένο πριν της άρας του... Άν  
ήξερε τι έκαμε, πόσα πικρά δάκρυα  
δ' έχυνε επί ήμερες δόλοκληρες κα-  
τόπιν...  
Μά ήταν τόσο μικρή ή Κάτια...  
Μόλις δέκα έξη έτών. Και τόσο ά-  
νεύθυνη...

Το διηγηματάκι σας το εόδος λεπτο

ΜΙΑ ΣΩΤΗΡΙΑ ΚΛΩΤΣΙΑ

"Ενας νεαρός άνεπιρροισαν πολύ την ήλικιακήν θέα  
του, που ήταν και άρκετά πλούσιος, με την έλπίδα βέβαια ότι θά  
την κληρονομήση. Λίγον καιρό άργότερα, ή γριά πέθανε. Κατά  
την ανήθεια του τόπου, — στην Κορκή — στο ίδιο δωμάτιο όπου  
βρισκόταν ή νεκρή τοποθετημένη πιά μέσα στο φέρετρό της, άνοι-  
ξαν την διαθήκη της και την εδιόρασαν.  
"Ο άνεπιρρο, που δεν είχε ούτε την παραμικρή άμφιβολία ότι  
θά κληρονομούσε τη θέα του, έμεινε κατάπληκτος όταν έόουσε  
ότι δεν τού άφνει άπολύτως τίποτε. Κατεβλήθη τότε από άβυσσιν  
μάνια και δίνοντας μία δυνατή κλωστή σ'ε φέρετρό, "Η γριά  
δογύρισε. Ποιός όμως θά φανταζόταν το άποτέλεσμα; "Η γριά  
ζωντανέψη! Το τίναγμα του φερέτρου την έξόπλησε από έναν λυ-  
θαργικό όπνο στον όποιον είχε βυθισθή και κατά την διάρκεια του  
όποιο έθεωρήθη πεθαμένη! Ο κατάπληκτος συγγενής έσπευσαν  
να την πληροφορήσουν τι συνέβη και πως άναστήθηκε.  
—Άφοϋ έγλύτωσα, όλα τα άλλα μου είνε άδιάφορα, άπνιήτησε  
έκείνη. "Η άφορηή δεν με ενδιαφέρει καθόλου. Έκείνο που βάλω  
είνε ότι ζω και πάλι και ότι αυτό το όφελω άνακλειστικά και  
μόνο στον άνεπιρρο μου. "Εγώ λοιπόν μεγάλη ύποχρέωσι άπέναντι  
του και θά την εκπληρώσω!  
"Εζήσε λίγα χρόνια ακόμη, άλλα έφρόντισε άμέσως να τροπο-  
ποίηση την πρώτη της διαθήκη και έκανε τόν άνεπιρρο της γενικό  
κληρονόμο της περιουσίας της.

ποκλείσει από τη ζωή της την ά-  
γάπη, με τα ίδια της τα χέρια και  
τό άπεκάλυπτε μόλις τώρα.  
"Ο Δώρης την κρατούσε με άπει-  
ρη τρυφερότητα στην άγκαλιά του.  
Και της έσοούπε με πόνο τα δά-  
κρυα που έτρεχαν, έτρεχαν...  
—Μά, τι σου συμβαίνει, λοιπόν;  
την ρώτούσε άνήσυχος.  
Τέλος, βρήκε το θάρρος να τού  
άπαντήση:  
—Δεν θά μ'απορέσω ποτέ να σάς  
αγαπήσω έγώ, δυστυχώς...  
—Γιατί...  
—"Η ζωή μου είνε κατεστραμμέ-  
νη. Μη ρωτάτε...  
Και άβιτώντας τόν ένέε, άπομα-  
κρόνηκε τρέχοντας.

Η φρικτή αλήθεια

Μά ο Δώρης έγγνώριζε τόν πα-  
τέρα της. Και την άγαπού-  
σε την Κάτια ελκρινά.  
Γι' αυτό δεν έόιστασε να  
πάη να τόν βρή και να τού μιλή-  
ση. Τού ζήτησε έπισήμως την χεί-  
ρα της κόρης του. "Απορούσε όμως  
για την άρνησί της και τού άνέφε-  
ρε τα λόγια που τούδε πή ή Κα-  
τια.  
—Σας έμίλησε έτσι ή κόρη μου;  
άπόρησε αυτός. Σας έλεπε ότι ή ζωή  
της είνε κατεστραμμένη; Μπα, δεν  
βαρύνεσαι! Ρωμαινικά λόγια που  
υπαγορεύει ή σεμνοτυφία... Μείνε-  
τε ήσυχοι, θά την δω, θά της μι-  
λήσω και θά άρθ ή κάθε έμπεδίο...  
Θά είμαι εύτυχης να σάς κάμω  
γαμπρό μου.

"Όταν όμως ή Κάτια βρέθηκε  
έμπροσθ στον πατέρα της, είχε πά-  
ρει πιά την άπόφασί της. Τού έπέ-  
ταξε κατώμιντρα την αλήθεια.  
Γιατί αυτός ήταν ο ήθικός άτυρω-  
γός της καταστρώσης της!... Και  
τού έμίλησε μ' όλη την σκληρότητα  
του άνθρώπου που βαδίζει μοιραία  
πρός έναν γκρεμό...  
—Έσύ, παιδί μου, τό έκαμες α-  
τό! έτραύλισε έκείνος έξουθενωμέ-  
νος.  
—"Υπήρξα ένα θύμα του περιβάλ-  
λόντος μου... Ένα θύμα δικού σου...  
Δεν άκόλουθησα παρά το παράδει-  
γμα σου... Τί άλλο καλύτερο έβλε-  
πα γύρω μου να μιμηθώ;... Μου κατέ-  
στρεψε τη ζωή.  
"Εσοκμής έκείνος το κεφάλι με  
κατασχώνη.  
—Και τώρα; ψιθύρισε.  
—Τώρα, είμαι καταδικασμένη να  
όποσά... τους χειρότερους ήθικούς  
κλωνισμούς, έως ότου έρθ ή τελι-  
κή λύτρωσις...  
—Διηλάθ! ρώτησε φοβισμένος ο  
φταίχτης πατέρας.  
—"Ο Δώρης δεν μπορεί να με πά-  
ρη... "Ο κ. Χαρνάς είνε πανθρμέ-  
νος... Ένα δικό του παιδί θάρρη  
σε... Λίγους μήνες στον κόσμο... Τί  
μού άπομένει; Τί άλλο από το να  
λείψω από τόν κόσμο αυτόν, που  
μόνο την άθλιότητά του μ' άρσιες  
να γνωρίσω, και μου εότερησε τις  
γλυκύτητες όμορφίας του...  
Πρέπει να πάρης τόν Δώρη!  
έφώναξε μέσα στην απελπισία του  
ο τραγικός πατέρας. "Όσο είνε και-  
ρός... Θά τόν ένευλώσης και δεν  
θ' έπιδιλήφθ ότι δεν είνε δικό του  
το παιδί!...

—Δεν θά διαπρέσω ποτέ την τε-  
λευταία αυτή άνηθικότητα. "Ο Δώ-  
ρης μου ένώρισε τις εύτυχέστερες  
στιγμές της ζωής μου, μου έχάρι-  
σε την άγάπη, την λαμπρή αυτήν  
όμορφη της ζωής, που ποτέ έσύ δεν  
έννοήσες. Δεν μπόρω να τόν άντα-  
μείνω με μία τέτοια χυδαία ά-  
πάτη...  
—Θά τό κάμης! Γιατί άλλοιώς  
μ' εκθέτεις κι' έμένα! Βρυχήθηκε  
έκτος έαυτού ο πατέρας.  
—Όχι! Ποτέ!  
Και άνοίγοντας την πόρτα, τρελί-  
η από πόνο, μανιακή, όρμησε  
τρέχοντας στο δρόμο, μη έφρόντας  
πού πάει, τι ζητά, τι κάνει!...

"Υστερα από πολλούς μήνες, ή ά-  
στονομία συνέλαβε σ' ένα καταγώ-  
γιο του χειρότερου είδους μία γυ-  
ναίκα της εσχάτης ύποστάθης,  
που όργιζε με τα χαμπερότερα  
ύποπτα στοιχεία...  
"Ηταν παραιοιακή, μισότρελλη  
Και δεν θυμόταν ούτε πώς άνομα-  
κόρη ενός βιομήχανου... Άλλά κα-  
Και την έκλεισαν σ' ένα δούλο,  
γιατί ήταν έπικίνδυνη για την δη-  
μότητα.



[illegible]

— Όχι. "Ας λείπουν οι όρκοι! Πιστέω στην καρδιά σου, γιατί ξέρω πως κρύβει και κάποιο συμφέρον... Μην το αρνείσαι... Τό έχω νιώσει... Επ' αυτού. Μι' αυτός

με τον Κεραυνό;

μαθητού του, ο ιατρός κ. Αποστολίδου - Μαρτινοπούλου, που τείνουν να κ  
η κλίμακα και την όνομασία της Βιέννης ανέφερε ότι, επί 28 περι-πραγματικά..  
πτώσεων έντεριτίδας βροφών, έσωσε καρπό, τουλάχιστον  
κόσμο.

ἀντήσουσιν τὸ  
ἡγορευμένον  
τὸν πολὺν

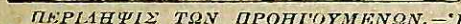
\_\_\_\_\_

μῆλο πραγματικά .. καταστήσουν τὸ  
καρπὸ, τοῦλάχιστον ἀπηγορευμένον  
κόσμο. γιὰ τὸν πολὺ



15





15 — Κι' ἂν πάω να σκοταθῶ, τὸ κάτω  
— κάτω; ἔκανε ὁ Φρένι μὲ λύσσα. Θάρ-  
— θῆς κι' ἐσύ μαζί;  
— Ναί.  
Τὴν ἐκύτταξε μὲ ἑσπρικό μῖσος. Ἡ  
φωνή του ἀκούστηκε τώρα τοιριχτή ἀνάμεσα στὰ  
δόντια του:  
— Μπιάλα! Γόρισε πῶσω! Ἀμέσως! Σὲ δια-  
τάζω!  
— Ὅχι!  
— Γόρισε πῶσω, γιατί δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τ  
μπορῶ να κάνω  
— Ἐτσι, ἔ; ἔκανε ἡ νέα γυναῖκα κυττάζοντάς  
τον μὲ μάτια γεμάτα παράπονο. Μπορεῖς να μὲ  
σκοτώσης;  
— Ὁ Φρένι εἶχε γίνεи κατακόκκινος. Τὴν ἔπιασε  
ἀπὸ τὸ μπράσο σκληρά.  
Γόρισε πῶσω! ὀρλιαξε.  
— Σκότωσε με, τὸν ἀποκρίθηκε ἡ Μπιάλα δι-  
— χως να σαλέψω. Μὰ δὲν σ' ἀφίνω.  
— Δὲν θέλω να γίνω φονιάς. Μιὰ φορά πῆγα  
να σκοτώσω.  
— Τότε πῆγες να σκοτώσης ἀπὸ ἀγάπη. Τώρα,  
— ἂν μὲ σκοτώσης, εἶναι ἀπὸ μῖσος.  
— Ἀφρὸς τὸ χέρι του καὶ ἐγγύστηρε κάτω. Τὸ  
αἷμα ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, ποὺ ἑράνθηκε  
τρομακτικά χλωμό.  
— Ὡστε προτιμᾷς να πεθάνης; τὴν ρώτησε  
ἀχνά.  
— Προτιμῶ να πεθάνω, παρὰ να χάσω τὴν ἀ-  
— γάπη σου, τὸν ἀποκρίθηκε καὶ τὰ ματιά της πε-  
ρήφανα, σταθερά, σπληνδύθηκαν στὰ δικά του.  
Ἐκείνος ἔπερασε τὸ χέρι του στὸ μὲτωπό του,  
σὺν να φοβόταν μὴ σαλέψῃ ὁ νοῦς του. Ἐπέρα-  
— σε μερικὲς στιγμὲς, ποὺ ἑράνθηκαν αἰῶνας στὴ  
Μπιάλα. Ἐπὶ τέλους, ἡ φωνή του ἀκούστηκε ἀ-  
— νά.  
— Ἐλα, πάμε, να νοιώσουμε πῶσω.  
— Ἀρχίσε να προχωρῇ μὲ βῆμα σερναμένο. Ἡ  
Μπιάλα ἐνόησε κι' αὐτὴ ἑσπρικά ἀφάνταστη  
κορσάκι.  
Δὲν ἀνοῖξαν τὸ τόμα τους σ' ὁ· τὸ δρόμο.  
Ἡ Μπιάλα ποτέ-ποτέ ἀντορτρίαζε. Θυμώταν τὰ  
— περσιφὲρ συνήθειά, ποὺ εἶχε γιὰ κατὶ, τὴν τόσο  
λενὰ. Μπορ ὡσε καὶ να τὴν γίνεи ἑσπρικά ἀτσα-  
— νέναν δὲν θάπαρνε εἰρησι. Μονάχα ὁ ἀστερίο  
τὸ ὀρναυσι, τὸ δ' ἐκύτταξε τὸν Μονάχα ὁ ἀστερίο  
ποὺ ἀναιγκλευσαν πονηρὰ σὺν χιλιάδες μᾶτια  
γυροειπὰ ποὺ ἐφῆτρωναν παντοῦ, σὺν σταλακ-  
— τίδες ἀπὸ αὐτὰ, μοσχοβολιστὸ Μονάχα ὁ ἀστε-  
— ριό, ποὺ ἐβγῆσαν στὸ διάβρα τους τρομαγμένα,  
καὶ τὰ πούλια, ποὺ ἐβγῆσαν πᾶνθιμες τρομαγμένα,  
Μὰ δὲν τὴν ἀσκότωσε. Τὴν ἠκούσαν πᾶνθιμες φωνές,  
τὴν ἔκρυψε πᾶνθιμα θανάσιμα. Ἡ ἑσπρὲ πᾶ καλὴ  
— ἦταν ἀπὸ τὴν ἀληθειὰ δικὴ της. Ὁ ἀνδρὸς της  
ἦταν ἑσπρὸς μὲ γιὰ πάντα. Ἡ καρδιά του  
τὴν ἰδιοτρίαιε μὲ γιὰ πάντα. Ἡ καρδιά του  
— μόλις ἔφθασαν στὸ σπιτι, ὁ Φρένι ἔπρεσε στὴν  
ψάθα του, καὶ γυρῶνοντας πρὸς τὸν τοῖχο, ἔκα-

πού τους κοιμάται. "Η Μτιάλα, τὰ διηγώθηκε ὅλα  
 ψιθυριστὰ στὴ Ρέβα. Αὐτὴ εἶπε: -  
 — Σ' ἔβωσαν τὰ μάγια μου. "Ὅλη τὴν ὥρα  
 ἔκανα μάγια. Νὰ ἴδῃς ποὺ θὰ ἡμερῆθῃ, θὰ γίνῃ  
 ἀρνάκι. Κι' ὅμως, εἶδα ἀπὸψε στ' ἄστρα κάτι  
 γιὰ σένα ποὺ δὲν ἔ'χε ἄρεσε.  
 — Φοβᾶσαι, ψιθυροῦσε ἡ Μτιάλα. Δὲν ξέρω τί  
 θὰ κάνῃ ἡ ἄλλη, ἐκεῖνη ἡ Μώντ. Ὅ,α τὸν περι-  
 μένη ἀπώμε, κι' αὐτὸς δὲν θὰ πάῃ.  
 — Ἄς τὸν περιμένῃ ὥσπου νὰ λώσῃ ἡ γῆ, ἔ-  
 κανε ἡ Μτιάλα.  
 — Ἐπέρωσα, ἔτσι τὴ νύχτα ψιθυρίζοντας. Τὸ  
 πρῶτο, ὁ Φρέντ ἦταν χλωμός, σὰν νὰ εἶχε σηκώ-  
 θῇ ἀπὸ βαρεῖα ἀρρώστεια. Δὲν ἀνοίξει τὸ στόμα  
 του οὔτε καὶ ἐνύπνιον νὰ κυττάξῃ τὸ παιδί του.  
 Κατὰ τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Φρέντ εἶχε  
 πλαγιασθεῖ πάλι νύκτωρ, ἐξουκουρσθῇ, ἔκανε μικρὸ παι-  
 δάκι, δαλνύουμο, ἤρθε τρεχάτο καὶ εἶπε: -  
 — Ρέβι! Τρέξε! Λάς ἀσπρὴ! Μία γυναικί-  
 ἀσπρὴ ἀνεβαίνει κατὰ τὸ βῆμα.  
 "Η Μτιάλα κι' ἡ Ρέβα κυττάχτηκαν.  
 Αὐτὴ θὰ εἶναι! "Η Μώντ!, ἐφώναξε ἡ  
 Μτιάλα.  
 "Η Ρέβα πετάχτηκε.  
 — Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἰδῇ, εἶπε.  
 — Μὰ πῶς;  
 — Πῶμε! Στὶς μύτες! Σιγά! Μὴν ξυπνήσῃ ὁ  
 Φρέντ!  
 Βῆλιναν ἀπὸ τὸ σπῆτι, καὶ τὸ παιδί τὶς ὠδή-  
 γησε.  
 — Νά, ἀπ' ἐκεῖ ἔρχεται!  
 Πραγματικῶς, ὅς, λίγο, ἡ Μτιάλα ἀντίκρουσε  
 ἀπὸ μακριά, στὸν καλὸ μεσημεριανικὸ ἥλιο,  
 ἔνα γαλάζιο μαντήλι, καὶ γύρω κατὶ χρυσὲς  
 μπούκλες.  
 — Αὐτὴ εἶναι!, ψιθύρισε.  
 Στὴ φθοισιογνομαίᾳ τῆς Ρέβας γινόταν ἀδόληληρ  
 πάλι. "Ὅ,α τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀναδεδον-  
 ταν ἄνοιτα, θυμωμένα. Τὸ μυαλὸ τῆς ἐδούλευσε  
 γοργά.  
 — Στάσου!, εἶπε. "Ἐσὺ κούρου. "Ἐγὼ θὰ φανε-  
 ρωθῶ. Κι' ἐννοια σου.  
 "Ἐκρῶθη ἡ Μτιάλα, κι' ἡ Ρέβα, μὲ ταχύ-  
 τητα δυσαναλόγη πρὸς τὰ χιόνια τῆς καὶ πρὸς  
 τὸ υπερβολικὸ τῆς πάχος, ἔτρεψε καὶ βρέθηκε  
 στὸ νοσηπτικὸ ἀντίκρου στὴ Μώντ.  
 "Ἦταν τόσο ξαφνικὴ αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις καὶ  
 τόσο ποσάεινη ἡ γυναικί, μὲ τὸ γυμνὸ κορμί  
 καὶ τὴ φερωτὴ φύσστα, ποὺ ἡ Μώντ σταματήσε  
 κι' ἐβγαλε μιά κραυγὴ τρώμου.  
 "Η Ρέβα τῆς χαμογέλασε. Σὰν χαμόγελο  
 τοῦλάχιστον ἐφάνηκε ὁ ἀπαίσσιος μορφὸσμός τῆς  
 στὴ Μώντ, ποὺ ἡσύχασε. Ρώτησε:  
 — Φρέντ Βάσκου;  
 — Φρέντ Βάσκου; ἔκανε ἡ Ρέβα καὶ ἐκούνη-  
 σε τὸ κεφάλι τῆς καταφαρικῶς.  
 "Η Μώντ ἔβδειξε πρὸς τὰ ἐπάνω ρωτῶντας  
 μὲ νοήματα.  
 "Η Ρέβα ἐκούνησε τὸ κεφάλι τῆς ἀρνητικῶς  
 καὶ τῆς ἔβδειξε κάποιον ἄλλον δρόμο.  
 Γιά μιά στιγμὴ ἡ Μώντ ἐφάνηκε νὰ παρα-  
 ξενεωθεῖ, ἔπειτα θυμὸς ἀκολούθησε τὴ διεύθυνσι  
 ποὺ τῆς εἶχε δείξει ἡ γρηά. Μόλις ἔστριψε τὸ  
 μονοπάτι, ἡ Ρέβα ἔτρεψε στὴ Μτιάλα.  
 — Τώρα τὴν κρατοῦμε καλὰ!, εἶπε. Τώρα θὰ  
 ἰδῇς τὴ μαθηματικὴ καὶ τῆς δῶσω.  
 — Τί θέλεις νὰ κάνῃς, βελα; Δὲν θὰ τῆς κά-  
 νῃς κακὸ.  
 — Μόνον θὰ τὴν ἀναγκάσω ν' ἀφήσῃ μιά φο-  
 ρὰ γιὰ πάντα ἥσυχο τὸν Φρέντ.  
 "Ἐφυγε, σὰν νὰ εἶχε σὲ τὰ πόδια τῆς φτερὰ.  
 Σὲ λίγο, μὲ τὰ μαλλιά λυμένα, ἀνάμεσα στὸν  
 νοσηπτικὸ τῶν παληθῶ ἀνυμνοποφάγων, γρηγό-  
 ρου, μὲ φωνὴ γεμάτῃ ἀγανάξι, τοὺς ἐμάζεψε ὁ-  
 λους τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς τῆς γύρω τῆς.  
 Μὲ ἅλ,α ἀγία τοὺς ἐξήγησε τὴν κατάστασι.  
 Καὶ τοὺς ἐλόγησε νὰ πιάσουν τὴ Μώντ. Αὐτοί,  
 μὲ ἄν,α χαρὰ, νοσταλγώντας παλαιὰ πανηγύ-  
 ρια μακάβρια, ἐχούθησαν στὰ μονοπάτια τοῦ βου-  
 νοῦ. Σὲ λίγο, ἐγύρισαν ἔχοντας ἀνάμεσά τοὺς  
 τὴν εἰσθὴ κατέλλα.  
 "Η Μώντ ἦταν χλωμὴ σὰν πεθισμένη. "Ἐτρε-  
 με σύγκορμη. Δὲν καταλόβαινε λέξι ἀπ' ὅ,τι  
 τῆς ἔβλεπον. Μόνον ἐνοιθετο πὸς διέτρεχε κίνυ-  
 νο θάνατο. Ὀ! γυμνὸ κατὶ ἀνθρώπου γινώ-  
 σῃς, μὲ τὰ σκοτεινὰ βλεμματικά, τῆς ἐφαινοῦσαν  
 δεικνύον, ποὺ εἶχαν πεταχτῇ ἀπὸ τὴν κόλασι  
 γιὰ νὰ τὴν θανατίσουν. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι οὔτε  
 καὶ νὰ φωνάξῃ.  
 Μοῖζέμεν σὲ μιά νανιά, ἡ Μτιάλα ἔτρεπε  
 σύγκορμη κι' αὐτὴ. Δὲν ἤξερε τί ἐνοιθετο. Ὀκτω  
 ἡ μίσις γιν' αὐτὴ τὴ γυναικί; "Η ἦταν ὁ φόβος  
 μὴν ἔρῃ ἐμφανικὴ ὁ Φρέντ ποὺ τὴν ἔκανε νὰ  
 τρέμῃ ἔτο;  
 — Μτιάλα, εἶπε ἡ Ρέβα. Τώρα θὰ παρουσια-  
 σθεῖς ἐνὸς καὶ νὰ τῆς μιλήσῃς. "Ἐσὺ μπορεῖς νὰ  
 συνεννοηθῇς λιγάκι στὴ γλώσσῃ τῆς.  
 — Ἐγώ; ἐφώναξε μὲ τρόμο ἡ κατέλλα. "Ὅχι!  
 Ἀδύνατον!  
 — Τότε θὰ τῆς, τὰ πῶ ἐγὼ!, ἐφώναξε ἡ Ρέ-  
 βα καὶ πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴν τρομα-  
 γμένη Λευκί, μὲ τὰ χέρια στὴ μέση, μὲ μάτια  
 ἀσφρατρεπτά. "Ἀρχισε μὲ μιά φωνὴ βραχνή,  
 ἀβγαλὴ ἀπὸ τὰφο. Τὰ χέρια τῆς μιλοῦσαν πρὸς  
 ἐβγαλὴτα ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς. "Ἐδείχνε τοὺς ἀν-  
 θρώπους γύρω, ἔβλεπνε τὰ στόματά τοὺς ποὺ  
 γελοῦσαν, ἔβλεπνε κατὶ παρξένηα ἐργαλεία, σὰν  
 ποῦλ,ες. Δὲν εἶχε ἀνάγκη ἡ Μώντ νὰ ἐροῇ τὴ  
 γλώσσῃς, γιὰ νὰ καταλάβῃ πὸς ὅλα αὐτὰ ἐοί-  
 χαν νὰ ἐκινδύνευε νὰ φαγωθῇ ἀπ' αὐτοὺς  
 τοὺς ἀνόλους. Μὲ κόπῃ τῆς ἔδωσε ἡ Ρέβα νὰ  
 καταλάβῃ ὅτι τώρα τὴν ἔφταν ἐλευθερία, ἡ Ρέβα  
 δὲν ἐξαναρχοῦταν ἄλλη φορὰ νὰ ἦταν χαμένη.  
 "Ὅταν εἶδε νὰ τῆς λύνουν τὰ δεσμά τῆς, ἡ  
 Μώντ ἐκύτταξε γύρω τῆς μὲ μάτια τρελλὰ ἀπὸ  
 φόβο. Στὸ τέλος, ἀφοῦ τῆς ἔβλεπον νόημα, ἀρχί-  
 σε νὰ φεύγῃ τρεχόντας. Ποτε-ποτε, ἐγύριζε καὶ  
 ἐκύνταξε πίσω τῆς. Ὀ! ἀγριοὶ γελοῦσαν, χαλοῦ-  
 σάν τὸν κόσμο μὲ τίς φωνὰς τῆς

Στό τρελλό της τρέξιμο, τῆς ἔπρεσε τὸ γα-  
λάζιο μαντῆλι ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἡ Ρέβα τὸ πήρε  
καὶ τώσους τῆς Μπιάλας.

— Νὰ τὸ φορᾷς καὶ, τῆς εἶπε. Θὰ εἶσαι πιά  
δρομὴ ἀπ' αὐτὴν. Καὶ θὰ τοῦ καὶ τὴν καθι-  
διά τοῦ ἀνδρὸς σου!

— Τώρα; Ἐκανε ἡ Μπιάλα ὅταν ἐχάσθηκε ὁ-  
λότελα ἡ Μῶντ

Τώρα;

Ἡ Ρέβα ἐγέλασε τόσο, ποῦ τραντάχτηκε τὸ  
παχὺ κορμὶ τῆς.

— Πάει! Ἐσώθηκες ἀπ' αὐτὴν. Ἐδῶ μιά  
φορὰ δὲν θ' ἔξαναβρίθ.

— Μὰ ὁ Φρέντ ἀποφεῖ θὰ θελήσῃ νὰ πᾶν νὰ  
τὴν βρῇ.

— Δὲν πιστεύω. Ἄλλα, κι' ἂν θελήσῃ, ἀφῆσε  
τὸν νὰ πάει. Αὐτὴ δὲν πιστεύω νὰ χεῖ τὸ κορμᾶ-  
κι νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς ἀποφεῖ. Θὰ  
εἶνε ἀρρωστὴ ἀπὸ τὴν τρομάρα. Δὲν θὰ βάλῃ  
τὴν ὥρ; νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὸ τὸν τόπο.

— Ὡ, θεῖα Ρέβα! ἐφῶνας ἡ Μπιάλα μ' εὐ-  
γνωμοσύνη. Εἶσαι καλὴ κι' ἐξυπνὴ. Μ' ἔσωσες.  
Ἄν τὴν ἔβρισκε πὺρ ἀνέβαινε τὸν ἀνήφορο μέσα  
στὸ λιποθύρ γιὰ νάρθῃ νὰ τὸν βρῇ, θὰ τὴν ἀγα-  
ποῦσε πὺρ πολὺ

— Πῆγαινε τώρα κοντὰ του, εἶπε ἡ Ρέβα.  
Τρέχα, μὴν ἐξυπνῇ καὶ φύγῃ.

•

Τὸ γαλάζιο μαντῆλι

Ἡ Μπιάλα βρῆκε τὸν Φρέντ ἀκριβῶς στὴ  
θέσι ὅπου τὸν ἔχει ἀφήσει. Πῆγε καὶ ἑξαπλώθη-  
κε πλάι του. Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι τῆς στὸ ὤ-  
μο του, μὲ μιὰ κίνησι γερὰτὴ πόνου καὶ λατρείας.  
Αὐτὸς, στὴν ἀρχὴ, δὲν ἐξάλεψε. Ἐπειτα ὁμοῦ  
ἐπέρασε τὸ χερὶ του ἀνάλαφρο στὸ στήθος τῆς.  
Ἐργίγησε ἡ κοπέλλα. Αὐτὸ τὸ χὰδι δὲν εἶδεχνε  
πὺς ἡ τρέλλα του εἶχε περάσει, πὺς ἔξαναγύρι-  
ζε σ' αὐτὴν; Ἀνασηκώθηκε καὶ ἐκόλλησε τὰ  
χεῖλη τῆς στὰ δικά του. Ἐπρεπε νὰ τὸν κερδι-  
σῇ ξανά. Λιγο-λίγο ἔπρεπε νὰ τὸν κερδίσῃ.

Ἀφᾶνα, κατὶ ἐκόλλησε μέσα ἀπὸ τὸ κόρφο  
τῆς. Ἦταν ἀργά ὅταν τὸ κατάλαβε καὶ πῆγε  
νὰ τὸ κρύψῃ. Ὁ Φρέντ εἶχε ἰδῇ κιόλας τὸ μαν-  
τῆλι τῆς Μῶντ.

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε ἀρπάζοντάς το.  
Ποῦ τὸ βρῆκες;

Τὸ αἶλα ἀνέβηκε στὰ μάγουλά της κοπέλ-  
λας. Πολλὴ ὥρα δὲν μπορεσε ν' ἀποκριθῇ. Στὸ  
τέλος, εἶπε βραχνά:

— Τὸ βρῆκα ἐξῶ, ἐδῶ πάρα ἐξῶ.

— Ἐδῶ; ἔκανε ὁ Φρέντ μὲ μάτια μεγαλωμέ-  
να ἀπὸ ἐκπλήξι. Πότε τὸ βρῆκες!

— Τὸ μεσημέρι.. πρὶν ἄρκετὴ ὥρα.

Ὁ Φρέντ πετάχτηκε ἀπὸ τὴν ψάθα του.

— Τί κάνεις ἐτοί; ρώτησε ἡ Μπιάλα ἀχνά.  
Τόσο πολὺ ταράχτηκες ποῦ βρῆκα ἐνα γαλάζιο  
μαντῆλι;

Ἐγύρισε ἀπότομα καὶ τὴν ἐκύτταε στὰ  
μάτια.

— Ἔξερεις τίνοσ εἶνε τὸ μαντῆλι; ρώτησε.

— Ὅχι! ἔκανε αὐτὴ μὲ τὸ κεφάλι καὶ κατέ-  
βασε τὰ μάτια.

Ὁ Φρέντ περπάτησε λίγη ὥρα στὸ δωμάτιο,  
οὐδ' ἰοντοῦναι μέσα στὸ κλουβὶ του. Κι' ἄξαφνα  
εἶπε:

— Μπιάλα, πρέπει νὰ κατεβῶ κάτω. Ἀφοῦ  
φοβάσαι τὴ νύχτα ὅταν περῶ, πρέπει νὰ πάω  
τώρα.

Φρέντ! Ἐφῶνας ἡ νέα γυναικί. Τί δου-  
λειὰ ἔχεις κάτω μέρα-μεσημέρι; Θὰ σὲ ἰδοῦν.  
Θὰ σε συλλαβόνουν. Κινδυνεύεις!

— Δὲν κινδυνεύω καθόλου. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱ-  
στορία ἦταν φαντασία σου, εἶπε ὁ Φρέντ. Πρέ-  
πει νὰ πᾶω. Μπιάλα, ἂν μιλῆσης, ἀν θελήσης  
νὰ μ' ἐμποδίσῃς, νὰ ξέρης πὺς δὲν θὰ ξανα-  
γυρίσω.

Τὰ μάτια τῆς ἔγιναν πελώρια ἀπὸ τρόμα.  
Ἐπειτα ἐπλημύρυσαν ἀπὸ δάκρυα.

— Τόσο πολὺ τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν αὐτὴν; ρώ-  
τησε ἄχνά.

Ὁ Φρέντ ἐσάστισε.

— Δὲν ξέρεις τί λές, εἶπε. Γιὰ ποῖαν μιλάς!  
— Γιὰ τὴ γυναικίκα μὲ τὸ γαλάζιο μαντῆλι.  
— Ἀχά! ἔκανε τότε ὁ Φρέντ μὲ φωνὴ παγω-  
μένη. Ὅστε ξέρεις τίνοσ εἶνε αὐτὸ τὸ μαντῆλι;  
— Φρέντ! ἐφῶνας ἡ Μπιάλα ἐνώνουνται  
τὰ χεῖρα τῆς. Δὲν θέλω νὰ πᾶς νὰ τὴν ὀδῇ. Τὰ  
ξέρω ὅλα. Δὲν θέλω νὰ μ' ἀφήσῃς.

— Ἦταν ἐδῶ ἡ Μῶντ; ρώτησε ὁ Φρέντ μὲ  
φωνὴ ἀλλάγαν.

— Ἐδῶ ἦταν.

— Μὲ ζήτησε;

— Δὲν, δὲν ξέρω, ἐτραύλισε ἡ Μπιάλα. Ἐ-  
γύρισε πίσω.

— Πὺς ἐγύρισε πίσω; Δὲν μὲ ζήτησε;

— Τὴν ἔπιασαν οἱ πατριῶνες τῆς θεῖας Ρέβας.  
Τὰ μαλλιά τοῦ Φρέντ ἀνορθώθηκαν μὲ φόκη.

— Δὲν τῆς ἔφικαν κακοί, ἐφῶνας ἡ Μπιάλα.

— Ὅστε αὐτὰ τὰ γέλια ποῦ ἀκούγεις; ἔκανε ὁ  
Φρέντ ἀχνά. Αὐτὲς οἱ φωνές. Εἶχαν πιάσει τὴν  
Μῶντ;

Ἡ Μπιάλα ἐνενοσε καταφακτικά. Ὁ Φρέντ ἔ-  
πιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χεῖρα. Φαι-  
νόταν πὺς ἐκόντευε νὰ συλῆσῃ τὸ λογικὸν του.

— Τί τῆς ἔκαναν; Τί τῆς ἔκαναν; ψιθύρισε.

— Ἀφοῦ σοῦ ἔλεω πὺς δὲν τῆς ἔκαναν τίπο-  
τε, ἀποκριθῇ ἡ Μπιάλα μὲ λυγμούς. Μονάχα  
τῆς εἶπαν νὰ γυρίσῃ πίσω.

Τὴν ἐκύτταε μὲ πιστὰ σκοτεινὴ.

— Ἐσὺ τᾶκεις ὅλ' αὐτὰ; ρώτησε.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ Μπιάλα ἀμέσως. Ἐπειτα  
εἶπε οἱάνα:

— Φρέντ, σ' ἀγαπῶ. Δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω.  
— Πολὺ καλά! ἔκανε ἐκείνος. Ἄν νομίζε-  
ς, ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μπορεῖς νὰ μὲ κρατή-  
σῃς, εἶσαι γελασμένος, μικρὴ ἰου. Πάντως, τώρα  
θὰ πάω νὰ τῆς δώσω πίσω τὸ μαντῆλι.

# Τὸ βαρόμετρο τῆς γυναικείας καρδιάς

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΗΘΗ

10 'Ιανουάριος 19... «Σήμερα έγινόρασαν έναν κομψό ένοχο... Όνομάζεται Τζοβάννι. Έχει μαύρο μάτια και φορεί ένα όμοιο βαγυδάκι από μπροστά λαντι στο δάκτυλο. Μού ελπε πώς ελμει αρτιόμην μώνη και πώς έχω τον Βάλεμα της Τζοκόντας φαίνεται να ελνε πολύ μορφομένους νέος. Τόν βρσκαω συμπαθητικό».

10 Φεβρουάριος 19... «Ο Τζοβάννι μού ελπε πώς μ' αγαπάει και πώς θέλει να με πανδρευθώ. Μού φαίνεται ότι κ'ι' έχω γράζω να τόν άγω. Μού δέν συντρέχει όμωσ κανένας λόγος να βιαστώ».

10 Μαρτίου: «Γιά τόν γενέθλιά μου, ό Τζοβάννι μού χάρισε ένα όμοιο ρολογάκι, τόν χειρίσθ. Τόν Ταντρέω. Τόν βρσκαω τόσο συμπαθητικό!»...

10 'Απριλίου: «Ο Τζοβάννι ελνε ένας άνδρας. Βρίσκει ότι φορώ πολύ κοντό φορεμάτα και ότι έχω άσχημα μάτια. Ελνε ένας άνδρας χωρίς ευαισθησία, ένας αγρότης... Έπρεπε, ίπώ, τήν άρχή να τόν έχω καταλάβει. Μήπως δέν φορεμιάν άπείσια γράβάτα, πού, κατά τήν γνώμην μου, σκακέρει τήν καλαισθησία! Ένωρίσας έναν όμοιο και καλοστηγμένω νέω, τόν Σέργιο. Αυτός ελνε ένας σωστός κύριος».

10 Μαΐου: «Ο Σέργιος χορεύει περίφημς ταγκό. Μού ικαίει τόν γούστου κάω συνδυάσας πού με μεθάει με τόν λόγια του. Ήθρα ένα γραμμάτι από τόν Τζοβάννι, πού ελχε τρία όμοια γραφικά λαθή».

10 'Ιουνίου: Μού φαίνεται πώς ελμαι στό καλά έρωτευμην με τόν Σέργιο. Χτές έκάμα έναν όμοιο περίπατο πόν τήν κοούρα του, μιά κοούρα ειδικής παραγγελίας, και μ' έφιλησε. Ελνε ένας σπουδαίος νέος. Ελναι φίλος τούλάχις του ένα μέτρο και όδοντα Μπρσάτα του. Τζοβάννι φαίνεται νάνος. Μόλις τώρα τόν πρόσεξα».

10 'Ιουλίου: «Ρώτησα τόν Σέργιο τί γνώμην έχει γιά τόν γάμο, και μού ελπε ότι μόνο ό γυναικίς κατά τή γνώμην του, πρέπ, να πανδρευώται, ένώ ό άνδρας δέν πρέπει να πανδρευώται. Τόν ένόμωσα πού ψήλυν άπ' ότι ελνε στη πραγματικότητα. Τόν είδα άγκαλιέ μ' αύτήν τήν κοντούλα τή Νόρα. Τί μικρή διαφορά πού έχ υμεταξύ τους! Σωστή χαλκομανία. Τόν Τζοβάννι δέν μπορεί να τόν ένόμωσι κανείς ψήλο, έχε όμωσ όμοιος τετράγονους όμωσ».

10 Αύγουστου: «Πόν φύγω γιά τήν έξοχή, έχάρισα στόν Τζοβάννι, ένα πορτοφόλι από ίμι

 **Γνωρίζετε, κυριοι...**

«Στήν Κεντρική 'Αφρική, υπάρχει ένα ένοχο πού μοιάζει με τήν ήμια της ήμλιάς, κι όπου ό ιδανέντις άποκαλύπτ' «Δένδρο του διαβόλου».

...Τό παράξενο αυτό δένδρο έχει μιάν άτοκορηστική δεινή ή δάπια προκαλεί τόν θάνατο. Σιωπέναι μέσα σ' ένα τέτατο της ώρας όποιον παραμένει κοντά σ' αυτό.

...Οι Μαύροι ιδανέντις χρησιμοποιούν τό «Δένδρο του διαβόλου» και ώς μέσο θανατικής εκτέλεσας.

...Οι καταδιωζόμενοι, δηλαδή, δένονται στόν κορμό τ' ύ δένδρου αυτού και ύπτερα από ένα ιετατό ελνε νεκροί.

• Τά άμερικά ικά παράδοξα έφθασαν και μέγισ τού περιεργωτότου άνακατωμάτος της όκορησας.

— Ένας άγρότης, όνόματι Ζατ, χήρος, ήχε μιά κόρη τήν όποιαν έπαύσθηκε με έναν άλλον χήρω, τόν Βόννυτελ, πατέρα της ώρας «Άννα από τόν πρώτο τόν γάμο».

— Ο Ζατ έπέστευθηε τήν «Άννα και τήν πήρε. Έπειστος 48 έτών, από τόν κορμό ύ

— Από τόν γάμο αυτό ό Ζατ έγινε παππούς τής γυναικας τόν έξ άγχω είας, γαμβρός τού γαμβρού του και ταυτοχρόνως, και τής κόρης του, τήν όποιαν δά έχη και πεθερά!

— Όσο γιά τήν «Άννα, τήν κόρη τού Βόννυτελ, τήν τήν κυρία Ζατ, αύτή ήνε πεθερά τού πατέρα της ό όποιος ελνε και πεθερός τού πεθερού της!

— Τώρα, τί θά γίνή όταν τά δυό ζεύγη άποκήσουν και τέσσε, αυτό δέν μπορεί κανείς να τό προσέχσθ».

— Υπαλλογίστας ότι κάθε άτομο καννάλλ όκει πείτε, πάντα κινδύνησ, διάφορος είδικού κατέλκειν στό να προδιόρισθόν, τό κάθε έπεί άφάρται στον κόσμω 6.000.000 σόλια, και έτι μιά σ' έναν χρόνο κλονίστα 3.328.425.000.000.

— Έάν τούλά άποσθενούν τό ένα καπνόν τού έλλοιου δια τή σπέρτα, πού καταστροφώνται κάθε χρόνο σ' όλον τόν κόσμω, θά έκταναν τέσσερις χιλιάδες φορές τόν γύρω τού κόσμου!

ΤΟ ΜΕΓΑΦΩΝΟ

τασίον δέρμα κροκοδείλου. Με αγκάλιασε και μου πόση γέλασε και μου γράφει κάθε μέρα.

• «Έμαθα ότι αυτός ο κορτάκις ο Σέργιοις, που έκαμε τόσες τρέλλες για μένα, αρραβωνιάστηκε με τη Νόρα... Άν' ημιού άνθρωπ, ποτέ μου δεν θα πανδευόμουν μια τόσο κοινή κοπέλλα. Και σάν γυναικα που είμαι, οπτε από τό νού μου θα περνούσα με πανδευόμεν' έναν άνδρα που θα βάσει υπαγοριαντή με την οκά σ'αυτά μαλλιά του.»

• Ο Τζοβάνι εινε ένας σωστός άνδρας. «Έχει πολύ προοδεύσει από τού γούστο του να διαλέγει γραβάτες. Τώρα έγινε ένας γευλιός. Εινε πρώτης τάξεως παιδί...»

• Έξακολουθεί πάντοτε να εινε τρελός μαζί μου. Μια παροιμία λέει πως ο έρωτας και η κόκκινη μύτη δεν κρυβούνται. Κι' έγω επίσης τόν αγαπώ. Άλλοιώς δεν θα τού χάριζα εκείνο, το πορτοφόλι, που φαίνεται σάν νάναι από γνήσιο δέρμα κροκοδείλου...»

**10 Σεπτεμβρίου:** • Ο Τζοβάνι τόν παρατήρη- λώνει. «Ήρθε με τρία ολόκληρα λεπτά καθυστέρη- ρση. Δεν εινε σταλείον δικό του, αφού έβρω ότι έχει συνήθεια να με κ'άνν να σ'ακούω. Αυτό δεί- χνει ότι εινε κα-ομαρηνόσος. Ένας τέτοιος άν- δραςπος εινε Ικανός να κ'αβαίει χωρίς σασκάκι τόν τραπεζί, και τρώγοντας να διαβάζη την ε-φημερίδα του.»

• Ο Τζοβάνι δεν θα ήτανε Ικα- νός για τέτοιες άπρεπτες Τόν ενώνωσι στην πλάς. Εινε καλλιτέχνης. Ζαγρώφας. Έχει μπουρά- μολλά, ριχιμένα πρὸς τὰ πίσω, και φορεί μία φλοτάντ γραβάτα. Πρέπει να εινε πολύ καλός.

**10 Οκτωβρίου:** • Εινε σωστή απόλυσος η' αντάλλαξις κανείς πνευματικός σκευής μ' έναν άνθρωπο που έχει ανώτερη μορφή. Ο Τζοβάνι μου εινε πρὸς τὰ γράμμα τὸ οσάστου μου εινε έντελός άσυνήθιστο. Εινε ευχάριστο πράγμα να κλεινί κανείς τὰ μάτια του και ν' άκούη τέτοια άσπορα λόγια γεμάτα άλγεςτες. «Έκλεισε τὰ μάτια μου στην πραγματικότητα κι' αὐτός μ' έφλησε. Ένώ ο Τζοβάνι δεν μου μιλάει για τίποτε άλλο, παρά για τούς ρευστι- σμούς του και με βάπτει τ' έβρασι τόν πρόγευ- μά μου. Πηρε τώρα την κακή συνήθεια να κρα- τῇ στή στόμα του μίαν οδοντογυρίσδα στερεά από τό φαγητό και να κ'άνν σβόλους με τήν ψόχα τού ψωμιού του. Εινε ένας δλιότης. Έ- ναι τέτοιος άνθρωπος εινε Ικανός να μεκοκό- πάη και να δερνή τή γυναικα του όταν περά- σουν τὰ χρόνια.

**10 Νοεμβρίου:** • Ο Τζοβάνι μου άποσ'έφηκε να κ'άνν τό πορτραίτο του, και με ρώτησε αν τὰ μαργαριτάρια που φορώ στό λαϊού μου εινε ά- ληθινά. «Έκ'άνανε έναν πεπλιό με τό ταξί.»

• Ο Τζοβάνι δὲν κ'ατάβηκε, ο Τζοβάνι μου εινε ότι δὲν κρατούσε φίλα άλλα μόνο ένα χαρτονομισμα- τὸν χιλίων λιρεττών. Έτσι ελήφθησα έγω.

**10 Δεκεμβρίου:** • Ο Τζοβάνι πάντοτε έγω ειναι χιλιόκοιτο που θέλει ν' έλθῃ. Έτσι π'ήρα- νε τ'ήσροφ και τὸ εἶπα ότι θα ήσαν καλύτερα να πηγιναίμε με τό τράφι, γιατί δὲν ειναι πλού- σια. Έγινε πολύ σκυθρωπός, ότερα θυμηθείκα- άποτόμα ότι η' θέλα του ήταν άμωσική και έ- πρεπε να φύγ άσώσως. Τό εἶπα μωσική παρη- γορητική λόγια. Άλγες ήμέρες άργύροτα, τόν συνήνησα μαζί με μία κυρία τούσ γράμ και τόσο άσχημη, που θέθεσα ότι χωρίς άλλα θα ήταν η' πλούσια και γράφ βεβα του. Τήν έπλη- ρώσα και τής εἶπα:

— Είσαστε τώρα καλύτερα, κυρία μου; • Ο άνηψιός σας άνησυχούσε πολύ για σας.

—• Ο άνηψιός μου; Μά αὐτός ειναι ο άρρα- βωνιστικός μου.

— Εἶδα τόν Τζοβάνι ν' άπομικρόνεται με ένω- ρυθικό και άρμονικό περπάτημα, πού έξισοίσε πρὸς τὸ περπάτημα τής π'άπας όταν πηγαίνει πρὸς τὸ ληνν. Τώρα μόλις αντίληφθηκα πὸς ο Τζοβάνι περπατά εἶται. «Ανάλογη με τὸ περ- πάτημά του εινε και η' ποσοφά του, όπως και η' κοιλονία του βάσει. Και ότερα δὲν εινε άλη- θεια πὸς εινε καλλιτέχνης. Μού κομβολόσος πάντοτε φορούτα και π'ασινάσες με την οκά γι- να να ζωγραφισθ, όπως έβλεπε, ναστύο- μόν και να πορά όσως δὲν τόν έχω λήθ να κ'άνν κ'α- τι.»

• Υποπτεύομαι ότι άντι να τὰ ζωγραφίσθ, η' έ- τρώνε όλα εκείνα τὰ πράγματα. «Αντίθετος ο Τζοβάνι έχει ένα όρπτο περπάτημα και χέι ένα πολύ άσρογνά.»

• Όταν δὲν βλέπει κανείς τόν Τζοβάνι πρὸφ, έχει ένα άριστοκρατικό όφος. Σάν ένα άρχαίο ανάλυστο!

**10 Ιανουαρίου 19...:** • Ο Τζοβάνι με ρώτησε πὸς αν χροιάν είμαι. Δεν είμαι πολύ νέα, μ' φαίνομαι πολύ πρὸ νέα από όσα είμαι. Έχω με- ρικές άρες γύρω από τό στόμα. Σάν 19 τοῦτο της καλῆς γύρας μου, μου εἶπαν πὸς ο γραμμές αυτές δὲν εἶνε ορις βες, παρά λέγονται έξωστροφικές άσσοματικές, σάν τις δίπλες που εινε γύρω από τό λαϊού και λέγονται έφ'αυμής της «Αφροδίτης.» Εινε βέβαια πὸς ο κυρίσ σέυ- γει, μ' άσταν γκαπές κανείς αληθινά, αὐτό δὲν έχει σημάσια. Κι' έγω σ'αδώνωσι ότι τ'εσάφω- για τόν Τζοβάνι όλο και πιο όρμητ' αίσθησης. Τό εἶπα ότι δέχοναι την πρόταση μου μὸς εἶχε κ'άμει έδώ κι' ένα χρόνο.

— Ποιά πρόταση; — μου άπήνησε με ένα ύ- φος καταπληκτικό.

— Μά, εκείνη που μου είχες κ'άμει, πὸς θέ- λεις να με πανδρευθῇς.

— Δέ; τήν θυμάτανε... Οί άνδρες έχουν τόσ' αλγο ημνηστικό!... Δεν καταρθώνουν ποτέ του να θυμηθώ. Μαζί τους δὲν μπορεί κανείς να συνεννοηθῇ. Έξουθενώ από τή μιά στιγμή ώς τήν άλλη ότι δὲν τούς συμφέρει!...

ANNA-MARIA TENTENK

‘Αλλό!... ”Α, ἐκόπηκε!

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΣΚΕΤΣΑΚΙ

«Άλλο!... Άλλο!... Όπως 45-43... να... πολύ  
λάλη, άναγνώστη της ψυχής σου... με ναλ, ένα  
έμια, καλήμερα σου, δελημ... Καί... εύχαριστώ  
κι έτσι... » Άσχημα!... Έτσι από... » ναι, έ-  
βρεξε βρέ, όλη την ήμερα και δεν έμπευε να  
πάει περ από την τι κίμα! Έγινε; Ό! Έίνα έπιγά  
στό ανεμ... γιά να σκοτώσω την θά μιν... » ν  
βέγει από τη στιγμή στή συνολική μου; Σαφώς  
να κινάται... με ναλ και δεν τόν είχα προσέξει,  
έγινε τούτ δουλειά!... Δεν έβρεξε να το πο  
γιατί, με όχι... Άρπασε τι... » Άλλο! Άλλο!...  
...ελε άθελία... γελάτε με κορ ιδέντες, ελε  
κακό, πολύ κακό... Άλλο!... Άλλο!... γιά το π...  
...όποιος Ζαν, μού κάνετη την γαρί να ήπτε σόν  
κ. Μαργόν γαρήθ σιό άκουστικό; Όβελ; να τ ο  
ζητήσω μία πληροφορία γιά την ύποθεσι Σ. 2  
42. Δεν ήθε άκουη: Έξωτε την καλοσύνη να τόν  
π. πληροφορήσει γιά τή πληροφορία μου; Σας εύ-  
χαριστώ, δεσποινίς Ζιν, ό βούλο σ λιν.

«Ο Πιέρ Μπερνάρ έκρινε τόν άκουστικό κι έ  
μεινε μόνος, στήν άκοίμητο.

Στην όν έπ ήλθε, π ό την ύπαλληλο, στήν  
«Ευνοχημένη Έταρεία» ές ταν ές καθήκον της  
έταση με την «ενική Έταρεία Νανβ...»  
...πό την πρώτη τηλεφωνική συνδιάλεξη, τού έ-  
καμε έντυπωση ή μονοκόπια της φωνής της συν-  
μλητήρας του και κάθε μέρα ήταν γιά τόν Πιέρ  
Μπερνάρ μία έντυπώμενη στιγμή στή τα δάγια  
λεπτά της άδοξας ώρας.

Στό φυσικό της από τόν, ή-να προσέθετε  
και την εύγεσια όν τόν πόνου πού έκαναν τις ή-  
ποικίες του. συνεννόησας πιδ ελχτήριτες και ή-  
τογότερο κοινωτικές.

Χωρίς να γνωρίζοντα, είχαν παρσι την συνήθεια  
να ένε την κα-ήμερα τού πρωί 44 τή τηλεφώνω.  
Μία έλκινε τή οικειότητα, με καπνόν τονο φι-  
λίας, άρχισαν έτσι να γεννιέται.

Κάθε μέρα ό Πιέρ Μπερνάρ ένιωπε να τόν κα-  
τάξαι και περισσότρω ό έθνημος κι εύτότρωτος  
χαροχρή της συνουλητήρας της.

«Άπο τό άλλο μέρος ή νέα εύχρησιότητα με τις  
άκινδυνες... ές... συνουλη. τις άκοίτες μισήρες,  
έν συνέβεινε τίποτε, να τι κορη όποτε ήθελε.

Έννυ άκρωτότα τόν ύταλληλο της «Ευνοχη-  
μημένης Έταρείας», τόν όποιον φανταζόταν υπλό,  
μελαινόχρω, με άποστο ώχρω, ένεργητικό και με  
δωρία μαύρα μάτια.

«Ο κ. Μπερνάρ, κί αυτό, έπιχειρήσε κατά τόν  
άσχημο τόν τηλεφώνων τους συνδιάλεξη, να  
ένωσισή την τηλεφώνησά του. με έκινει πάντοτε  
άπεφυνε-ίσως γιά να τόν έκασθη ίσο, από φι-  
λολόγους... κάθε εκμυστηριώσε πού ήν άφορσος.

Άλλο πεισμώνος, δεν τόν έβρινε παρ να κα-  
τασφύγη στή φωνασία του και να σχηματίση μιαν  
έκδοξα πού ν' άναπαύοκινε τόν ίδιονος της γυν-  
αικάς όπως έκείνος την ήθελε, όπιαδή μετρίου  
άναστήματος, λίγο παρην, με γλίσια μάτια και  
ένανθα κινησισιά μαλλιά όχρμα προς τόν πίσω.

Μά ήταν πραγματικά έτσι ή άγνωστή τηλεφω-  
νήτρια;

Τώρα ό μυστικός έβρεξε να προσχωρήση τή θέσι  
τού στην παρηνόησιν. Είχε την ήρωική έπι-  
θυ να γνωρίση άπτην πού άνασχολήσε σχεδόν  
τέλειος, τις άκείνης τιν και τά άνικά του.

«Έτσι, όταν μιση ώρα άόνοτεσε, άέκτηρης τόν  
μυσμόν τού τηλεφώνου, με χαρά ό Πιέρ Μπερ-  
νάρ έπήρε τόν άκουστικό.

«Όταν τέλειωσε ή έκποική συνουλη, ό νέος  
έξανακλήθηκε με τή νέα του, χαμενισμούς του,  
ό όποιοι τέλειωσαν με αυτές τις λέξεις:

— Άκούω, σίμω... άπομει σης έξη και μισή,  
στην έξ όπ τού μαρζο, στην σιαμώ καντέ. Μή  
ήλθονιστε να κινάται στο άσπασμό ζην ένα  
φύλλο του «Γκραν Κοιντιέν» μισήόπιο μισήο  
...α... πολύ καλό... κί έννο, θα κινάται στή  
έπισημία. Αούτα, άπομει... όβελια άπομει.

Πότε μέρα δεν τόν είχε φωνή μετάνησιν.

«Όταν έξ τέλους, έφθε ές ή ώρα, έφθεσε τόν πη-  
λίσσιονο πειστικό έκρινε μιν, στο όμοιο έ-  
σέκρηψε πού, γιά να μελέτησε με την ήρωική του  
τή νέα και ν' άκαλύψη την έκπληξη της, θα ήσαν  
πρωτότρωτο να κορη την έπισημία του και να τ  
ν έδειχ όταν ή τηλεφώνησιν θα είχε άόρσινα  
να γίνεται άόρσινα άναυσιση.

«Έτάχης λατόν στην γαρία της πιδ κοινωτική  
παρόδιν κί έκρινε, να τόν έβλεπα κατ'έναντα  
στην έξοδα τού μισού Η άνουσιση της. Ζαν  
να γνωρίση τόν άνασισια συνουλητή.

Μέρος λοιπόν κί έπαιξε γόρσινος σόν τούτ πού  
ανερβόρ της Μόνι, πού στο όμοι... έκαμε την  
σση πού είχε κινά και ό Πιέρ Μπερνάρ.

«Πώς έβρε; » «Ισο να ήν γέρος, κί άόρσινα,  
άόρσινης ή νέα, έν και όπια ή έταρεία, κί άόρσινα,  
της ήρωα από τά καμικά τού μετάνησιν τού ήβηα  
κί άόρσινα, με κανέλι άόρσινα άόρσινα άόρσινα  
στο άόρσινο γέρι τού σμεινέν τόν ένωπώτος.

«Η Ζιν άναστήσε έναν άόρσινα ή άναστήσε,  
ζωνόνα κί ό Πιέρ προσέθεσε τήν άόρσινα ή κα-  
νέλι έπληθ ή μετρίου άναστήσε.

Κοιμώμενη να περηνή, ή Ζαν άνα κακούσθη  
χωρίς να προσέξη τόν κί κακούσθη.

Πιέρ έκινε τή έβελια.

Τι τ έβλεπε, στην παρηνόησιν ή Ζαν ήτα  
υψηλή με κινάτινα σιαμώ μαλλιά. «Όσο γιά τόν  
Πιέρ, ήταν κοντός, έννοος πιδ άόρσινα πηχός.

Την έπομην, όταν ό ύπαλληλος έκάλεσε όύγκη  
46-43 ήταν σιό άκουστικό ό ίδιος, ό κ. Μπερνάρ  
τά καθήκοντά της, με όταν ό Πιέρ έταπε να τή  
ρωτήση, άναστήθη έτι κί έκαμινώνα είχε κα-  
τά τόν πηχό της άόρσινας της. ΑΝΡΥ ΠΙΚ









## ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΕΣ

Εκστρατείες και πολέμους δεν κάνουν μόνον οι άνθρωποι. Εκστρατεύουν και τα μυρμήκια! Είδη μυρμηκικών πολέμων υπάρχουν στα δάση της Νότιας Αμερικής. Τις επιθέσεις των τρις επιχειρούν εν κοινή νυκτί ή σε ημέρες με συννεφιά. Αλλοίμονο στα δένδρα των οπαρώνων κατά των οποίων θα επιτεθούν! Τα ημιμαρμύρη! Δεν άφηνουν τίποτε.

Στις επιδρομές τους εδίδες τα μυρμήκια χρησιμοποιούν διολκλήρες φάλαγγες ελκυστικών. Η στασία σφωστής βοδίζει χωρίς μίαν ώριμνη κατεύθυνση, προς έναν ώριμμεν άντικειμενικό σκοπό, χωρίς να παρεκκλίνει ποτέ.

Το ποικίλον είνε ότι τα τυφλά μυρμήκια—γιατί υπάρχουν και ποιητικές τυφλόν μυρμηκίων—δεν αίσθανονται φοβο μερσάτα στον έλκρο, κι' ως μὴν τὸν βέ-υν, κι' ως μὴ μεροῖν νά ὑπολογίσουν τις δυνάμεις του και συνεπῶς, το μέγεθος του κινδύνου.

Συνεταγμένα σε πραγματικούς λόχους, τα μυρμήκια διασχίζουν τα δάση. Κάθε έμπον, π' ο θά βρεθῇ μπροστά τους, το σαρώνουν στην κεραυνόβολο προέλαση τους. Χώνονται στις βαθύτερες τρύπες, σκαλίζουν στα δένδρα, κατακλύζουν τα πάντα. Και με το πλήθος τους απ' ένος, και με την έπιμονή τους απ' έτερου, δεν τῶχουν νά τιποτε να καταστήσουν δολοκλήρη οπίσθια ακατοίκητα! Είνε χαρακτηριστικόν ότι ο μυρμηκοφάγος, ένα ζῶον της Αμερικής που είνε άσπονδος εχθρός των μυρμηκίων, δεδομένου ότι αυτά του χοινομεν ὑν νά το-ση την όπια άρπάξει με τη μακροπλή γλώσσα του, τα φοβάται και δεν ποσβάλλει παρά άκρότερα μόνον εἶδη.

Όταν εκστρατεύουν τα μυρμήκια, είναι εξαιρετικά δέσπολοι να τους αντίσταθῇ, ότι λήπτει, α σφαρά άστα έντομα συγκροτούν ένα στρατόνμα έπιθέσεως και έξοντώσεως. Έχουν θύλακία σπασιαστικῆν όργάνωσιν. Έχουν προσφιλικές, και έννι επιτελῶν νά διευθύνει τὸν έπιχειρήσων. Έπὶ κεφαλῇς βαδίζουν τα μεγαλύτερα και ισχυρότερα μυρμήκια, γιατί αυτά ποσφύζονται νά καταφέρουν το καινον πλήγμα κατά παντός, έμποδῖον ποῦ δρῶνταί στο δρόμο τους. Τα μυρμήκια στρατιωτῆς έχουν έν αναλογία με το άλλο σῶμα τους, τεράστια κεφάλια.

Είνος άπ' αυτά τα «τάγματα έφόδου» ακολουθούν κι' άλλα μικρότερα άλλα λόχους πάντως σμικρῶν, ποῦ έχουν έξαιρετικῶν άντιση στον άγωνα και ποσούν νά φέρουν τη σῆχη στα σπύς περισσώστερον από τους έχθρούς των.

Υστερα από την κτηρία δύνανμι του στρατού, ποῦ ποσεί ν' άνεχέται σε έκαστομύρια έντομα, έρχεται το «μεταγωγικόν σῶμα». Τα μυρμήκια ποῦ χρησιμεύουν νά νά την εἶναι και μεταφορά του ποικίλου θύματος. Προχωροῦν κι' αυτά με μεγάλη τάξ. Κάθε φάλαγγῃ τρηταί σε ώριμμεν βάθος και έχει έπισή με τις άλλες. Όλες συνδόνονται μετωχῶ τους, έννι μία ύπηρεσία πληροφωρῶν με διαγνέσεις μετωχῇ της έμπροσθοφυλακῆς και της οπισθοφυλακῆς έπιτελῶνι στους δόηγους νά είνε ένήμεροι παντός, ότι συμβαίνει.



## Τότης Στεφανίδης

Την εποχή που η Κρατική Λυρική Σκηνή δεν ύπρχε, ο βαθύφωνος Τότης Στεφανίδης, ο νεώτερος των καλλιτεχνών του έλληνικού Μελοδράματος, αγωνιζόταν για την διατήρησι της παραδόσεως του...

Μαζί με τους άλλους «μελοδραματικούς» συναδέλφους του τὸν «Ολυμπιονίκ», τὸν Γιάννη Ἀγγελόπουλο, τὸν Πέτρο Τσουμπρή, τὴ Μαίρη Κουράκου, τὴν Κλέρα Βαλμου, τὴ Σωφὶ Κανδῆλη, τὸν Βαλτετιώτη, τὸν Τ. Καραλῖβανο ὠργάνωναν τὴς τακτικές και ἐκτελέσεις ἐκείνης παραστάσεως Μελοδράματος ποῦ συνάκταναν ὅλο το φίλον σον γύρον τῆς πρωτεύσεως. Καί με τὰ ἰσχυρά μέσα ποῦ διέθεταν, ἐπιτελοῦσαν ὁμάτια ὁποιοῦν...

Ο Στεφανίδης τότε ἦταν διασφρχῆς και θεατρικός και ἡθοποιός και ἐπιχειρηματίας και σκηνοθέτης και ὑποβολεὺς και σκηνογράφος! Ὅπως το ἀπαίτουσαν τὴς περιστάσεις...

Ὑπεράνω τῆς προσπάθειας ἐς, ἀγῶνες σκληροὶ γιὰ νὰ μὴ σβῶσῃ ἡ μελοδραματικὴ παραδῶσα...

Καί δὲν ἔβασσε, γιατί δὲν ἦγαν ἀκαρποὶ ὅλοι οἱ καλλιτεχνικοὶ αὐτοῦ ἀγῶνες. Τους ἐδικαίωσε ἡ ἱδρυσις τῆς Κρατικῆς Λυρικῆς Σκηνῆς. Καί ἡ πρόσληψις τοῦ Τότη Στεφανίδη σ' αὐτὴν ἦταν μία ἐπιστημὴ ἀναγνώρισις τοῦ τολάντου του, τῶν ἀγῶνων, τῆς μεγάλῃς καλλιτεχνικῆς, προσπάθειας τοῦ παρελθόντος...

Ὁ χορὸς τοῦ «παπιδῶν» ποῦ ποσκαλεῖ θυμῶδιαν...

Ἡ πλοῖα αὐτὴ μουσικότητα και παλιὸ θεατρικὸ φωνὴ του και ἡ πλαλὺ γρηγόρη μία ἐξοφιστῆ θῆσι στο μελόδραμα.

Μία κρατικὴ ὁποτροφία τὴν ἵταλα τοῦ ἐπέτρεψε νὰ καλλιερῇ σὴ πὸ φωνητικὸ ταλέντο του σὴ πλάτῃ των καλλιτρῶν καλλιτεχνῶν τοῦ Ἱταλικοῦ Μελοδράματος. Τοῦ ζήτημα νὰ μᾶς διηγηθῇ πῶς...

ἦταν ἡ πρώτη δημοσία ἐμφάνισις του.

— Πολὺ ἄτυχη και κομικοτραγικὴ! μᾶς λέει γελῶντας. Καί ἂν καί πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε, ὥστόσο ὅταν μοῦ ἔρχεται σὸ νοῦ ἡ πρώτη αὐτὴ ἐμφάνισις μου, ἀνατριγῶ...

Μὲ εἶχαν καλέσει κάποτε, λοιπόν, σὲ μία φοιτητικὴ μουσικὴ ἐορτή. Θὰ τραγουδοῦσα ἕνα πεταχτὸ ναπολιτανικὸ τραγοῦδι, ποῦ τὸ ἐγνώριζα τόσο καλά, ὥστε νὰ μὴ φοβῶμαι μήπως ποῶθ τρακῇ.

Όταν ἔφθασε ἡ ὥρα, βῆκα στὴ σκηνὴ με ἀξιοθαύμαστο θόρρος και αὐτοπεποίθησι. Ἡ νῆα κοπέλλα ποῦ θὶ με συνόδευε σὸ πιάνο, ἄρχισε τὴν εἰσαγωγὴν Καί ἀμέσως ἐς λίγὸ ἄρχισα κι' ἐγὼ τὸ τραγοῦδι μου.

Ἀλλὰ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ, ἐπρόσεξα με τῶμο ὅτι τὸ ἀκροατήριό μου μ' ἐκότταξε με περίεργεια και γελῶσε! Συνέχισα τὸ τραγοῦδι μου με ἀδιαφορία. Τὰ μεϊδιόματα ὅμως τῶν ἀκροατῶν μου ἐπλήθυναν.

Πολλοὶ μάλιστα ἄρχισαν και νὰ γελοῦν δυνατά!... Μὰ τί μοῦ συνέβαινε;

Χωρὶς νὰ χάσω τὴν ψυχραιμία μου, σταμάτησα πρὸς στιγμὴν τὸ τραγοῦδι μου και ἔριξα μία ματιά στὴν περιβολή μου. Ἦμιον ἄψογος. Ἦσαν ὁλοῦθῆρη λοιπόν νὰ τραγοῦδοῦ.

Ἀλλὰ τὰ γέλια, αὐτὴ τὴ φορὰ, ἔγιναν ἠχηρότερα.

Εἰδυχῶς, τὸ τραγοῦδι μου ἐτελείεσιν συντομα. Καί κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ταραχὴ μου ἔσπευδα νὰ ἐξαφανισθῶ ἀπὸ τὴν σκηνή. Καί τότε καταπληκτος πληροφρήθηκα ἀπὸ τὸν φίλον μου τὴν ἀφορμὴν τὸν ἀνεξηγήτων γελῶτων. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦμιον πολὺ ἀδύνατος και εἶχα σὸ λαϊκό μου ἕνα ἀνεπίσημο ὑπερβολικὰ «καρόδι». Καθὼς τραγουδοῦσα λοιπόν, τὸ «καρόδι» μοῦ ἀνεβοκατέβαζε κατὰ ἕνα νὰ κομικώτατον τρόπο τὴν ἐπαγγιγὴν γράβῃτα ποῦ φοροῦσα, σὸ στενὸ κολλάρό μου. Ἐξ ὅδ και ἡ δικαιολογημένη φλαρότης τοῦ κοινοῦ...

Ἀπὸ τότε, ὅταν πρόκειται νὰ βῶ στὴν σκηνὴν φροντίζω νὰ φορῶ τὸ φορβύτερο κολλάρό ποῦ θὰ βῶ...

Ὅπου δ' «Βασιλεὺς» τρέμει τόν...διοικητὴ του

— Εἶχατε ποτὲ τρακὸ στὴ σκηνή;

— Τὸ μεγαλύτερο τρακ ποῦ ἔνοιῶσα ἦταν ὅταν ἦμιον ἀκόμη μαθητὴς σὸ Ὡδεῖο. Τὴν ἴδια ἐποχὴ, ὑπηρετοῦσα ὡς στρατιώτης και στὴ Μουσικὴ Φοιτῆρις Ἀθηνῶν. Μία μέρα λοιπόν μ' ἐκάλεσαν ἐπείγοντως ἀπὸ τὸ Ὡδεῖο νὰ λάβω μέρος σὲ μία παράστασι τοῦ ἑλληνικοῦ μελοδράματος, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ με τὴ συμμετοχὴ ἑνῶν καλλιτεχνῶν. Χωρὶς νὰ ὑπολογίσω τις συνέπειες τῆς πράξεώς μου ἐτόσκασα ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία μου και ἔσπευσα σὸ Ὡδεῖο, ὅπου γινόνταν οἱ πράξεις.

Ἐτέλος, ἦρθε και ἡ μέρα τῆς παραστάσεως. Ἐπαίξαμε τὴν «Ἀντίαν», σὸν ὅποιον εἶχα τὸν ρόλο τοῦ βασιλέως. Στὴ δεύτερῃ, λοιπόν, σκηνῇ τῆς πρώτης πράξεως, βῆκα στὴ σκηνή μ' ὅλη μου τὴ μεγαλοπρέπεια, ἐνδὲ ὀρχήστρῃ ἐπαίανζε θοορία και ἄλκυ. Ἐπὶ σκηνῆς ὑπεκλινόντο ἐδωσάλας.

Ἐφανικά ὅμως ἐπάγωσα; Καθὼς ἔφριε ἕνα βλέμμα στὴν ὀρχήστρα, ἀντίκρουσα τὸν «κοντραμπασοῦ» νὰ με κυτῇ μ' ἕνα ἀγριεμένο βλέμμα ποῦ μ' ἐκέρωσε... Μὲ τῶμο ἀνεγνώρισα τὸν...διοικητὴ μου! Τότε μὲν θυμήθηκα ὅτι ἦμιον τρεῖς δολοκλήρες μέρες σκαστὸς ἀδικαιολογητῶς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία μου.

Ἐξ ἐνδοκτικτοῦ, ἔκαμα μιά κινήσι νὰ κρυφτῶ πῶς ἀπὸ τοὺς κομπάρσους. Ἀλλὰ, τὴν ἴδια στιγμῇ μ' ἐπλησίασε ὁ τελετάρχης μου και ὑποκλινόμενος μοῦδαίξε τὸν...θρόνο μου! Προχώρησα και ἀνέβηκα...

Ἀλλὰ, ἔτρεμα δολοκλήρος. Ὡστόσο, ἐπαίει, παρὰ τὸ ἰσχυρότατον τρακ ποῦ με κατεῖχε, με ἄσπερος...

Καί ὥλις ἐτελείωσε ἡ παράστασις, ἔσπευσα νὰ κρυφτῶ σὸ καμρίνι μου. Τὴν ἴδια στιγμῇ μ' ἐπρόλαβε ὁ διοικητῆς μου:

— Εἰκοσι μέρες φυλάκισι, μὲτε με τὸ αὐστηρότερο ὕψος τοῦ κόμου. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἦσουν καλὸς «βασιλεὺς», συνέχισε ἀλλάζοντας τόνο, —σοῦ τις χαρίζω...

Ἀνέννευσα με ἀνακούφισι και ἔσπευσα νὰ εὐχαριστήσω τὸν διοικητὴ μου, ποῦ ὅσο αὐστηρὸς στρατιωτικὸς και ἂν ἦταν, ἦταν πάντως καλλιτέχνης!

### Μακρινιάς με...ξυλοκάρβουνο

Ζητοῦμε ἀπὸ τὸν συμπαθῇ βαθύφωνα τῆς Κρατικῆς Λυρικῆς Σκηνῆς νὰ μᾶς ἐξομολογηθῇ μερικὰ μικρὰ μυστικά του:

— Ποιὰ ἦταν ἡ ὀρειότερη ἀφηρημάδα σας σὸ θέατρο;

— Νὰ ἐξομῶ κάποτε σὸ σπῆτι τὸ κοῦτῇ με τὰ χρώματα τοῦ μακρινιάς ὅλου τοῦ θιάσου. Ἐπαίξαμε σὸν Πειραιά και ἔμμενα τέρμα Ἀχαρνῶν. Ὅταν τὸ ἀντελήφθηκα ἦταν πολὺ ἀργά γιὰ νὰ πάμε νὰ τὰ φέρωμε. Καί μακιγιαριστήκαμε με...ρούς γιλέων ποῦ δανεστήκαμε ἀπὸ γνώστες κυρίες ποῦ ἦρθαν νὰ μᾶς παρακολούθουν και...ξυλοκάρβουνο!

— Καμμία αίσθηματικὴ περιπέτεια ἀπὸ σκηνῆς;

— Ναι, μία φλογερή, μάλιστα... Κάποτε μ' ἐρωτήθηκε μία μαθητρίουλα τοῦ Ὡδεῖου, ἡ ὁποία μὲ ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά της στέλλοντάς μου...ζωγραφίες πῶς ἀπ' τις ὁποῖες ἔγραφε διςτιχὰ ἀντιγεγραμμένα ἀπὸ ἡμερολόγιό τοῦ τοῦχοῦ.

— Καί ἐσείς τί ἐκάματε;

— Τὴν «κατηγγέλαι» σὸν μπαμπά της. Κι' ἐρσε ἕνα ἔλλο...

Ὅ Τότης Στεφανίδης ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο εἶπε ἕνας ρομαντικὸς φιλαναγνώστης Διεβάξῃ κατὰ κόρον και ἔσει ἀπὸ νῆγης τὸ λιμνέττο και τοῦ πλέον ἀγνώστου μελοδράματος. Ἀγαπᾷ τὴ...μαγειρικὴ, τὰ ταξίδια και τὰ ταξίδια κοστούμια. Ὅσον ἀφορᾷ τις γυναῖκες, τοῦ ἔχουν ὅλες ἀδυναμίες. Ἡ ἀρρενωπὴ ἐμφάνισις του, βλέπετε...

Καί ὅμως ἡκούσθῃ κάποτε μία νὰ λέη:

Τοῦλάχιστον νάταν τενέρος! Αὐτὴ ἡ βαρεία φωνὴ του τρομάζει...

Μ. ΧΑΝ.

\* Ὁ ἀδίκαιος ἄνθρωπος μοιάζει με ἀνοιχτὸ γράμμα ποῦ μορσοῖν ὅλοι νὰ τὸ διαβάσουν.

(Ντυνιό)

\* Πρέπει νὰ συμμετρήθῃ κανεῖς σὲς καλὲς πράξεις και ὅχι μόνο νὰ τις ἐγκωμιάζῃ.

(Δαροφονιό)

\* Κακὴ ψυχὴ μέσα σὲ δράστὴ σῶμα μοιάζει με ὥρατο καρβὺν ποῦ τὸ κυβερνᾷ κακὸς καρβουνοῦς.

(Μένανδρος)

\* Ἡ ἐπιστῆμη γιὰ μερικὰ χέρια εἶνε σκῆπτρο και γιὰ με... (Μονοταξία)

οἰκὸ ἄλλα ἀπὸ ροβῆ.



Ένας τέπος όπου η γυναίκα αποκατάται με το μαχαίρι.

Η φυλή των Βαμπονι που ζει στο νησί Μονμπασσόν, στην Αφρική, έχει μείνει εξαιρετικά άγρια.

Αν μάλιστα της, αντίθετα από την πλειονότητα των θάνατων ο δόκτωρ, σὸν ὅποιον εἶχα τὸν ρόλο τοῦ βασιλέως. Στὴ δεύτερῃ, λοιπόν, σκηνῇ τῆς πρώτης πράξεως, βῆκα στὴ σκηνή μ' ὅλη μου τὴ μεγαλοπρέπεια, ἐνδὲ ὀρχήστρῃ ἐπαίανζε θοορία και ἄλκυ. Ἐπὶ σκηνῆς ὑπεκλινόντο ἐδωσάλας.

Εἰδυχῶς εἶπε πολὺ λίγοι και κατέχουν ὁμό καμὰ τριανταρὰ καλὺρες. Τόσο οἱ τῶπος τους, ὅσο και τὰ ἴδη τους, διαφέρουν ριζικῶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μαῦρους καὶ τοὺς περιβάλλοντες. Ἐχουν μίαν παράξενη ἀσχημία, τὰ κατὰ τραβηγμένα ψηλο πλάτους τοὺς κροτάφους, τὴ μύτη τετακτισμένη, χεῖλη μεγάλα, χωρὶς νὰ κρέμονται ὅπως τῶν ἄλλων μαῦρων.

Τὸ ἔθνος τους εἶνε ἐλαφρὸς χαλκῶχρον. Δὲν μοιάζουν ὁλοῦ με τοὺς γείτονάς τους τοὺς Σουαμί. Τὰ μαλλιά τους δὲν εἶνε σγουρά, τὰ ἔχουν χωρισμένα ἐς πᾶν ἄλλος κατὰ βλεπόμενες γυρὰ πολὺ σῶσι.

Ἡ Μαρπάνθη, σὴν ὅποιον μιλοῦσε ἡ Ζαμφώ, ἦταν μίαν γειτόνισσα τοῦ συνοικισμοῦ της.

Μὰ δὲν εἶνε μονάχα αὐτὸ, Ζαμφώ μου, μὰ ἔχουμε και τὴν ψευδαρρώστεια, και πρέπει κανεῖς νάσαι παστρικός.

Τί λές, καλέ! Ἡβροί, θέλω νὰ πάω σὸ λουτρό νὰ τὰ λούσω ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ μὴν ἔχω τὴν ἰδέα. Μὰ ποῦ παράδες και ποῦ σασποῦνι! Σήμερα και γιὰ νὰ λουστῇ κανένας πρέπει νὰ πούλησῃ τὰ ντεμωσούτια τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἡ Μαρπάνθη ἀναστήσε.

— Ἀχ! Γιὰ θυμῆσαι τοῖς λουτροῖς τῇ Σμύρνης. Μ' ἕνα τεσσάρκι, ἡξαπλονοῦσσε σὸ χορβέτι κι' ἡπαρνεῖς κι' ἕνα νὰ δῶ ὕπνο.

Ἀμὲ, τί φαγιά κι' τί μελέδες! Σὰν ἡπαρνεῖς τὸ Μάη, ἡτριβούσσε με βουνα και μέλι κι' ἡγνένυτανε τὸ πετοῖ μας γάντι. Κι' ἡπαρνεῖς μαζί μας γιολμαδάκια, χαλβάδες, σερμπῆς, τυριά, φρούτα, κεφτέδες...

Ἀχ, ἐκεῖνα τὰ χρόνια!

Καλέ Μαρπάνθη μου, τώρα δὲ βρίσκε κανεῖς σὺτε παπαζῶτοῦ, οὔτε τοιπιριπὸ νὰ πασαλειφῇ γιὰ τὴν ψείρα, οὔτε σάφνοκούκουτσα, τίποτα!

— Ἀπομονή, Ζαμφώ μου, τί νὰ γίνῃ;

Ἡ Ζαμφώ χαμογέλασε, — Ἐγὼ θὰ καταφέρω τὴν κουνιάδα μου τὴν Τερπιθέα νὰ μᾶς πλερώσῃ τὰ λουτρικά. Ὅσο γιὰ σασποῦνι, ἔχει κρυμμένο ἴσαμε δυὸ ὀκάδες, ἡ καρμύρα.

Μὲ σήμερα πλερώνει κανεῖς γιὰ τὸν ἄλλον, Ζαμφώ;

Καλέ, θὰ τὸ κάνῃ και θὰ πῇ κι' ἕνα τραγοῦδι, νὰ δῆς πῶς θὰ τὴν καταφέρω.

Κι' ἡ Ζαμφώ ξαναγέλασε μ' ἕνα σατανικὸ ὕφος.

Σὲ λίγο, κατέβηκε ἡ κουνιάδα της, ἡ Τερπιθέα, γιὰ ψώνια.

Ἡ Ζαμφώ τὴν ἐπλησίασε και καθὼς τῆς μιλοῦσε ἐξοφῶσε:

— Ἀχου! Τερπιθέα μου, μία ψείρα ἀπάνω σὸ μαντίλι σου!

Τί λές, καλέ;

Νάτῃνε, πορπατᾷ. Ἡβροί! Κ' ἂν ἡγνένυσε κόνιδες κι' εἶσαι γεμάτη; Νὰ πᾶς σὸ λουτρό νὰ τριφτῇς με κάμφορα.

Ἡ Τερπιθέα ἐχλόμιασε.

— Θὰ πάω κι' ἐγὼ με τὰ παιδιὰ, γιατί νὰ σοῦ πῶ φοβοῦμαι τώρα ποῦ εἶδα ἀπάνω σου τὴν ψείρα.

Ἡ κουνιάδα της εἶπε:

— Ναι, ναι, πάμε μαζί γιατί ἡ γάγωσα ἀπ' τὸ φόβο μου. Δὲν μπορὸ νὰ δῶ τέτοιο πρᾶμα ἀπάνω μου.

Τὴν ἴδια μέρα ἡ Ζαμφώ, με ὅλα της τὰ παιδιὰ ἐλούσθηκε σὸ λουτρό με σασποῦνι τῆς Τερπιθέας και με ἔξοδα της.

Ἡ Μαρπάνθη ὅταν τὸ ἔλαθε τῆς εἶπε: — Ἐσὺ, Ζαμφώ μου, παπᾷ ξεπαπαδεύεις με...



## Τὸ λουτρό

— Ἀχ! Μαρπάνθη μου, σὰν τὴν εἶδα ἀπάνω σὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ μου, ἀνέτριχασε τὸ πετοῖ μου. Δὲν εἶμαι μοθημένη στὴ γλῦτσα και σὸν σπουαία και μία ψείρα εἶνε κατηγόρια, καλέ!

Ἡ Μαρπάνθη, σὴν ὅποιον μιλοῦσε ἡ Ζαμφώ, ἦταν μίαν γειτόνισσα τοῦ συνοικισμοῦ της.

Μὰ δὲν εἶνε μονάχα αὐτὸ, Ζαμφώ μου, μὰ ἔχουμε και τὴν ψευδαρρώστεια, και πρέπει κανεῖς νάσαι παστρικός.

Τί λές, καλέ! Ἡβροί, θέλω νὰ πάω σὸ λουτρό νὰ τὰ λούσω ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ μὴν ἔχω τὴν ἰδέα. Μὰ ποῦ παράδες και ποῦ σασποῦνι! Σήμερα και γιὰ νὰ λουστῇ κανένας πρέπει νὰ πούλησῃ τὰ ντεμωσούτια τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἡ Μαρπάνθη ἀναστήσε.

— Ἀχ! Γιὰ θυμῆσαι τοῖς λουτροῖς τῇ Σμύρνης. Μ' ἕνα τεσσάρκι, ἡξαπλονοῦσσε σὸ χορβέτι κι' ἡπαρνεῖς κι' ἕνα νὰ δῶ ὕπνο.

Ἀμὲ, τί φαγιά κι' τί μελέδες! Σὰν ἡπαρνεῖς τὸ Μάη, ἡτριβούσσε με βουνα και μέλι κι' ἡγνένυτανε τὸ πετοῖ μας γάντι. Κι' ἡπαρνεῖς μαζί μας γιολμαδάκια, χαλβάδες, σερμπῆς, τυριά, φρούτα, κεφτέδες...

Ἀχ, ἐκεῖνα τὰ χρόνια!

Καλέ Μαρπάνθη μου, τώρα δὲ βρίσκε κανεῖς σὺτε παπαζῶτοῦ, οὔτε τοιπιριπὸ νὰ πασαλειφῇ γιὰ τὴν ψείρα, οὔτε σάφνοκούκουτσα, τίποτα!

— Ἀπομονή, Ζαμφώ μου, τί νὰ γίνῃ;

Ἡ Ζαμφώ χαμογέλασε, — Ἐγὼ θὰ καταφέρω τὴν κουνιάδα μου τὴν Τερπιθέα νὰ μᾶς πλερώσῃ τὰ λουτρικά. Ὅσο γιὰ σασποῦνι, ἔχει κρυμμένο ἴσαμε δυὸ ὀκάδες, ἡ καρμύρα.

Μὲ σήμερα πλερώνει κανεῖς γιὰ τὸν ἄλλον, Ζαμφώ;

Καλέ, θὰ τὸ κάνῃ και θὰ πῇ κι' ἕνα τραγοῦδι, νὰ δῆς πῶς θὰ τὴν καταφέρω.

Κι' ἡ Ζαμφώ ξαναγέλασε μ' ἕνα σατανικὸ ὕφος.

Σὲ λίγο, κατέβηκε ἡ κουνιάδα της, ἡ Τερπιθέα, γιὰ ψώνια.

Ἡ Ζαμφώ τὴν ἐπλησίασε και καθὼς τῆς μιλοῦσε ἐξοφῶσε:

— Ἀχου! Τερπιθέα μου, μία ψείρα ἀπάνω σὸ μαντίλι σου!

Τί λές, καλέ;

Νάτῃνε, πορπατᾷ. Ἡβροί! Κ' ἂν ἡγνένυσε κόνιδες κι' εἶσαι γεμάτη; Νὰ πᾶς σὸ λουτρό νὰ τριφτῇς με κάμφορα.









Προπαρσκευές μιζες δραπετεύσεως

74°

— Άκουω, κ. Ντελαρός, άκουω. Βλέπετε ότι προσέχω σε κάθε λέξη σας.

— Καί είναι άναγκαία να προσέχω, Ίωνάθαν. Μή ξεχνάς ότι άπόψε στις δέκα ο «Σκελετός» με τή Πρόσινα Γάντια» πρέπει να φύγει από τις φυλακές.

— Θα φύγει...

— Ναί, αν δεν τόν βοηθήσης όμως εσύ, δεν θα μπει στην πόρτα.

— Πέστε μου πώς πρέπει να τόν βοηθήσω, κ. Ντελαρός, και να είστε βέβαιοι ότι θα κόμω ότι μου πείτε.

— Λοιπόν, φίλε μου Ίωνάθαν, είπες ότι στις τέσσερις θα πιάς στις φυλακές...

— Ναί, μ' εκάλισε ο διευθυντής για να βάλω μερικά καμήλα ακόμη στο παράθυρό του άρχηγού μας.

— Ωραία. Θα πιάς λοιπόν στις φυλακές και θα έχεις μαζί και τα εργαλεία της τέχνης σου, που τά τοποθετείς πάντοτε...

— Σ' ένα μικρό καλάδι, που κρατώ στα χέρια μου.

— Αιμπαρά. Τί γίνεται όμως όταν εμφανίζονται στην πόρτα της φυλακής με το καλάδι στο χέρι;

— Τίποτε τόν έκτακτο. Ο Φύλακας με σταματά, μου παίρνει το καλάδι από το χέρι και τόν φέρνει.

— Κατόπιν;

— Πηγαίνουν κι' αρχίζουν δουλειά εκεί που με διατάζουν.

— Περνάς ελεύθερα, Ίωνάθαν, χωρίς να βρή κανένα εμπόδιο στο δρόμο σου; Σωματική έρευνα δεν σε κάνουν;

— Όχι.

— Για θυμίσου καλέ! Σ' έψαξαν καμιά φορά ως τώρα;

— Όχι, κ. Ντελαρός, δεν θυμάμαι να μου συνέβη ένα τέτοιο πράγμα.

— Είσαι όμως βέβαιος; Πρόσεξε καλά, επιμένω σ' αυτό.

— Θυμώμαι πάρα πολύ καλά, κ. Ντελαρός. Ποτέ, μα ποτέ δεν μ' έψαξαν και ούτε θα με ψάξουν, γιατί έχω άποκτησει την εμπιστοσύνη των.

— Σου φέρονται όμως τόν καλάδι σου στην έσσοδο.

— Είναι ο κανονισμός των φυλακών τέτοιος.

— Καλά, τόν οδισμάδες είναι ότι δεν σου κάνουν σηματική έρευνα. Άκουσε λοιπόν προσεκτικά τι θα κάνω.

Και ο κόμης Ντελαρός, χαμηλώνοντας την φωνή του έξέδωσε στον σύντροφό του τόν τρόπο με τόν όποιο έπρεπε να ενεργήσει για να βοηθήσει άποτελεσματικά τόν άρχηγό τους.

Και τελειώνοντας, ύστερα από μισή ώρα περίπου δόνησης, έώρτησε:

— Είμεθα λοιπόν συμφωνοί, Ίωνάθαν;

— Έντελώς συμφωνοί.

— Τότε πάλιν φύγεις πάρε κι' αυτό. Θα βάλω κομμάτι έφημερίδας, που βλέπεις στην τάξη σου. Όπως νεις δεν θα τόν προσέξω. Όταν μπής στο καλάδι σου, άρχηγού μας ρίχνεις στο πάτωμα αυτό τόν παληόχαρτο.

— Καί μετά;

— Μή σε μέλει για τή μετά. Ο Θά τόν πάρει και τόν θα διαβάσει.

— Ά, ά, κοπός συνεννοήσεως λοιπόν; Πολύ καλό.

Και ο Ίωνάθαν, άφου έκρυψε στις δόες, ένα ελκικό τσιγάρο, έπαισε κι' άλλα δέκα που περίεχες στολή στρατός, ο όποιος τόν παρηκολούθησε δρόμου. Μετά έμνολόγησε χαμογελάοντας:

— Η αλήθεια είναι ότι ο «Σκελετός» με τή Πρόσινα Γάντια» βρήκε κα-

λούς βοηθούς, άλλωστε...

\*\*\*

Μάσα στις φυλακές ο «Σκελετός» με τή Πρόσινα Γάντια» είχε επιτύχει να έχει έξαιρετική για τόν άποίο του είνια. Δεν τόν είχαν περάσει άλλωστε, ούτε στο πόδια ούτε στο χέρι του. Καί κάτι άλλο ακόμη. Δεν τόν έξέφταν τόν κεφάλι όπως τών άλλων καταδικών. Καί τόν τελευταίο αυτό τόν άφειλε στον γιατρό των φυλακών.

— Ο άνθρωπος αυτός, είπε ο γιατρός, πρέπει να έχη πάντοτε τρυχωτό κεφάλι για λόγους υγείας. Άν τόν ξυρίσαμε τόν κεφάλι, μπορεί να τόν σκοτώσουμε. Καί σκεφθήτε ότι είναι ύπόδικος ακόμη και ότι είνε άγνωστο αν και κατά πόσο είναι ένοχος για όσν τόν κατηγορεί ή άστυνομία.

Η μήνη λοιπόν διατάξεις στην όποία υπεβλήθη ο «Σκελετός», ήταν ότι ύποχεσθήςκε να φορέση την άτυμική στολή τού φυλακισμένου. Γι' αυτό όμως λίγο άνησυχούσε. Έκείνο όμως για τόν όποιο έννοιεσε πραγματική άνησυχία, ήταν ο φύλακός του, που δεν έλειπε ούτε στιγμή από τόν κελλά. Έμενε διαρκώς κοντά στην πόρτα, έχοντας πάντοτε τή βλέμματα καρφωμένα επάνω και πάντοτε επιβλέποντας και τήν έξαχτιστή κίνησή του.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Μαρσέλ, ο βοηθός τού Ζεφρονά, στον όποιο και άνετίθετο ή φυλακή του κακοήγου κατά πρότασιν τού Τόμ Κόξ.

Τήν εγκατάστασι όμως αυτή τού Μαρσέλ ο «Σκελετός» δεν την είδε με καλό μάτι. Όστόσο δεν έδειξε καθόλου τήν δυσαρέσκεία του γι' αυτό, και χαριεντιζόμενος, άπεναντίας με τόν βοηθό τού Ζεφρονά συχνά τόν έλεγε ότι παρ' όλα τα μέτρα τής άστυνομίας εκείνος θα έβγαζε.

Και ένα μεσημέρι, ο «Σκελετός», που είχε κατατοφώσει τόν ογδόντ του, βλέποντας ότι ο Μαρσέλ είχε άλλοι έστραμμένη τήν προσοχή του, έπήγε σιγα-σιγά προς τόν παράθυρό του.

Ο βοηθός τού Ζεφρονά άντελήφθη τήν κίνησι τού «Σκελετός» και με τήν άκρη τού ματιού του τόν παρηγορούσε. Αυτό όμως άκριβώς ήθελε και ο «Σκελετός». Νά τόν βλέπει ο Μαρσέλ. Καί όταν έπεισθή γι' αυτό άρχισε τή σίδηρα τόν παραθύρου του και έδοκίμασε τήν στερεότητά τους. Μετά σιγά-σιγά, έναεσπότερ-ψοπή θέσε του.

Ο Μαρσέλ, που πάντοτε προσποιούνταν ότι έρόσεχε άλλοι, χωρίς να τί τίποτε στον «Σκελετό», σκέφτηκε: «Α, κανάκι! Άπτε από τόν παρράθυρό αυτό λογαριάζεις να δραπετεύσεις... Καλά.

«Επειδή όμως κι' αυτός με τούτο τόν παράθυρο εκείνο και βρήκε ότι έπρεπε να ζητήσει να βάλουν διπλά σίδηρα.

Και χωρίς να χάση καιρό άνερέθηκε σχετικώς στην διευθυντή των φυλακών ή όποια ένέγκρινε τήν πρότασι τού Μαρσέλ και εκάλισε άμέσως τόν κλειδοποιό και αιδιρονογό Ίωνάθαν, στον όποιον άνέκρινε άνέθετε παρομοίου είδους έργασιας.

— Ου βάλεις διπλά σίδηρα, εντός τής ημέρας, τού ελκιν άδειγόντας τόν παράθυρο τού κελλιού τού «Σκελετός».

— Έντός τής ημέρας είναι άδύνατο, άπήντησε ο Ίωνάθαν. Πρέπει πρώτα να τή έτοιμάσω και μετά να τόν τοποθετήσω.

— Πότε;

— Άύριο τόν άπόγευμα στις τέσσερις.

Και ο Ίωνάθαν έφυγε από τις φυλακές, όχι για τή έπιστρέψη στο άδριοργείο του, αλλά στην κατοικία τού κοίτητος Ντελαρός.

Τήν συνομιλία τού διευθυντού των φυλακών και τού αιδιρονογού τήν άκουσε και ο «Σκελετός» και έμεινε ευχαριστημένος, διότι με τόν να κινήσι τής ύπόνοσης τού Μαρσέλ, προέκάλισε τήν έπίσκεψή τού Ίωνάθαν στις φυλακές και ο «Σκελετός» ήξερε πολύ καλά ότι ο Ίωνάθαν ήταν κι' αυτός παλιό και δοκιμασμένο μέλος τού «Κόκκινου Δοχτυλιδιού»...

Τά διπλά σίδηρα

Τήν άφυσμένη ώρα τής έπομένης, ο Ίωνάθαν εμφανισμένος στην κεντρική είσοδο των φυλακών, κρατώντας στο χέρι τόν καλάδι του, μέσα στο όποιο είχε τή εργαλεία της τέχνης του και φέροντας από μέση ής ής σήκωσι σιδηρών, τόν νέο κλειδοποιό τού παραθύρου.

Παρ' ότι φαίνονταν κάπως παχύτερος τόν συνηθούς ο φύλακας δεν τόν έπαρόσεξε, αλλά άνδιέφερό μόνον για

τό καλάδι.

— Τι έχεις μέσα σήμερα, μπαράμπα Ίωνάθαν; ρώτησε.

— Μάσμιες! άπήντησε εκείνος γελάοντας.

Ο φύλακας εξέτασε τόν περιεχόμενο τού καλάδιου και τόν έπείσχυσε σδόν αιδιρονογού, ο όποιος χωρίς άλλη διατύπωση κατευθύνθη στο κελλά τού «Σκελετός».

— Ά, ά! Έκανε ο Μαρσέλ, άνοιγοντας τόν τήν πόρτα. Τα σίδηρα!

— Μάλιστα, κύριε άρχιφύλακα.

Και καθώς έκτύπαε τόν «Σκελετό» με βλέμμα φανερά περιφρονητικό, ρώτησε τόν Μαρσέλ:

— Καί δεν μου λές, τά διπλά σίδηρα τά βάφετε για τόν φόβο μήπως σάς φύγει αυτό τόν γασσόυλι;

— Ναί.

— Μα, σδόν Θεό σου, κ. άρχιφύλακα, είνε αυτός άνθρωπος για τέτοιες δουλειές; Άν τόν φυσηή κανείς, θα πέση χάρω...

Ο Μαρσέλ έμμοιγέλασε για τήν παρητηρησι αυτή, ενώ ο Ίωνάθαν έπήγε και εξέτασε τά σίδηρα δοκιμάζοντας άδικα να τά τρανιάξη με τή χέρια του.

— Μαρε αυτά είνε βράχος, έφώναξε. Τί τά χρειάζονται τ' άλλα τά σίδηρα, δεν καταλαβαίνω.

Όστόσο έναγώρισε σδόν καλάδι του, πήρε από μέσα μι άμια και άρχισε να λιμάρι τής άκρες τών σιδηρών που έπρόκειτο να τοποθετήση.

Ο Μαρσέλ στεκόταν λίγο πιό πέρα και παρακολούθουσε τήν έργασία του. Ο Ίωνάθαν, άφου έλιμάρισε έπι άκριη θώρα, έσταμάτησε.

— Άς φημιόμαστε κι' ένα τσιγαράκι, ελπε.

— Άναψε άμέσως τόν τσιγάρο του και προσποιήθηκε ότι έκάπνισε. Μετά σκέφθηκε και πήγε κοντά στον Μαρσέλ.

— Αυτό που κάνεις, χριστιανέ μου, τού είπα, να μένης σδόν καλά καθούμενα και σν φυλακισμένους εδω μέσα...

— Τί σ' ενδιαφέρει, άπήμεινε, δεν κιντάρει τήν τελειώσης τήν δουλειά σου μι άρα γρηγορώτερα...

— Ά, κ άρχιφύλακα, ή βιαστική δουλειά δεν είνε ποτέ καλή. Χρειάζεται να έκονοράζεται κι' ύλας κανείς.

— Ωραία, τελείωσε τή δουλειά σου, και μετά καθόμαστε και κουβεντιάζουμε όση ώρα θέλεις, κύρ' Ίωνάθαν.

— Ά, μπά! Δεν έχουμε δά και τίποτε να πούμε.

Ο χωρίς σημασία αυτός διάλογος είχε τόν σκοπό τόν. Έφ' όσον ο Ίωνάθαν μιλούσε, είχε φέρει με τρόπο τόν τσιγάρο του — τόν τσιγάρο που τού είχε δώσει ο Ντελαρός και που ήταν ποτισμένο με ναρκωτικό — κάτω από τήν μύτη σχεδόν τού άρχικλητήρος που άνυπόκοτος είσεάνεσε τόν άφωμά του...

Ο αιδιρονογός, όταν ένόμιεσε ότι έτελειωσε και τόν σπουδαιότερο αυτό μέρος τής άκοστολής του, άπεσώθη και έπανέλαβε τήν έργασία του, ενώ ο Μαρσέλ πού άρχισε να νιώθει εξαφανικά με ελαφρά κόπωση έκάθησε σ' ένα καθίσμα και παρακολούθουσε τή δουλειά του.

Στό μεταξύ όμως άρχισε να τόν καταλαμβάνη μι ελαφρά νάρκη, που σιγά-σιγά τόν έκυρλωσε ολοκληρωτικά και τέλος τόν άπεκοίμησε.

— Επείρασον πέντε λεπτά τής ώρας.

— Ε, κύριε άρχιφύλακα!, έφώναξε από τήν θέσι του ο πανούργος Ίωνάθαν.

Δεν πήρε όμως κομμάτι άπάντησι. — Κύριε άρχιφύλακα!

Και πάλι καμιά άπάντησις. Ο ταλαίπωρος Μαρσέλ είχε ναρκωθή τελείως. Ο Ίωνάθαν όμως έδοκίμασε και για τούτη φορά φωνάζοντας:

— Μαρσέλ... Κύριε Μαρσέλ...

— Όπως ήταν έπόμενο ο άκόλουθος τού Ζεφρονά και πάλι δεν άπήντησε. Έκκομίσταν τώρα ένα ύπνο βαθύ ληθαργικό.

Έσκημάθηκε τότε ο Ίωνάθαν από τήν θέσι του, έπήγε κοντά στον Μαρσέλ και τόν έκτύπαε με προσοχή, και φοβούμενος μήπως ύποκρινόταν τόν κοιμισμένο, είπε:

— Άφρησε τ' άστεία, κ. Μαρσέλ. Θά φύγω... Έξέχασα κάποιον εργαλείο μου και πάω να τόν φέρω.

Τίποτε όμως. Ο Μαρσέλ δεν άπήντησε.

— Θά δοκιμάσω για τελευταία φορά, σκέφθηκε ο Ίωνάθαν.

Και έκινουσε δυνατά τόν άρχιφύλακα. Είς μύτην όμως. Ο Μαρσέλ δεν συνηγόταν.

— Ο Μαρσέλ κοιμάται για καλά, τού είπε. Θέλεις τήν στολή;

— Ναί, δός τήν μου γρήγορα.

— Σ' ένα λεπτό τής ώρας θα τήν έχης.

Και χωρίς να χάση καιρό ο αιδιρονογός, έβγαλε τή φόρμα τής δουλειάς του και μετά τήν στολή τού στρατιώτου, που φορούσε κάτω από τήν φόρμα τήν όποια και έναγώρισε άμέσως.

— Είμαι έτοιμος, είπε σδόν «Σκελετό». Νά, πάρε τήν στολή. Καί τώρα φύγε άμέσως. Πήγαινε σδόν Ντελαρός και πές του, ότι άπόψε φεύγω για τήν Άγγλία. Πηγαίνω στην κομητεία τού Σώσεξ-στην κομητοπία Όακφρηλντ. Ουμάσαι τ' όνόματι;

— Έχω άπείραγο μνημονικό.

— Θά είμαι σδόν πύργο μου. Τόν πύργο τής οικογενείας Σόμερσετ, που άγοράσα τελευταίως.

— Πολύ καλά.

Ο Ντελαρός θά φύγη άμέσως για τήν Μασσαλία. Ο' άρπάξη τήν Μίκα και τήν άδελφή της Νέδα, θα τις έπιβάρη στην θάλαμη-ού, που θα περιμένει σδόν λιμάνι, και έπειτα, χωρίς να προσεγγίση καθόλου σέ γαλλική άκτι, για τόν φόβο τού καταραμένου αυτού Τόμ Κόξ, θα πλεύση και μ' εδύειαν στην Άγγλία.

Και κατ' έφεση σδόν Σώσεξ-τις δυό άδελφές για να τις φυλακίσουμε σδόν ύπογεια τού πύργου.

— Μείνε ήσυχος, άρχηγέ, θά τά πω όλα σδόν Ντελαρός. Καί τώρα φεύγω. Καλή έπνυχία...

Ο Ίωνάθαν βγήκε από τόν κελλά, έκλεισε τήν πόρτα και άπομακρύνθηκε βιαστικός.

— Ετελειώσες; τόν έρώτησε ο φύλακας ύστερως.

— Όχι. Έξέχασα κάποιον εργαλείο και πάω να τόν φέρω.

— Ο' άρχηγός να επιστρέψης;

— Ά, μπά! Σε δέκα λεπτά θα γυρίσω.

Και ο Ίωνάθαν έφυγε τρεχάτος σχεδόν, για να μή έναγυρίση πιά...

\*\*\*

Κατά τις όκτες τού βράδυ τής ίδιας ημέρας ο Τόμ Κόξ έφθανε σδόν σπίτι τής Λουκιανής, ή όποια τήν στιγμή έκείνη παρατηρούσε με περιέργεια δυό ύποκτα πρόσωπα, που συζητούσαν έξω από τήν μεγάλη πόρτα των φυλακών.

— Έβγηναν μέσα από τήν φυλακή οι άνθρώποι αυτοί; τήν έρώτησε.

— Όχι. Ήλθαν από τόν δρόμο που πέντε λεπτόν.

— Καί από τήν ώρα έκείνη τί κάνουν;

— Στέκονται έξω από τήν πόρτα και μιλούν.

— Επρόσεξε τώρα και ο Τόμ Κόξ και είδε κάτι που τόν άρησε κατάπληκτο. Ή πόρτα τής φυλακής άνοίξε και ένας στρατιώτης, ένας άπλούς στρατιώτης βγήκε απ' αυτήν.

Ο Τόμ Κόξ υπέθεσε τότε ότι ο στρατιώτης έκείνος θ' άνηκε στην ύπηρεσία των φυλακών και βγήκε να συνομιλήσει με τούς δυό έκείνους άνθρώπους, που θά τού ήσαν γνωστοί του.

Τήν στιγμή όμως που έκκανε τής σκέψης αυτές, με άστασιαία πραγματικός ταγμάτης, κατέφθανε ένα αυτοκίνητο σδόν όπαιτο, χωρίς να χάσουν καιρό, έπείσσαν σχεδόν και οι τρεις μαζί, οι δυό ύποκτοι και ο στρατιώτης. Και τόν αυτοκίνητο, που δεν είχε σχεδόν καλοσταματήσσει, έπινανίσθη με τόν τρόπο που είχε έμφανισθεί.

Ο Τόμ Κόξ έμεινε για λίγο σκεπτικός και μετά, όταν να έμάντευσε όλη τήν αλήθεια, έφώναξε:

— Ω, ανάθεμα με! Αδός ο στρατιώτης που έφυγε με τόν ούτοκίνητο, θά είνε χωρίς άλλο ο «Σκελετός» με τή Πρόσινα Γάντια»...

Βγήκε τότε από τόν σπίτι τής Λουκιανής, έτρεξε στις φυλακές, άνεσώτασε τόν διευθυντή και τόν προσώπιό και ή τρομερή αλήθεια δεν άλλογνε ν' άποκαλυφθή: Μέσα σδόν καλλά τού άρχηγού τού «Κόκκινου Δοχτυλιδιού» δεν βρέθηκε παρ' όμόν ο ναρκωμένος ακόμη βοηθός τού Ζεφρονά. Ο «Σκελετός» με τή Πρόσινα Γάντια» είχε δραπετεύσει.

Τήν έπαθλι διελογισθή ο γτέτερός. Αδός ο κατεργάρας ο «Σκελετός» που έβγαλε τή φορμά αυτή τή γυαλιά... Που δά μου πη άμνος;... Όπου κι' αν πάη, θά τόν βω και θά τόν έναπαίσω...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχισι



ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τα ελαττώματα του στήθους

Β'

Στό πρόηγούμενο μάθημα μιλήσαμε για τήν υπερβολική ανάπτυξη τού στήθους και για τά αίτια στά όποια όφειλεται αυτή, καθώς και για τή θεραπευτικά μέσα που διατίθεται ή έπιστήμη σήμερα για τήν θεραπεία και τήν βελτίωσι τού άντισθητικού αυτού ελαττώματος. Σήμερα θα σάς μιλήσω για δύο άλλες συννησιμένες άτελειες: τήν άτροφία ή τόν ύποτυπώδες στήθος, καθώς και για τήν άνισότεια όσον άφορά τόν μέγεθος των. Η άτροφία ή τόν ύποτυπώδες στήθος όφειλεται σε διάφορες αίτιες, από τις όποιες οι σπουδαιότερες είναι:

1) Άνεπάρκεια τών άσθηκών, ή άδυναμία και ή έξοσθένισις τού άτόμου (άναιμία, χλωρώσις, ή άπιοχνητικές διατείες, ο στένος θώρας κ.τ.λ.)

2) Άν ή άτροφία τού στήθους παρατηρείται σ' άτομα με φυσιολογικό βάρος και τελεία σωματική διάπλασι, τότε κατά 99% αυτή όφειλεται σε άνεπάρ-εια ή σε παιδική διαμόρφωσι συνεπεί τής κακής λειτουργίας προνομίου άδένων.

3) Στην περίπτωση αυτή, κύριον μέσον θεραπείας και τόν άποτελεσματικότερο που όπάρχει είναι ή όρμονοθεραπεία. Οι τιτλοποιημένες αυτές όρμονες κυκλοφορούν σδόν έμπορίσ υπό διάφορες μορφές, ής θεραπείας τόν καθορίζει ο είδικός θεράπων Ιατρός.

4) Ανάλογως τής θεραπείας, τά κανονικά και οι ένώσεις είδικής σκευασίας Glandes Mammaire Vierge, ής προσωπικής μου πείρας, έγινε, ής προσωπικής μου ταχέως, ής άποτελέσματος, ως είδικότερον επιδράσει επί τού μαστικού άδένου.

5) Η γενική αυτή θεραπεία δά όρμονών, όποιοβρομένη και διά τοπικής μηχανικής τοιαύτης (βιμ-

πρατέρ, ύψλσυχνα, Γιοδκμπαρν κ.τ.λ.) έπιταχύνει τήν τώνωσι και άναπτύξη τών άτροφικών μαστών. Όταν όμως ή άτροφία παρουσιάζεται σε άτομα έξοσθενήμενα και άναιμικά, τότε ή τοπική αυτή θεραπεία πρέπει να συνδυάζεται με τήν λήψη των τοπικών φαρμάκων, καθώς και με τόν υπερστίμωσι. Στην περίπτωση τών Ισχνών άτόμων συμβαίνει τόν άντιστροφον με ήτι συμβαίνει στις σωματώδεις γυναίκες, δηλ. ενώ σ' αυτές τά λίπη συσσωρεύονται περίε τού μαστικού άδένου, κάνουν τόν στήθος υπερτροφικό και βαρύ, στις άδύνατες γυναίκες, μη όπάρχοντες λιπώδους ίστού, παρουσιάζεται τόν στήθος άτροφικό ή τελείως όποτυπώδες.

Η άνισότεια, τέλος, των μαστών παρατηρείται συχνά σε γυναίκες διάφορου βάρους ή σωματικής διάπλασας και τολμά μάλλον να πώ, ήκ πείρας, ότι ή άτελεία αυτή άπαντάται ως επί τόν πλείστον σε άτομα όπερταφική και με κανονικότητα κατά τά άλλα διάπλασιν. Η άνισότεια αυτή παρουσιάζεται πάντοτε ής παιδικής ηλικίας. Άν όμως τοιαύτη άνισότεια έκδηλωθή σε μεγάλη ηλικία, πρέπει ή σωθής άμέσως να έπισκεφθή είδικόν Ιατρόν, από τόν όποιον πιθανώς να πληροφορηθή ήτι πρόκειται για σοβαρή πάθησι, που έχει ανάγκη άμέσου θεραπείας.

Για τήν ής μικράς ηλικίας άτελείαν τής άνισότητας των μαστών, άποτελεσματική θεραπεία δεν όπάρχει. Ούτε με έσωτερικά φάρμακα, ούτε με τοπική ή χειρουργική επέμβαση βελτιώνεται ή άτελεία αυτή, εκτός με τήν χειρουργική όπότε ταλληλου μόνον στήθεσιδισμού όπότε κατορθούται ο μετριομέσος τής άντελισθητικής αυτής άνισότητας, πού τισσισθητική τόν γυναικείον σύστημα ζημιώνει τόν φυσικόν όσονόλον. Γενικάς για να φανούσ όδολα τά άποτελέσματα μιας θεραπείας χρειάζεται όμοιότητα και έπιμονή και να μην άναμένονται θαύματα μέσα σε λίγο χρονικό όμασμα.

Γι' αυτό και σισσιωμένους στας άναγνώστρας, προληπτικώς από παιδικής ηλικίας να παίρνουν τήν άναγκαίως φροντίδα για τήν περιορισμό τής βελτίωσι ή τήν θεραπεία οιασδήποτε άτελείας τού στήθους των, όπότε και ή έπιτυχία θάναί εύκολώτερα έξασφαλισμένη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ ΛΑΔΑΣ  
Ίατρος-Δερματολόγος

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Πώς προλαμβάνονται τά διάφορα ελαττώματα τού στήθους από παιδικής ηλικίας.

Η ΦΙΑΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Έμπιστευτικές μόνολόγος

Η Ώρα περνούσε κι' έκείνος δεν έρχόταν. Δεν μου είχε όποσυχθή πιά θάρρη. Τό ραντεβού μας ήταν τήν άλλη μέρα. Όστόσο, τόν έπερμενα. Καί κάθε λίγο κυττώσα τόν δείκτη τού ρολογιού...

Παθούσα, όπως έγω έννοιωθα τήν άκατανίκητη έπιθυμία να τόν ίδω, άλλο τόσο να τήν νιοίση κι' έκείνος. Ήμερα πώς τήν ώρα σδόν δεν είχε δουλειά και πώς όλες οι συνθήκες τού έπέτρεπαν νάρρη. Κι' όμως ή ώρα περνούσε και δεν έρχόταν. Τήν άγωνία τής άναμένης άρχισε να τήν διαδέχεται ή λύπη.

Μά τόν τελευταίο αυτό συναίσθημα δεν τ' άφρησά να με κυριέσσει. Όχι, είπα, δεν δέξίς να λυπάσαι. Στόν έρωτα, πρέπει να δινι κανείς άνάλογα με όσα παίρνει. Κι' ή τελευταία αυτή σκέψις μ' έκανε να λυταία αυτή σκέψις, πώς άσχοπός: «Οόφ. βρέ άδελφέ, ένας έγώ-λούμαι μαζί τού... Είναι ένας έγώ-σής, που δά τόν θέλει δικά του...

Σά βεβαίω ελκρινά, πώς δεν έπερίωξα διάλογο να ξερύγω και να σου άπαντήσω πλάγια. Μου άναγνωρίζεις τόν προτέρημα τής εύστροφας πνεύματος, τόν όποιον κι' αν τόν έχω, στήν άπάντησι που σου έδωσα, δεν όπάρχει, γιατί δεν είχε καμιά θέσι. Έπίστευα άπόλυτα όσα σου έγγραφα και ίσως να έφταιξα πού δεν μπόρεσα να σε πείσω γι' αυτό.

Ναί, πιστεύω πώς ή άρρώστεια σου δεν είναι τρομερή, όπως τήν παρουσιάζεις. Είπα να γίνωται καλά, σέ πολύ χειρότερη κατάστασι απ' τήν δική σου. Άλλά τόν θέλησάν. Έπείμειναν κι' έπάλαιψαν, μένοντας άνεπείραστοι από λεπτομέρειες, όπως π. χ. απ' τά φάρμακα που βρίσκονται επάνω στο κομμένο... απ' τήν χρονολογία πού πρέπει να δώσουν εξέτασις κλπ. Δεν σου άπαντώ, λές, συγκεκριμένα. Μου φαίνεται πώς όπάρξα πολύ σφής, όταν σου έγραψα ότι δεν έχω καμιά άξία τά χρήματα που φυλάγονται, αντί να χρησιμοποιηθούν για να σώσουν έναν άνθρωπο.

Έπειτα, δεν είνε μηχανιστική άντιληψις τόν να θεωρήσι άπαρατήρητα μείνη άόικτη ή προίκα των ά-

δελφών σου και να θεωρήσι ίερο τόν προορισμόν αυτό των χρημάτων;



«Ημέρα σας τυχερή ή Τρίτη, χρώμα  
τό μ'όμο, πέτρα τό ρουμπίνι.  
ΝΙΝΗ.—Γεννηθήκατε «ε καλό ά-  
στέρι και θ'ι σταδιοδρομήσετε μέσα  
σε εύτυχημένα γεγονότα, που θα  
έλθουν όλα μαζί να σας δώσουν  
δύ,τι ποθείτε. «Ημέρα σας τυχερή ή  
Τετάρτη, χρώμα τ- πράσινο, άρω-  
μα τό γιάσεμι, πολύτιμος λίθος  
τό μπριλλάντι.  
ΦΛΟΓΕΡΑ.—Από σας εξαρτάται  
ή εύτυχία και ή σταδιοδρομία σας.  
Συγκεντρωθήτε στις άνώτερες  
σπουδές σας και θα με θωπηθήτε  
δταν τα χρόνια σας φέρουν τούς  
καλούς καρπούς τών σπουδών. Θα  
κάνετε γά ον άτυχή, αλλά τό ζια-  
ζυγίο θα σας δώση την ηρεμία της  
ψυχής.  
ΑΥΓΗ ΡΑΓ.—Ο άνθρωπος που θα  
σας πανδρευθή θα εινε «Έλλην δια-  
μένων χρόνια στα ξένα. Περιουσία  
και χαρακτήρ καλά. Αποφύγετε  
την λογοτεχνία και επιδοθήτε σε  
πρακτικά βιοτεχνικά έρ-α αν θέλε-  
τε να εύτυχησετε. «Ημέρα σας τυ-  
χερή ή Δευτέρα, χρώμα τό κόκκινο.  
ΓΙΟΥΚΙ ΣΑΝ Γ.Π.—Είσαθε τυχερό  
κορίτσι, αλλά διαχωετή την τύχη  
σας με την έπιμονή που έχετε να  
ζητάτε περισσότερα από ό,τι πρέ-  
πει. «Η πλεονεξία σας θα σας φέρη  
ζημία αν δεν την μετριάσετε, τυ-  
χερή σας ήμέρα ή Δευτέρα, χρώμα  
τό πράσινο.  
ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ.—Τίποτε  
δεν μπορεί να γίνη όταν τό κεφάλι  
μας εινε από ατάλι. Σας εύχων  
περιστάσεις να έπωφεληθήτε και  
τις έχάσατε με τό πείσμα σας. Θα  
πανδρευθήτε διας με προζενίο και  
θα έ-τύχετε στο γάμο σας.  
ΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ.—Τό  
άστέρι σας θα μεσουρανήση τό 1945  
και θα έχετε πολλές έπιτυχίες σε  
άγαντες, πλούτη κτλ. Αλλά μία κα-  
ταστροφή θα σας άνη να άπαι-  
σθήτε. Δεν πρέπει, γιατί ή ζωή σας  
θα έθαναστεί και θα γίνετε  
πλούσια κι' εύδαμον διας δεν πε-  
ριμένετε.  
ΝΥΧΤΑ Τ' ΑΠΡΙΛΗ.—Με την ποι-  
ητική σας φαντασία ζήτε σε κό-  
σμους Ιδανικούς και άπογοητεύ-  
σατε εύκολα. Έργασθήτε μελετή-  
σατε, άφιστε τις άκροβασίες του  
ρωμαντισμού. Θ'ι εύτυχησετε και  
θα έλθτε ώραιές ήμέρες. «Ημέρα  
σας τυχερή ή Δευτέρα, άνθος τό  
ρόδο.  
ΤΑΣΙΑ ΑΑ 32.—Αρρωστατεί γιατί  
είσαθε νευρική κι' άφαντάσεθε πρα-  
γματα που φέρνουν άναστάτωση  
στο νευρικό σας σύστημα. Σας συ-  
νιστώ όποιονδήποτε και ψυχραιμάν σε  
ό,τι ήλποτε σας συμβάλει. Θ'ι παν-  
δρευθήτε με έρωτα κάποιον νεώ-  
τερό σας.  
ΛΩΡΕΛΑ.—Το—Πολύ καλή καρ-  
διά δεν χρειάζεται. Αυτό να τό έ-  
ρετε. Σας παρεξηγούν. Έχετε να  
έλθτε ώραιές ήμέρες, αλλά ή τύχη  
σας άργεί να φανή. Μην άπαιτεί-  
σατε. Δεν πρέπει, γιατί ή ζωή σας  
ο μέλλον σύζυγός σας και θα εινε  
έπιστημον και σοβαρός. Περιμένετε.  
«Ημέρα σας τυχερή ή Τρίτη, χρώμα  
τό λευκό.  
ΓΑΛΑΖΙΟ ΠΟΥΛΗ.—Σάν τό πουλί  
θα πετάξετε μία μέρα από την πα-  
τρίδα σας και θα πάτε μ-ουά δ-  
που θα σας περιμένη ή τύχη με ά-  
κάλες άνοιχτές. «Η μόιρα σας εινε  
πολύ καλή και θα σας δώση δ,τι  
δνειρεύεσθε. «Ημέρα σας τυχερή ή  
Κυριακή, ώρα ή 12η και άρωμα ό  
βασιλικός.  
ΑΓΝΗ Σ.Μ.9.—Θα άδικηθήτε  
άπό την έρωτική σας προδιάθεση  
για κάθε πρόσωπο που σας κοιτα-  
κεύει. Μία μέρα θ'ι άναγνωρίσετε  
τό σφάλμα σας και θα μετανιώσετε.  
«Η τύχη θα σας φέρη καλές ήμέρες  
στα γιορταεία σας.  
ΑΝΗΣΥΧΗ ΨΥΧΗ Γ.—Δεν θα  
πανδρευθήτε γρήγορα, θ'ι άργήσετε  
πολύ, αλλά ό γάμος σας θα κάνει  
κρότα για την μεγάλη εύτυχία του.  
«Ημέρα σας τυχερή ή Τρίτη, χρώμα  
τό «ίτρινο.  
ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ Ν.—«Ό,τι  
και να κάνετε, δεν θ'ι άποφύγετε  
σοβαρόν και πλ-ύσιον. Θ'ι άρνηθή-  
τε στην άρχή, αλλά κατόπιν θα σας  
πείσουν και δεν θα μετανιώσετε.  
«Ημέρα τυχερή για σας ή Πέμπτη,  
πολύτιμο περάδι τό ρουμπίνι.  
ΓΚΡΙΝΙΑΡΑ.—Είσαθε άνησυχο πλά-  
σμα κι' ζητάτε τό άκατόρθωτο.  
Μετριάστε κάθε σας άπάντησι και  
θα έλθτε καλά χρόνια. «Ημέρα σας  
τυχερή ή Δευτέρα.  
ΛΟΥΛΟΥΔΗ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ.—Κα-  
νένα δεν καταδιώκει ή τύχη. Μόνο  
μέσα στο μυαλό μας ύπάρχει πλη-  
θώρα αξιόσεων και άυτονομία και  
άτι φανταζόμαστε, ό,τι θέλουμε. Θα  
πανδρευθήτε από έρωτα, θα κάνετε

πολλά παιδιά και θα ξεχάσετε τό  
τρελλά σας όνειρο. «Ημέρα σας τυ-  
χερή ή Πρωτευση.  
ΝΑΤΑΣΑ Γ.Γ.—Έχετε μεγαλο-  
λική προδιάθεση και δημιουργήτε  
ζητήματα και σκέψεις, που σας πι-  
κραίνουν, ενώ μπορούσατε να άν-  
τλήσετε χαρά από παντού. Προσέ-  
ξτε τον χαρακτήρα σας, γιατί θα  
διώξη κάθε τύχη από κοντά σας.  
Δεν εινε ώρα να πρόσωπο που  
κλαίει τη μόιρα του. «Ημέρα σας  
τυχερή ή Κυριακή.  
ΠΕΡΙΩΡΙΣΜΕΝΗ Χ.—Άφελής  
δπως είσαθε, θα πετύχετε στη ζωή  
έναν καλό σύντροφο χωρίς να τό  
επιδιώξετε. Σας έκτιμούν και σας ά-  
γατούν όλοι. Τό 1943 θα σας φέρη  
εύτυχία και γάμο καλόν. Ημέρα  
σας τυχερή ή Δευτέρα, χρώμα τό  
πράσινο.  
ΜΟΧΧΟΛΟΥΛΟΥΔΟ.—Μην άνη-  
συχήτε. Θα πανδρευθήτε, άργά ό-  
μως, δχι τόσο γρήγορα διας παν-  
τάζεσθε. Αλλά ό γάμος σας δεν  
θα σας Ικανοποιήση ενώ θ'ι εινε  
καλός και θα σας ζηλεύουν όλοι οι  
φίλοι σας. «Ημέρα τυχερή για σας  
ή Παρασκευή.  
ΖΗΤΑ Ε.Ζ.Χ.—Μοιάζετε σάν τόν  
πεινασμένο που περιμένει ένα κομ-  
μάτι ψωμί. Μην διαλέγετε. Έχετε  
υποστασας χρόνια πολλά. Θα σας  
έρθη ή τύχη από μακριά και θα  
σας Ικανοποιήση. «Ημέρα σας τυ-  
χερή ή Τρίτη, περάδι ό σμαράγ-  
δος, χρώμα τό πράσινο.  
ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ Α.Κ.—Δεν θα παν-  
δρευθήτε με έκείνον που αγαπάτε,  
γιατί θα σας τον πάρη μία, καλή  
φίλη σας. Θα πάσετε διας πολύ  
καλύτερον και πιο εύσυμείδην  
και θα έλθτε πλούτη κι' εύτυχίες  
μεγάλες.  
ΑΝΙΓΓΟΝΗ Π.Κ.9.—Δεν ξέρετε  
τι ζητάτε και είσαθε μία άνησυχή  
ψυχή που άπαιτείται εύκολα και  
με τό παραμυθικό «Η ζωή σας θα  
περάση εύάριστα, δχι διας παν-  
δρεμένη. Θα έχετε δ,τι σας εύρι-  
σκει και δ,τι θέλετ. Φυσικά, ό σύ-  
ζυγος θα λεί η, Μ' έννοείτε.  
ΜΑΡΙ ΡΟΖ, Σ.Τ.Υ.—Δεν πρέπει  
να σκεπτόμεθι πρόσωπα που μας  
ερέθιζαν άτρεπας. Θα βρήτε τόν  
κατάλληλο σύζυγο και οείς δταν  
έρθη τό πλήρωμα του χρόνου. Εί-  
σαθε πολύ νέα και πολύ άνυπόμονη.  
«Ημέρα σας τυχερή ή Πέμπτη, χρώ-  
μα τό κόκκινο, λίθ ό τό διαμάντι.  
ΦΟΣΕΤ.—Με πολλές περιπέτειες  
και πολλές λαχτάρες θα φθάσετε  
στο εύτυχισμένο λιμάνι της χαράς  
και τό γάμου. Θα κάνετε πολλά  
παιδιά. «Ημέρα σας εύτυχής ή Κυ-  
ριακή.

ΔΟΚΤΟΡ ΚΑΜΑ

### ΠΡΟΣΟΧΗ

Για κάθε άπάντησι των έπι-  
στημονικών συνεργατών μας:  
Δόκτορ ΚΑΜΑ και Γραφολόγος, τό  
δικαίωμα δημοσιεύσεως όρίζε-  
ται έφεξής σε

ΔΡΑΧΜΑΣ 100

### Οί άθλοι του Γερο-Παρατατικού

#### ΤΥΦΩΔΗΣ ΕΣΤΙΑ

Την μεσημβριάν της προχθές, ή μάλλον πρής τό δείλιον,  
κοιμίζων μόνος μετ' έμού παμμένεζες, μανόηλιον,  
μετέβαινον εις άγοράν να λάω τα αλώνια  
της έποχής τα φώνια,  
ήτοι κυάμους χλωρούς, δλίνα φρέσκα κρόμυμα,  
φασιόλους «ελανόφθαλμους κι' άλλα τινά παρόμοια.  
«Ήσυχως εύν έβάζδισον κι' άπεριμνος ό τάσας,  
πλην καθ' όδον συνήντησεν άπειρους φαμ-φα-  
τάσας.

κυ-ίας τε και δούλας  
και γράϊας και παιδούλας,  
αίτιναι, φευ! έπέπεσον ώς «στεύ-ακς» επ' έμού  
κι' έκραύναζον όμοι:  
«Ό Ιλα-ρα-τα-τι-κός  
ό γε-η-τεν-τι-κός!»

Στενώς μ' έπαιδοκνευσον ποιήσασαι και θήλασας,  
όπότου εις άστρυφάλας,  
τούτέστιν πολλίς άνιες,  
όγκώδης κι' άρειμάνιες,  
αίσίως καταπλέει  
και πάραυ-α μου λέει  
με βλοσυρόδες ύφος  
κι' όργιλον μορφοσ έν:  
—Δέν ξ-ρεις, σε παληόνερα, πός άπειλείται τύφος  
με τόν... συνωστισμόν;  
Και μ' έκλεισαν σ' άς φυλάκας παρ' όλα τα γε-  
ραμάτα.

—Δέν ξ-ρεις, σε παληόνερα, πός άπειλείται τύφος  
με τόν... συνωστισμόν;  
Και μ' έκλεισαν σ' άς φυλάκας παρ' όλα τα γε-  
ραμάτα.

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ



Κουβεντούλες

«Τι έπαγγελμα ν'άκολουθήσετε»,  
με ρωτάτε, καλή μου φίλη. Για ν'  
με ρωτάτε, καλή μου φίλη. Για ν'  
απαντήσω διας στο έρώτημά σας  
αυτό θ'ι έπρεπε πρωτίστω, να σας  
γνωρίσω ή τουλάχιστον τον έαυτό σας.  
Τι χαρακτήρα έχετε, τι μορφοσ, τι  
ήλικία, τι έπιδόσεις, τι βλέψεις και  
πολλά άλλα. Αλλά αφού δεν τα ξέρω  
δλα αυτά, θα περιορισθώ να σας  
δώσω μερικά συμβουλές, να σας  
πληρώ με γενικές γραμμές και έ-  
σεις θα κρίνετε μόνη σας τι πρέπει  
να κάμετε.

Ένας από τούς λόγους που πολ-  
λί άνθρωποι άποτυχάνουν στη  
ζωή τους εινε γιατί δεν διάλεξαν  
τό επάγγελμα που έτιμιαζε στον  
χαρακτήρα τους, στην Ιδιοσυγκρα-  
σία τους, στις δυνατότητές τους.  
Προτού διαλέξη κανείς ένα επαγ-  
γελμα, άς άναλοισθι καλά τι θέ-  
λει και τι μπορεί να κάμη. Πρό  
πάντων να μη διαλέγη ποτέ ένα  
επάγγελμα διότι είδε ό,τι ένα φι-  
λικό του πρόσωπο προώδευσε σ'  
αυτό γιατί άλλι προσόντα μπορεί  
να είχε τό πρόσωπο αυτό, άλλες  
δυνατότητες, άλλη κοινωνική θέσι,  
άλλη μορφοσ, άλλη Ιδιοσυγκρασία.

Μεγάλο ρόλο παίζει επίσης τό  
ζήτημα των βλέψεων ενός έκάστου:  
«Άλλος όνειρεύεται πλούτη, άλλος  
δόξα, άλλος κοινωνική ύποστασι  
κλπ.

Προπάντων εις τό ζήτημα της έ-  
κλογής ενός επαγγέλματος δεν πρέ-  
πει να έπηρεάζεται από κανένα,  
διότι μόνον ό Ιδιος ξέρει τι θέλει  
και τι έπιθυμεί. Α-όμη και οι γο-  
νείς δεν πρέπει να έπη εάσουν τό  
παιδιά τους, είτε άγορία εινε, είτε  
κορίτσια, αλλά άπλάς μόνον να τούς  
υποδεικνύουν μερικά πράγματα που  
ή πετρα τους της ζωής τους κάνει  
να τα βλέπουν πιο καθαρά από  
τούς νέους.

Όλα αυτά σας τα είπα, καλή  
μου φίλη, για να πεισθήτε ότι μόνη  
σας πρέπει ν' άποφασιστε τι επαγ-  
γελμα θα ακολουθήσετε.

### Κοινωνική ζωή

Είπαμε σε προηγούμενο σημειώμα  
μας πόσο ύπείτιοι εινε οι γονείς  
που άφήνουν τό κορίτσια τους τυ-  
φλά δσον άφορά τό αισθηματικόν  
ζήτημα. Ξεχνούν ότι υπήρξαν και  
αυτοί νέοι και δεν μπαίνουν διό-  
λου στη θέσι των παιδιών τους. Ξε-  
χνούν ότι κι' αυτοί άγάπησαν, κι'  
αυτοί έσυγκινήθηκαν με την πρώτη  
έρωτική έξουολόγησιν που τούς έκα-  
μαν, και θέλουν τα κορίτσια τους  
υπεράνθρωπα δντα, χωρίς καρδιά  
και χωρίς αισθήσεις. Πόσο καλύτε-  
ρα θα έκαναν άν, αφήνοντας κατά  
μέρος κάθε άσχημότητα, τούς έμι-  
λούσαν άπλά και τούς εξηγούσαν



μερικά πράγματα! Πόσο εύεργητικό  
θα ήταν τό φέροίμο τους αν τούς  
μιλούσαν με άπλότητα και καλο-  
σύνη και τούς έδιναν να καταλά-  
βουν πώς μπορεί να ξεχωρίξη κα-  
νείς τό άληθινο, τό βαθύ αισθημα  
άπό τό ψεύτικο και τό έπιπότασιο!  
«Έχωμε όλοι μας τό ή γονείς που  
γίνονται έξω φρενών, διότι τα κο-  
ρίτσια τους έρωτεύθηκαν και θέ-  
λουν καλά και σώνει να τα παν-  
δρεύουν αυτοί, σύμφωνα με τό δικά  
τους γούστα και με τις δικές τους  
βλέψεις. «Η καθοδήγησις φυσικά  
χρειάζεται πάντα, πρέπει διας ή  
καθοδήγησις να μην καταντά άρ-  
νησις, αλλά να άποβλέπη στο να  
υποδεικνύη μερικά πράγματα που  
θα συντελέσουν στην δημιουργία  
της πραγματικής εύτυχίας.  
«Έχωμε επίσης τό ή γονείς που  
συμβουλεύουν τό κορίτσια τους να  
επιδώκουν χρόματα. Δεν προζενίο  
μη τό «έροτα κ' Ιμίαν κα όβνη»,  
όστε φθάνωμε διας και τό άντί-  
θετον, να ύπ-αποζήσωμε δηλαδή  
δτι τό χρήμα εινε εύτυχία.  
«Ας δώσουν τα κορίτσια τους  
τέτοια έρωδια όποτε να εινε άνεξάρ-  
τητα οικονομικ ή και να μη δε-  
σμεύονται από αυτό τό πρόβλημα  
προκειμένου να κανονίσουν την μέλ-  
λουσα ζωή τους.

### Οικονομική

«Εμιλήσαμε και άλλοτε για τό μα-  
γειρέμα που γίνεται με τό βοήθεια  
ένος κουτιού, μέσα στο όποιο τοπο-  
θετούμε την κατασρόλα με τό φα-  
γητό, άφού πάρη βράσι στη φωτιά  
και άποβράζει μέσα στο κουτί. «Ε-  
πειδή όμως μερικές άναγνώστριες  
μου με ρωτούν πώς άρα πρέπει να  
βράζει τό φαγητό στη φωτιά και  
δλα τα φαγητά, παραθέτω πίνακα  
που προσδιορίζει τα κυριώτερα έξ-  
αύτων.

«Η χορτόσουπα θα βράση μισή  
ώρα στη φωτιά και 4 ώρες στο κου-  
τί. Τα μα αρώνια 5 λεπτά στη φω-  
τιά και 1 ώρα στο κουτί. Τό ρύζι,  
τα πράσινα φασόλια και ή ροκή 20  
λεπτά στη φωτιά και 3 ώρες στο  
κουτί. Τό κρέας 45 λεπτά στη φω-  
τιά και 4 ώρες στο κουτί. Όλα τα  
δσπρα μισή ώρα στη φωτιά και 3  
ώρες στο κουτί.

Έννοείται, άναφορικώς πρής τη  
φωτιά, μετρούμε τό διάστημα από  
την ώρα που έχει άρχισι τό βρά-  
σιον.

Σημειώσατε ότι στο κουτί μέσα μα-  
γειρεύονται όλα τα είδη φαγητών,  
άκόμη και οι έντράδες και τα χόρ-  
τα γιανήν, πατάτες κλπ., με μόνη  
τη διαφορά ότι όλη ή προετοιμασία  
θα γίνη πρῶτα στη φωτιά. Δηλαδή  
για τα γιανήν, θα ταιναριζόμε πρῶ-  
τα τό κρεμμύδι, θα σίχνωμε τα χόρ-  
τα, τό άνάλογο νερό, άλάτι, πιπέρι,  
και άφού βράσουν, θα τοποθετούμε  
την κατασρόλα στο κουτί.

### Οικονομική κουζίνα

Μαρμελάδα σ'ίκων. —Αν σας προ-  
μηθεύσουν σ'ίκα που σας φανούν  
ζερά και διόλου όρεκτικά, μην ά-  
πελπισήτε. Βράσετε σε μία κατασ-  
ρόλα νερό και δταν πάρη βράσι,  
ρίξετε μέσα τα σ'ίκα σας. Αφού  
βράσουν 1 λεπτό της ώρας κατεβά-  
σατε την κατασρόλα από τη φωτιά  
και άθήσατε την με τα σ'ίκα 5 λε-  
πτά. Υστερα σουρώσατε τα σ'ίκα,  
σκουπίσατε τα και βάλτε τα σ'ένα  
τηγάκι να στεγνώσουν επάνω σε  
σιγανή φωτιά. Θα έλθτε ότι γίνον-  
τα μαλακά και νόστιμα σαν φρέσκα.  
Τό ίδιο μπορείτε να κάμετε και  
για τς σ'ιτριές. Γίνονται σάν στα-  
φίδες ναπές.

Αν προτιμάτε την μαρμελάδα,  
περνάτε τα σ'ίκα από την μηχανή  
του κρέατος και βάζετε ύστερα τόν  
πολύ όσόν να βράση με λίγο νε-  
ρό. Αφήνετε να δέση καλά, για να  
διατηρηται. Γίνεται μία μαρμελάδα  
πολύ γευστική και λυκεία, διότι  
τα σ'ίκα περιέχουν ζάχαρη.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

### ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΣΑΣ

τό έπισκευάζομεν στο σπίτι  
σας, χωρίς να κάνετε τόν  
κόπο της μεταφοράς. Έπι-  
σκευαί ήγγυημένοι. Έπισ-  
αναλαμβάνομεν άγοράς και  
πώλησις ραδιοφώνων εις  
τάς καλύτερας τιμάς. Στοά  
Νικολούδη 5 (Σταδίου 38).  
Τηλέφωνον: 35-538.

# «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

ΕΚΔΟΣΙΣ 1942 — ΕΤΟΣ 10<sup>ON</sup>

Από της ιδρύσεώς του, 1933, τό «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ», διένειμεν  
εις τούς τυχηρούς των λαχνών του: 120 ΟΙΚΙΑΣ και ΑΚΙΝΗΤΑ  
ΣΥΝΟΛΙΚΗΣ ΑΞΙΑΣ 50.000.000 ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ.

Κατά την τελευταίαν κλήρωσιν (15 Ιανουαρίου 1942) διενεμήθησαν  
εις τούς τυχηρούς κέρδη 10.900.000 ΔΡΑΧΜΩΝ.

Τα κέρδη της νέας κληρώσεως (15<sup>ης</sup> Ιουλίου 1942) θ' άνέλθουν  
εις 15.060.000 δραχμών και θα κατανεμηθούν ως εξής:

|      | 1ος             | Λαχνός . . . . . | Δραχμαί | 5.000.000 |
|------|-----------------|------------------|---------|-----------|
| 2ος  | »               | . . . . .        | »       | 3.000.000 |
| 3ος  | »               | . . . . .        | »       | 2.000.000 |
| 4ος  | »               | . . . . .        | »       | 1.000.000 |
| 5ος  | »               | . . . . .        | »       | 500.000   |
| 6ος  | »               | . . . . .        | »       | 500.000   |
| 7ος  | »               | . . . . .        | »       | 300.000   |
| 8ος  | »               | . . . . .        | »       | 300.000   |
| 9ος  | »               | . . . . .        | »       | 250.000   |
| 10ος | »               | . . . . .        | »       | 250.000   |
| 14   | Λαχνοί × 50.000 | . . . . .        | »       | 700.000   |
| 126  | » × 10.000      | . . . . .        | »       | 1.260.000 |

## ΖΗΤΗΣΑΤΕ

# ΤΟ «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

από τούς λαχειοπώλας, πρακτορεία έφημερίδων και λαχείων  
Τιμή γραμματίου: Δραχμαί 200



